

Şeytanla bir anlaşma yapmıştı Cynara...

Çünkü Zack Buchanan şeytanın ta kendisiydi. Beş yıl öncesinin öcünü almak için daha fazla beklemeye niyeti olmadığı açıktı. Cynara onun gözünde mesleğinde yükselmek için aşk yapan bir şarkıcı parçasından başka bir şey değildi. Zaten Zack'ın babası da ölünce Cynara'dan başka, işin iç yüzünü bilen kimse kalmamıştı. Yani yaşlı kurdun genç kadına oğlunu bırakması için şantaj yaptığını... Ve şimdi Cynara'nın bu şeytan oyununa girmekten başka çaresi yoktu !

BİRİNCİ BÖLÜM

Cynara, her sabah erkenden uyanıp yüzdüğü, otelin giriş katında bulunan havuzdan çıkmak üzere merdivene ayağını atmıştı ki, ansızın olduğu yerde kalıverdi. Londra'nın bu ünlü otelinin resepsiyon bölümü, sabahın dokuzunda bile girip çıkan insan kalabalığıyla bir arı kovanını andırıyordu. Ve bütün bu kargaşa içinde Cynara'nın ilgisini çeken şey, şimdi on yaşında olmaSı gereken, uzun boylu, incecik bir oğlan çocuğuydu.

Michael Buchanan! Onu ve babasını son görüşünden bu yana beş yıl geçmişti, ama çocuk bu süre içinde hemen hemen hiç değişmemiş gibiydi ve siyah pırıltılar saçan saçları, soğuk bakışlı yaşlı gözleriyle inanılmaz derecede Zack'a benziyordu. Hele bu kadar küçük bir çocukta in sanın tuhafına giden o garip kendine güven havası...

Çocuk, Günbatımı Salonu'nun hemen dış tarafındaki ilan tahtasının önünde ayakta durmuş, Cynara'nın kameraya gülümseyen ve ilk bakış ta göze çarpan fotoğrafına bakıyordu. Çenesini ellerine dayamış, alev kırmızısı saçları dalga dalga beline inmiş, kadife yumuşaklığındaki kahverengi gözlerinde muzip bir pırıltıyla simsıcak gülümsüyordu genç kadın bu fotoğrafta. Aslın da bu son beş yılda onun da pek değiştiği söy lenemezdi. Michael onu tanıyacak mıydı acaba? Gerçi yalnızca bir kere karşılaşmışlardı ama, küçücük bir çocuğun hafızasından bile kolay kolay silinmeyecek bir karşılaşma olmuştu bu.

Michael, panoya arkasını dönüp genç kadının yanından bekleyen asansöre doğru yürürken suratından düşen bin parçaydı. Kapıları kapanıp, asansör sessizce hareket edinceye kadar Cynara yerinden kıpırdayamadı. Neden sonra gerginliği yavaş yavaş azaldı. Michael'ın, bir zamanlar babasıyla yaşamış olan fotoğraftaki şarkıcı kadını tanıyıp tanımadığını bilmiyordu. Ama çocuğun, havlusunu bir türban gibi başına sarmış, bikinisinin üstüne kendisini olduğundan biraz daha toplu gösteren bol bir havlu elbise giymiş olan kadını tanımadığı kesindi.

Eğer Michael otelde kalıyorduyrsa, ki öyle görünüyordu, Zack ya da Joanne de burada demekti. Asıl soran içlerinden hangisinin orada olduğuydu. Eğer çocukla beraber olan Joanne'se, o zaman korkacak bir şey yoktu. Çünkü Zack ve Joanne, genç adamın

babasının bütün ayak diremesine rağmen, dört yıl önce boşanmak için başvurmuşlardı. Joanne, kocasının genç şarkıcı Cy nara ile olan ilişkisinden habersizdi; Zack ve Cynara karşılaştıklarında karı koca zaten ayrı yaşıyorlardı. Ama, ya Michael'ın yanındaki Zack" sa?..

Ona, hayatından çıkıp gitmesini söylediği o son korkunç sahneden bu yana, Zack'ı hiç görmemişti. Ve bundan böyle de görmek istemiyordu! O sabah resepsiyon masasında Diana vardı. Bu seçkin otelin çalışanlarının çoğunun aksine, ters, huysuz bir kadındı Diana. Ama Cynara, birlikte çalıştığı kimselerle iyi geçinmeyi genel bir politika haline getirmişti. Böylece, sürekli yer değiştirmek zorunda olduğu mesleğinde, işler daha iyi yürüyordu.

Masasına yaklaşan bu güzel sarışın kadına hiç tanıımıyormuşçasına baktı Diana. Cynara'nın otelin bir aylık sözleşmeli şarkıcısı olduğunu ve bu yüzden de, biraz daha fazla saygı gösterme si gerektiğini unutmuş gibi davranıyordu.

«Biraz önce konuştuğun Michael Buchanan mıydı?» Burada çalıştığı şu son hafta içinde, Diana James'le konuşurken nazik bir başlangıç yap maya hiç de gerek olmadığını öğrenmişti genç kadın. Onunla, en az onun kendisiyle olduğu kadar açık ve doğrudan konuşması gerekiyordu. Aslında bu Cynara'nın da işine geliyordu. Genç kadın dürüstlüğü ve açık sözlülüğü her zaman tercih ederdi çünkü.

Buz gibi bakan bir çift mavi göz yüzüne dikilmişti şimdi. «Burada kalan konukları tartışmaya yetkili değilim,» diye kibirle cevap verdi kadın. «Kimseyle,» diye imalı bir tavırla da ekledi.

«Demek Michael bir konuk?» diye onun bu tavırlarına hiç aldırmandan üstüne gitti Cynara. Doğuştan kısık, hatta biraz boğuk bir sesi vardı, ama sürekli çalışmak durumunda kaldığı şu son aylardaki kadar boğuk olmamıştı şimdiye kadar.

«Bilemeyeceğim,» diye kestirip attı Diana. Sonra da dudaklarını sımsıkı kapadı.

«Peki, Zack Buchanan'ın burada konuk olup olmadığını biliyor musun?» diye tatlı bir alayla sordu Cynara. Sonra kadının ikinci kez reddetmek üzere ağzını açtığını görünce, sabırlı bir tavırla atıldı. «Yalnızca otelde kayıtlı olup olmadığını söyleyen yeter. Oda numarasını filan istemi yorum, yalnızca burada kalıyor mu kalmıyor mu, onu öğrenmek istiyorum.»

«Sana hiçbir konuğun oda numarasını verme ye niyetim yok zaten!»

Sanki kendisinden gerçekten oda numarası is tenmiş gibi kızmıştı Diana. «Her ne kadar, bura da Mr. Buchanan adında bir kayıtlı bulunmadığını söylememin seni inciteceğini sanmıyorsam da...» diye hasetle eklemeyi de ihmal etmedi.

«Teşekkürler,» dedi Cynara sertçe. Duyduğu ferahlık kelimelerle anlatılamayacak kadar büyüktü. Bunca zamandan sonra Michael'ı görmek bile genç kadının altüst olmasına yetmişti, ya bir de Zack'ı görmek zorunda kalsaydı?

«Gidip giyinmen gerekmiyor mu?» diye öteki kadın homurdandı. «Eminim Daniel, otelde çalı şan hiç kimsenin, geçici bile olsa, böyle senin gibi yarı çıplak bir durumda ortalıkta salınıp durmasından hiç hoşlanmayacaktır. Hatta bir star sayılsan bile!» Küçümseyen bakışlarını Cynara'nın üstünde dolaştırdı.

Bir star olmaktan ne kadar uzak olduğunu bildiği için, bu keskin alayı hiç fark etmemiş gibi davrandı genç kadın. Otelin birinci sınıf şarkıcılarla çalışmamak gibi bir politikası yoktu, ama Cynara yalnızca, fazlasıyla revaçta olan bu mesleğin yetenekli mensuplarından biriydi ve adının dillerde dolaşmasını sağlayacak olan o büyük atılımı bir türlü yapamamıştı.

Ayrıca, Daniel Pope'un onun havuzdan yeni çıkmış olmasına zerrece aldıracağını sanmıyordu da! Otel müdürü Diana'yla düzenli bir biçim de görüşüyor olabilirdi, ama bu adamın gözlerini sürekli çevrede dolaştırmasına, hatta geçen hafta son derece açık birtakım teşebbüslerde bulunmasına da engel olmuyordu. Ne var ki, Cynara'nın ne bu tür ilişkiler kurmaya vakti vardı, ne de böyle bir başka kadınla zaten ilgisi olan er keklerden hoşlanmaya niyeti. Böyle ilişkilerin in sana neye mal olduğunu iyi bilirdi. Dersini almıştı. Hem de ne ders!

Neyse, hiç olmazsa Zack'ın otelde olmadığını öğrenmişti! Yine de eğer Michael onu tanımış ol saydı, sıkıntılı birkaç dakika geçireceği kesindi. Gerçi Joanne Buchanan, kocasıyla ayrı olduğu sırada Zack'ın kurmuş olduğu bir ilişki için dokunaklı sahneler yaratacak tipte bir kadın değildi. Zack'm karısı hakkında söylediklerinden, Joanne'in asla bu tür sahneler yaratacak bir kadın olmadığını öğrenmiş bulunuyordu. Evliliklerini sona erdirmeye karar verdikten sonra bile, Zack'ın karışma karşı şefkati ve saygısı eksilmemişti. Cynara'nın genç adamın hayatından çıkıp gitmesindeki nedenlerden biri de, Zack'ın bu sevme tarzı sayılabılırdi bir bakıma. Ama asıl neden...

«Prova yapman gerekmiyor mu?» diyen soğuk, iğneleyici bir ses, düşüncelerini yarıda kesti. «Dün geceki şovundan sonra, sanırım buna özellikle ihtiyacın var!»

Kadife bakışlı kahverengi gözleri hiddetle parladı Cynara'nın, ama yine de gülümsemesinde en ufak bir falso olmadı. «Otel yönetiminin şovum hakkında bir kuşkusu varsa, bunu bana kendilerinin iletceklerinden eminim,» diye damarına bastı Diana'nın.

«Yönetim demek Daniel demektir,» diye tısladı öteki. «Ve ona karşı gösterdiğin o cüretkâr tavırlardan sonra, senden şikâyet etmeye cesaret edebileceğini sanmıyorum,» diye hararetle devam etti. «Daniel'in gözleri, önüne daha yağlı bir kuyruk çıktığı anda, onu bir sinek gibi bir kenara atacağını fark edemeyecek kadar, güzelliğinle kamaşmış bulunuyor.»

O zamana kadar bu tür saldırılara çoktan alışmıştı Cynara. Bu meslekteki tüm kadınların önü ne gelenle yattığına inanılırdı. Diana da böyle suçlamalarda bulunan ilk kadın değildi. Kendisi ne yöneltilen suçlamalardan dolayı kılı bile kıpırdamamış gibi görünüyordu Cynara'nın. Diana' nın onu ne kadar yaralamış olduğunu anlamasını istemiyordu; bu ona, hak etmediği bir tatmin vermek demek olacaktı. Müşterilerden biri resepsiyona yaklaşırken, «Daha sonra görüşürüz Diana,» diye

neşeli bir ta vırla selamladı onu.

Diana'nın ona karşı beslediği duyguların hiç bir mantığı olmadığını biliyordu; Daniel Pope'a hiçbir biçimde cesaret vermiş değildi. Ama Diana, bu adam ile olan ilişkisinde kendini o kadar güvensiz hissediyordu ki, onun konuştuğu her kadından şüpheleniyordu.

Michael'ı böylesine beklenmedik bir anda görmek Cynara'yı sandığından da daha çok sinirlendirmişti ve o sabahki provaların hiç de iyi gitmeyeceğini çok iyi biliyordu genç kadın. Düşünceleri başka bir yerde, beş yıl öncesindeydi artık. O sıralarda kendisi yirmi bir yaşındaydı, Zack'sa otuz üç. Ve birtakım tecrübeler edinmişse bile, hayatın bu denli zalim ve acımasız olduğunu iyice bilmiyordu daha. Zack'la olan o kırık ilişkisi, bir erkeğe verebilecek pek az şeyi olduğunu açık ve kesin bir biçimde göstermişti genç kadına.

«Öğle yemeği için biraz erken ara vermeye ne dersin?» Otelin, genç kadına eşlik eden daimi dörtlüsündeki piyanist Sean, genç kadına nazikçe yaklaşmış soruyordu. «Bu sabah biraz renk siz görünüyorsun.»

«Keyifsiz demek istiyorsun,» diye kederle düzeltti genç kadın. Uzun saçlarını ensesinde toplamıştı. Üstünde, provalarda daima giydiği bol pantolonla bluz vardı. «Nezakete gerek yok Sean. Bu sabah hiç formunda değilim ve bunu ben de çok iyi biliyorum.»

«Kendine karşı çok acımasısın,» diye sempatiyle konuştu genç adam. «Yalnızca akim başka yerde, o kadar. Haydi gidip yemek yiyelim, olur mu?» diyerek ayağa kalktı. Grubun öteki üyeleri gibi, o da kırık yaş civarında olmalıydı.

«Bensiz gideceksin,» diye bitkinlikle sahneye çöktü genç kadın. «Önce biraz serinlemem gerekiyor.» Terden nemlenmiş saçlarını gevşetti. O kadar yorulmuştu ki, üstündeki bluz bile ıslanıp sırtına yapışmıştı. Artık yirmi altı yaşındaydı ve sekiz yıldan beri profesyonel şarkıcılık yapıyor du. Kendini bildi bileli de yorgunluktan harap düşene kadar çalışırdı.

«Kafeteryada benimle birlikte yemeğe ne dersin?»

Şükrederek bu neşeli sese döndü hemen. Diana'yla birbirlerine karşı duydukları hoşnutsuzluk, otelin öteki resepsiyoncusu olan Josie Adams için hiç mi hiç geçerli değildi. Josie'yle hemen anlaşmışlardı, öyle ki boş zamanlarını neredeyse hep birlikte geçiliyorlardı.

Masalarla dolu büyük salona doğru ilerlerken, suratını astı Josie. Akşam Cynara şovunu yaparken, burası bir arı kovanı gibi işlemeye başlayacaktı. Masaların tümü dolacak, barın çevresinde birbirine kenetlenmiş bir kalabalık olacaktı. Oysa şimdi bu koca salon öylesine boştu ki, Josie hafifçe yükseltilmiş sahneye doğru yürürken, ayağındaki yüksek topuklu sandaletlerin tıkırtı sı, iyice yankılanıyordu etrafta. «Her şey yolunda mı hayatım?» diye tatlı bir sesle sordu.

«Tabii,» diye parlak bir gülümsemeyle cevap verdi Cynara. Yorgunluğunu bir anda unutmuş gibiydi. «Ve yemek fikri hiç de fena gözüküyor.»

«Böyle giderse biçimimi korumam için rejim yapmam gerekecek,» diye homurdanıyordu Josie, ikisi birlikte otelin kafeteryasına doğru ilerlerken. Otelin üç restoranı daha vardı, ama günün bu saatinde bu kafeteryanın havası çok daha samimi ve sıcak olduğu için burayı tercih etmişlerdi. «Ama çalışmaya başlamadan önce, biraz enerji toplamam lazım,» diye homurdanmaya devam etti Josie.

«Senin sıran saat birde mi geliyor?»

Son derece çekici bir biçimde döşenmiş salonun köşelerinden birindeki boş masaya oturlurken, Josie başını sallayarak evet dedi. «Ve gördüğüm kadarıyla da, ortalık bugün tam bir kaos.»

Hayretle baktı ona Cynara. Diana'nın her zamanki tersliği dışında, otelde hiçbir olağanüstü lük sezmemişti. Her şey her zamanki gibi yürü yordu işte. «Bana her şey yolunda gibi görünür,» diye omuzlarını silkti.

Hayır anlamında, başını salladı Josie. «Bu sabah Daniel'ı gördün mü?»

İkisi de birer salata ısmarladılar. Bu arada Cynara bu sorunun her anlama gelebileceğini düşünüyordu. Evet, gerçekten de bu sabah müdürü görmemişti ve bu da hiç alışılmış bir şey değil di. Daniel işinin son derece ehli bir insandı. Konuklarının rahatını sağlamak için elinden geleni yapar, onların en küçük bir şikâyetini derhal değerlendirirdi. Ama bu sabah yalnızca o değil, yardımcısı da hiç ortalıkta gözükmemişti.

«O ve Mark yukarıda kral dairesindeler,» diye bilgi verdi Josie, yemek servisini beklerlerken. «Otelin sahibiyle beraberler. Dün gece ansızın çıkageldi. Şimdi de ayrıntılı bir rapor istiyormuş.»

Cynara, Londra Excellence Oteli'nin, dünyanın her tarafında şubeleri olan büyük bir oteller zincirinin bir halkası olduğunu biliyordu. Bunlardan en büyük altısında birer ay çalışmak üzere kontrat yapmıştı. Ve işe daha yeni başlamış olmak la birlikte, otellerin çok iyi yönetildiğini fark etmişti. «Daniel'in fazla sorunla karşılaşacağını sanmam. İşini çok iyi biliyor.»

«Ama Mr. Buchanan daima en iyisini ister,» diye suratını ekşiterek söylendi Josie. «Bunun için de kimse onu suçlayamaz. O...»

«Buchanan mı?» diye keskin bir sesle tekrarladı Cynara. Yüzünün bembeyaz olduğundan emin di. Bu kadar tesadüf olamazdı. «Zack Buchanan mı demek istiyorsun?» diye, ondan başkası olamayacağını bile bile sordu.

«Evet,» diye doğruladı onu arkadaşı. «Tüm Excellence Otelleri ona ait. Hey, iyi misin?» Cynara'nın yüzünün ne kadar solduğunu fark etmişti birden.

Zayıf bir gülümsemeye durumu kurtarmaya çalıştı Cynara. «Kahvaltı etmemiştim, sanırım bir an önce yemek yemem gerekiyor.»

«Emin misin?»

«Tabii,» diye geçiştirmeye çalıştı genç kadın arkadaşının sorusunu. «Bana biraz Zack Buchanan' dan bahset.»

«Söyleyecek fazla bir şey yok,» diye omuzlarını silkeledi Josie. «Aslında ben fazla bir şey bilmiyorum,» diye ekledi. «Dört beş yıl öncesine kadar işleri babası yürütüyordu ve oğlundan daha beter bir tirandı. Zack Buchanan hiç olmazsa yalnızca altı ayda bir gelip ortalığı kasıp kavurduk tan sonra gidiyor. Babası buraya müşteri kılığın da ajanlar yollar, onlardan jurnaller isterdi.»

Cynara'nın tanıdığı Nicholas Buchanan'a ancak bu yaraşırdı işte. Zack'sa yine eskisi gibi açık ve dürüst davranmayı seçiyordu demek. Baba ve oğul birbirlerinin tam zıttıydılar.

Diana, Zack'ın burada kalmadığını söyleyerek aldatmıştı onu ve genç kadın bunun için onu büyük bir keyifle tokatlayabileceğim hissediyordu. Ya bu sabah Zack'la ansızın burun buruna geliverseydi? Belli ki Michael'a bakma sırası Zack'taydı. Ancak çocuğun bu sabahki mahzun ve yalnız halinden, Josie'nin de Zack'ın Daniel'le çalıştığını söylemesinden, genç adamın oğluyla ilgilenmeye pek de vakit bulamadığı anlaşılıyordu.

«Yakışıklı, esmer, uzun boylu dendiğinde akla ilk gelen erkek Zack Buchanan oluyor,» diye sözlerini sürdürdü Josie. «Bu özelliklerin tümüne sahip o. Hatta daha fazlasına.»

Yemek servisi bitene kadar, dilinin ucuna gelen soruyu sormamak için zor tuttu kendini Cy nara. «Nasıl daha fazlası?»

Omuzlarını silktil Josie. «Soğuk ve ulaşılamaz bir hali var. Ailesi dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibi görünüyor. Oysa yakışıklılığı ve servetiyle, istese her şehirde bir sevgili bulması işten bile değil.»

«Eee?» diye sanki konuşulanlar hiç ilgisini çekmiyormuş gibi sordu Cynara salataya saldırırken.

«Bir tek şehirde bir tek sevgilisi bile yok,» diye suratını ekşitti Josie. «Tabii, saman altından su yürüten biri değilse. Ama böyle yerlerde bu tür şeyleri gizli tutmak ne kadar zordur bilirsin.»

«Fark etmiştim,» diye takıldı genç kadın.

«Seninle menajerin arasındaki ilişki hakkında bir kere hata yaptım diye mi bunu söylüyorsun,» diye somurttu Josie.

«Onunla yalnızca arkadaş olduğumuzu anlar anlamaz da adamı kaptın,» diye dalga geçmeye devam etti Cynara.

Yanakları kızaran Josie, «Rod çok şeker bir in san,» diye atıldı. «Yalnızca benim alışkın olduğumdan biraz daha yaşlı, ama ondan hoşlanıyorum.»

«O da senden hoşlanıyor,» diyen genç kadın, bu iki arkadaşı arasında bir hafta içinde başlayıveren romantik ilişkiyi düşünerek gülümsedi.

Yemeklerini yerken, konuşma giderek Zack Buchanan'dan uzaklaştı ve Cynara yavaş yavaş gerginliğinin azaldığını fark etti. Yine de kafeteryaya birilerinin her girişinde kasılmaktan kendini alamıyordu. Onunla böyle saçları dağınık, makyajsız, üzerinde prova yaparken giydiği buruşuk giysiler varken karşılaşmak istemiyordu. Ayrıca da, henüz onu yeniden görmeye hazır hissetmiyordu kendisini.

Yine de kapıda tereddütle durup, endişeli bir tavırla oturabileceği bir yer arayan Michael'ı görmemezlikten gelemedi. Yemeklerini bitirmiş kahvelerini içiyorlardı. Kalkmak üzereydiler. Ama kapıda dikilip duran bu kocaman yeşil gözlü, incecik oğlan çocuğunun halinde insanın içine o kadar dokunan bir şeyler vardı ki, Cynara'nın bunu fark etmiyormuş gibi davranması mümkün değildi zaten.

Josie'ye, «Bir arkadaşıma rastladım,» diye fısıldayarak yavaşça yerinden kalktı. Bu 'arkadaş'ın kim olduğunu gören Josie'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı. «Hemen dönerim,» diyen Cynara, fikrini değiştirmemek için acele Michael'a doğru yürüdü.

Asık suratlı çocuğun yanına gelince de, asabi bir sesle, «Merhaba,» diye selam verdi.

Michael onun bu yakınlığından çok rahatsız olmuşa benziyordu. Elleri pantolonunun arka ceplerinde, yarı hatırlar bir ifadeyle süzdü genç kadını. Sonra meydan okur gibi bir ses ve saldırgan bir tavırla cevap verdi. «Merhaba.»

«Yemek yerken bize katılır mısınız?» diye alçak bir sesle sordu Cynara. «Bana ve bir arkadaşıma?» Burnunu bu işe soktuğu ve çocuğu kendi haline bırakmadığı için pişman olmaya başlamıştı. Çocuğun onun bu ilgisinden hiç hoşlanmadığı ortadaydı. «Masamızda boş bir yer var.» Son bir buçuk saat içinde kafeterya gerçekten de tıklım tıklım dolmuştu. Kendi masaları dışında ancak birkaç boş yer kalmıştı oturacak.

Michael, onları merakla izleyen Josie'ye baktıktan sonra başını salladı. «Sizin konuşmanızı kesmek istemem.»

«Kesmezsin,» diye ona güvence verdi genç kadın. Çocuğun onu tanıyıp tanımadığını hâlâ kestirememişti. Michael, yanına hangi kadın yaklaşırsa, utanıp rahatsız olacak yaşıyordu.

«Ama sizin yemeğiniz zaten bitmiş,» diye omuzlarını silkti çocuk.

«Sen yemeğini yerken bir fincan kahve daha içmek hoşuma gider,» diye cesaret vermek istercesine gülümsedi genç kadın.

Tereddüt ediyordu Michael. Sonunda kabul et ti. «Yalnızca siz kahvenizi içene kadar otururum,» diye kibirli bir tavırla ekledi. Onun bu sanki bir lütufta bulunuyormuş gibi takındığı tavır karşısında, genç kadının gülüm semesi dudaklarında dondu kaldı.

Patronunun oğlunun onlarla birlikte yemek yemesi fikri, Josie'yi bir hayli rahatsız etmişti. Cynara anlaması için yalvarır gibi baktı ona.

«Merhaba Michael,» diye soğuk bir sesle selamladı Josie, yerine oturan çocuğu. Sonra daha arkadaşça bir tonla ekledi. «Piliç fena değil.»

Buz gibi bir bakışla süzdü onu Michael. «Piliç ten nefret ederim.»

'Görüyorsun, elimden geleni yaptım,' demek is ter gibi baktı Josie genç kadına. Sonra, «İşimin başına dönmek zorundayım,» diyerek ayağa kalktı. «Umarım yemek sırasında iyi vakit geçirirsin Michael,» diye yumuşak bir sesle konuşarak yürüdü.

«Teşekkürler.» diye homurdandı çocuk. Böyle şeyleri yapmaya alışkın bir insan edası la yemeğini ısmarladı Michael. Sonra buz gibi bakışlarını Cynara'ya dikerek, «Fotoğrafını dışarıdaki panoda gördüm,» dedi. «Hemen tanıdım seni.»

Ne diyeceğini şaşırın Cynara, yalnızca, «Anlıyorum,» diyerek başını sallayabildi.

«Babam senin burada olduğunu biliyor mu?»

Kıpkırmızı oldu genç kadın. «Bilemeyeceğim.» Hayatında ilk kez on yaşında bir çocuk tarafından sorguya çekiliyordu. Hatta bu on yaşındaki çocuk otuz yaşındaymış gibi baksada!

«Yani onunla henüz konuşmadığını mı söylemek istiyorsun?» diye inanmaz bir ifadeyle homurdandı Michael

«Evet,» diye kesin bir sesle cevap verdi genç kadın.

Çocuğun yüzündeki ifade şüpheciydi. «Buna inanmak çok güç.»

«Michael...»

«Babamla ilişkin var mı?»

Böyle bir sorunun bu kadar küçük bir çocuk tarafından sorulması genç kadını hayrete düşürmüştü. «Hayır,» diye gergin bir sesle cevap verdi yutkunarak.

«Neden?» diye homurdandı Michael. «Daha önce onunla ilişkin vardı, öyle değil mi?»

«Michael...»

«Evet vardı. Hatta bu yüzden, babam annem den ayrılmak istedi.»

«Hayır Michael! Öyle değil!»

«Büyükbabam bana senden söz etti.» Yeşil gözleri tıpkı babasınıninkiler gibi buz kesmişti.

«Büyükbaban sana ne söyledi?» diye katı bir sesle sordu genç kadın. Nicholas Buchanan'ın, kendi duygularını küçük bir çocuğu aşılacak kadar kendisinden nefret ettiğini anlayınca şoke olmuştu adeta.

«Bunun bir önemi var mı?» diye geçiştirdi Michael soruyu. «Burada olman her şeyi açıklıyor.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bana, büyükbabamın ölümünden haberin olmadığını söyleme sakın,» diye aşağılayan bir ton la cevap verdi çocuk. «Ya da bütün Buchanan imparatorluğunun artık babamın olduğundan.»

«Baban zaten zengin bir adamdı,» diye duygularını anlatmaktan son derece uzak, ifadesiz bir sesle konuştu.

«Demek ki o zaman senin istediğin kadar zengin değilmiş!» diye tiksindir gibi baktı ona Michael. «Şimdiyse her şeye sahip.»

«Hayır Michael.» diye soğuk bir tavırla söze başladı genç kadın. «Baban yalnızca kötü huylu bir oğula sahip. Ne söylediğini bilmeyen, aptal bir küçük oğula.»

Gürültüyle fırladı yerinden çocuk. «Senin ne mal olduğunu çok iyi biliyorum,» diye sesini yükselterek konuştu. «Çok kötüsün sen ve... ve eğer babama tekrar yaklaşacak olursan, seni öldürürüm!» Döndü ve koşarak salonu terk etti. Cynara, onun gözlerindeki yaşlan görmemiş olması için dua ediyordu.

Güçlkle nefes alabiliyordu genç kadın. Salondaki bütün bakışların üzerine dikilmiş olmasının dan da çok rahatsız oluyordu. 'Ah şu çocuklar!' anlamına gelen aldırma bir tavırla omuzlarını silkti durumu kurtarmak için. Geçmişteki ilişkilerini bilen Michael'ın, onun tekrar babasına yaklaşmasından korktuğunu fark etmişti. Bunun için onu tehdit etmişti çocuk. Ama aslında buna hiç gerek yoktu. Boşuna üzülyordu Michael. Zack'in onu yeniden görmek istemesi için hiçbir neden yoktu ki. Hatta, burada yeniden karşılaşacak olsalar, onun kendisini öldürmek isteyeceğinden bile şüpheleniyordu genç kadın. Son konuşmalarında bunu apaçık ifade etmişti genç adam.

Kahvesini bitirdikten sonra, Diana James'e ağzının payını vermek amacıyla resepsiyona yöneldi. «Bana Zack Buchanan hakkında yalan söyledin,» diye gürledi.

«Ben böyle bir şey yapmadım,» diye terslendi Diana. Kumral kaşları alayla havaya kalkmıştı «Bana onun burada kalmadığını söyledin,» di ye suçlarcasına hatırlattı Cynara.

«Ben sadece onun burada kayıtlı olmadığını söyledim,» diye soğuk bir sesle cevap verdi kadın. «Kayıtlı da değil. Ne Mr. Buchanan'ın ne de çocuklarının kayıtlı olması gerekmiyor.» Sesinde önemli bir zafer kazanmış havası vardı.

Yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti Cynara. «Ço... çocukları mı?» diye anlamadan tekrarladı. Zack'ın yalnızca tek çocuğu olduğunu sanıyordu. En azından beş sene önce öyleydi.

«Oğlu ve kızı,» diye açıklama yaptı Diana.

«Şey...» diye kuruyan dudaklarını ıslattı genç kadın. «Kızı kaç yaşında?»

«Nereden bileyim?» diye dudak büktü Diana. «Bana bütün küçük çocuklar aynı yaştaymış gibi gelir.»

«Kelly aşağı yukarı üç yaşında,» diye söze karıştı Josie. Sonra Cynara'nın yüzünün ne kadar beyaz olduğunu fark ederek yerinden kalkıp arkadaşının yanına geldi. «Bir şey mi oldu?» diye endişeyle sordu.

«Şey... hayır,» diye mırıldanarak Zack'ın bir çocuğu daha olduğunu öğrenmiş olmanın yarat tığı şoktan kurtulmaya çalıştı Cynara. «Zack'ın... yani Mr. Buchanan'ın tekrar evlendiğini bilmiyordum.» Sonra ne söylediğini fark ederek dehşete kapıldı. 'Budala,' diye kızdı içinden kendi kendine. Aptal yerine koyuyordu kendini. Zack, Joanne'den ayrıldıktan sonra yeniden evlenmiş ve bir çocuk sahibi daha olmuş olamaz mıydı?Onun hayatında artık hiç yeri olmadığını söylememiş miydi ona?

Kaşlarını çatan Josie, «Yeniden evlenmedi,» diye söylendi.

Tekrar dudaklarını ıslattı genç kadın. «Yoksa Kelly, Joanne'nin çocuğu mu?» diye çatallaşmış bir sesle sordu.

«Eğer karısının ismi buysa, evet,» diyen Josie merakla bakıyordu arkadaşına. «Buraya bak, gerçekten iyi olduğuna emin misin?»

«İyi olmadığını görmüyor musun?» diye atıldı Diana. «Mr. Buchanan'ın başka bir kadına ait olduğunu öğrenince ne kadar bozuldu, baksana!»

«Kapa çeneni,» diye hiddetle ona döndü Josie.

«Ama doğru olduğunu görmüyor musun?» diye tiksinişmiş gibi bir sesle üsteledi Diana. «Neyse ki karısı artık yaşamıyor Cynara. Neden bir teşebbüste bulunmuyorsun?»

«Diana eğer çeneni kendin kapamayacak olur san, bunu ben yapmak zorunda kalacağım,» diye yumuşak bir sesle uyardı onu Josie.

«Ben yalnızca, Mr. Buchanan'ın artık hür bir erkek olduğunu söylüyordum,» diye parladı Diana.

Beş sene önce birbirlerine âşık olduklarında Zack'ın hâlâ Joanne ile evli olduğu doğrudu, ama birbirlerinden ayrı yaşıyorlardı. Evlilikleri tümüyle parçalanmıştı. En azından Cynara o zaman öyle sanmıştı. Ama Kelly üç yaşında olduğuna göre, demek Zack yeniden Joanne'e dönmüştü. Ve aşklarını tazelemek için bir çocuk da ha yapmışlardı.

«Cynara'yı ne kadar altüst ettiğini görmüyor musun?» diye haykırdı Josie.

«Ben yalnızca onun ne kadar kötü ruhlu bir kadın olduğunu görüyorum,» diye hor görür bir sesle bağırdı Diana. «Başka bir kadına ait bir erkek görünce dayanamıyor.»

«Eğer Daniel'i kastediyorsan, asıl bir kadın gördü mü dayanamayan o! Buraya ilk geldiğim hafta onun sataşmalarından kendimi koruyabilmek için, akla kararı seçmiştim.» diye üstüne gitti Josie.

«Böyle bir şey söylemeye nasıl cesaret edersin? Nasıl?..»

«Oh, kes sesini Diana,» diye sabırsızca söyle nen Josie, Cynara'nın yanına gelerek, yavaşça sarıldı genç kadına. «Gel tatlım, seni odana çıkarayım.»

Cynara, Josie'nin yardımıyla yukarı çıkarken, yüzünde kederli bir gülümseme vardı. «Diana seni asla affetmeyecek,» diye mırıldandı. Cynara, odasının kapısını açarken.

«Seninle birlikte içeri gelmemi ister misin?»

«Eğer bir süre yalnız kalmak istediğimi söyle sem, bana güvenmezsin değil mi Josie?» diye anlayış bekler bir ifadeyle sordu Cynara.

Yüreklendirmek ister gibi omzunu sıktı onun Josie. «Eğer birisine açılmak istersen, ben hazırım.»

«Teşekkürler,» diye minnetle mırıldanan genç kadın içeri girerek bir koltuğa yığıldı.

Yalnızca acı vardı içinde. Dinmeyen bir sızı. Zack'ın bir zamanlar ona karşı hissettiklerinin, yalnızca geçici birtakım duygulardan başka bir şey olmadığını, asıl sevdiğinin ise, geri döndüğü karısı olduğunu anlamış olmanın verdiği bir sızı.

İKİNCİ BÖLÜM

Şov iyi gitmiyordu ve genç kadın da farkındaydı bunun. Ve seyircilerin de, bu durumun farkında olmadıkları umut etmekten başka yapacak şeyi yoktu. Şovun kötü gitmesinin tek nedeni o sabah aldığı kötü haberler değildi. Asıl neden, kalabalık salonun en arkasında, bir masada tek basma hareketsiz oturan ve gözlerini üstünden

bir an olsun ayırmayan o erkekti.

İlk önce onu hiç fark etmemişti Cynara. Vücudunu bir deri gibi saran ve uzun saçlarını bir meşaleye döndüren, altın şansı parlak sahne kostümünün içinde sahneye girmiş ve ilk iki bölümü alkışlarla bitirmişti. Ta ki üstünden ayrılmayan ve vücudunu ürperten o sabit bakışları hissedene kadar.

Gözleri karşılaştığı anda hafif sendelemişti genç kadın. Hemen hemen hiç değişmemişti genç adam. Siyah saçlarının arasında beliren birkaç gümüş tel ve yakışıklı yüzüne eklenen birkaç çizgi dışında, hâlâ genç kadının beş sene önce âşık olduğu Zack Buchanan'dı o.

İlk karşılaşmaları da şimdikine benziyordu. Yalnızca o sırada yolcu gemilerinden birinde bulunuyorlardı. Zack, oğluyla birlikte yolculardan biri, Cynara ise geminin o sezon için kiraladığı şarkıcı olarak... Genç adam onun şovlarından birini izlemeye gelmiş ve Cynara onun delip geçen bakışlarıyla çekildiğini hissetmişti. Gemideki görevlilerden biri yanına gelip de, şovdan sonra bir içki için kendisine katılmasını dileyen mesajı getirdiğinde, hemen kabul etmişti. Bu tür gemilerde, bu sezonlarda görmeye alışık olduğu çapkın erkeklere benzemiyordu hiç. Kapalı ve içine çekilmiş bir hali vardı. Ayrıca, bu kadar kalabalık bir gemide ona ne yapabiliirdi ki?..

Makyajını temizleyip, uzun saçlarının alev kızılını iyice belirginleştiren, krem rengi, Viktorya tarzı, dik yakalı bir elbise içinde yanına gelince, ayağa kalkmıştı genç adam.

«Sandığımdan da gençmişsiniz,» diye hafifçe kaşlarını çatmıştı. Otuz yaşını geceli birkaç yıl olduğu anlaşılıyordu.

«Bu önemli mi?» diye bu yakışıklı erkekle birlikte olmanın verdiği heyecanla sormuştu Cynara.

Omuzlarını silkinmişti genç adam. Sonra da, «Emin değilim,» diye kederle gülümsemişti. «Belki de daha baştan, karımın beni henüz terk ettiğini, son derece kırılmış ve altüst olmuş olan beş yaşındaki oğlum ve dadısıyla birlikte seyahat ettiğimi ve yalnızca gelip geçici bir ilişkiyle ilgilenebileceğimi söylemem gerek.»

«Aman!» diye gülmüştü genç kadın. «Çok açık sözlüsünüz!»

«Evet,» diye içini çekmişti genç adam.

Onun uzattığı eli sıkmak için birkaç adım ilerlemişti Cynara. İnce, uzun parmakları olan sıcak ve güçlü bir eldi bu. Aslında, zarif siyah gece kostümünün bile saklayamadığı türden bir güç vardı genç adamın adaleli vücudunda. Yüzü, yakışıklı olmanın ötesinde, insanı çarpacak derecede çekiciydi. Koyu yeşil gözler, ince düz bir burun, ince dudaklar, köşeli ve sert bir çene. Vücudunun her zerrinden güç fışkırıyor gibiydi. Ve Cynara, daha o anda bile, onun kendisini istediğini adı gibi biliyordu.

«Belki de arkadaş olarak başlayabiliriz,» diyedöğal boğuk sesiyle öneride bulundu

genç kadın. Bu boşukluk şarkı söylerken sesine büyük bir zenginlik katıyordu. «Ondan sonra ne olacağım görürüz.

Ondan sonra da olan olmuştu zaten. Cynara'nın şovundan önceki ve sonraki tüm zamanlarını birlikte geçirmeye başlamışlardı. Geminin havuzunda birlikte yüzüp güneşleniyor, provalara bile birlikte gidiyorlardı. Bu günler sırasında Cynara, genç adamın, babasının ilgisi ve sayesine son derece muhtaç olan, içine kapanık oğluyla nasıl bir ilişki kurma arayışı içinde olduğunu çok iyi anlamıştı.

Yolculuklarının son gecesinde Cynara ona sırlıslıkam âşık olduğunu çok iyi biliyordu artık. Ertesi sabah ondan ayrılacağını düşündükçe, yüreği daralıyordu.. Genç adam tüm yolculuk boyunca, kendisinin arkadaşı olmaları yolundaki önerisine hürmet etmişti. Hatta o kadar ki, iyi geceler öpücükleri bile fark edilmeyecek kadar hafif ve kısa oluyordu çoğu zaman. Genç kadının onun temasını gerçekten hissedebildiği tek an, dans pistindeyken oluyordu.

Ama o son gece, kararını vermişti Cynara. Bu kadar gelişigüzel, böyle hiçbir şey olmamış gibi ayrılmamalıydılar. Dans ederken onun narin vücudunu kendi iri ve güçlü vücuduna bastıran Zack'ın da aynı şeyleri hissettiği muhakkaktı. Danstan sonra Cynara ay ışığında güvertede biraz gezinmelerini önerirken, aklında tek bir şey vardı. Onun kollarında olmak, gerçekten kollarında olmak.

İngiltere'ye yaklaştıkça hava soğuyordu. Cynara'nın elbisesi ise, onu serin rüzgârın okşamalarından koruyamayacak kadar inceydi.

Koluyla onun belini sarmış olan Zack, ürperdiğini hissetmişti genç kadının. «Omzuna bir şal alman için seni kamarama davet etmek isterdim» demişti kısık bir sesle.

«Ama Michael'ı ve Ruth'u rahatsız edebiliriz.»

Ruth, Michael'ın dadısıydı. Kırk yaşlarında, topluca bir kadındı. Havuzda onları birlikte görmüştü Cynara. Ama, tanıştıklarından bu yana Zack ilk kez onunla baş başa kalmak istediğini belirten bir şey söylüyordu. Bu fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu Cynara'nın. «Benim kamaram küçüktür,» dedi. «Ama orada rahatsız edilmeyiz.»

Uzun uzun baktı ona Zack, sonra bu parlak kahverengi gözlerde gördüğü şey etkisini gösterdi ve başını sallayarak kabul etti genç adam, Cynara'nın kendisini elinden tutup götürmesini.

Genç kadının zaten dar olan kamarası, günlük giysiler kadar sahne kostümleriyle de tıklım tıklımdı. Ama bu daracık kamaraya bile kendinden bir şeyler katmayı ve rahat bir yer haline getirmeyi başarmıştı Cynara. Odayı gözden geçiren Zack'ın onun zevkini takdir ettiğini hissetmişti. Tam ona dönmüştü ki gözleri, arkasında duran bir şeye takılıp gülmeye başlamıştı genç adam.

Sonra da genç kadının makyaj masasının üstünde duran eski püskü bebeğe doğru yürümüş ve eline aldıktan sonra, «Şimdi senin ne kadar genç olduğunu anladım,» diye takılmıştı ona.

«O gördüğün, benim sahip olduğum tek şey,» demişti Cynara yavaşça. «Benim hiçbir zaman bir yuvam olmadı. Hep oradan oraya koşturdum durdum. O yüzden de evimi hep yanımda taşıdım. Yani şu eski bebeği. Onu, ben daha küçücük bir çocukken, annem vermişti.» Sonra da annesiyle babasını küçük yaşta kaybettiğim ve bir yetimhanede büyüdüğünü anlatmıştı. Anlatırken, gözleriyle, bu paçavraya dönmüş bebeğe olan bağlılığını anlaması için yalvarıyor gibiydi ona.

«Çok üzgünüm Cynara,» diyen genç adam, bebeği yerine koyarak genç kadını kollarının arasına almış ve başını göğsüne bastırmıştı. Sonra, daha da koyulaşmış gözleriyle ona bakmak için bir adım geri çekilmiş ve «Aslında şal filan umurumda değil,» demişti. «Ya senin?»

Genç kadın onun neyi sormak istediğini çok iyi anlamıştı. Hiç duraksamadan cevap vermişti. «Hayır.» Sesinin tonu yeterli bir davet olmuştu. Onun daha önceki uçar gibi hafif öpücüklerine alışmış olan genç kadın, bu defaki öpüşmelerinin şiddeti ve ateşi karşısında bir an bocalamıştı. Bir an bile kaybetmeden dudaklarını ezmeye başlayan bu dudaklar, ağzının kenarında sabırsızca dolaşan ve değdiği yeri yakan bu dil, genç adamın arzusunun boyutlarını açıkça ortaya koyuyordu. Hafifçe aralanan dudakları bir anda onun hırslı dudakları arasında hapis oldu. Vücutları doymak bilmez bir ateşle birbirine yapıştı.

Onun, daha önce ancak havuzda çıplak görebildiği güçlü vücuduna dokunmak isteğiyle yanıyordu genç kadın. Kendi giysileri bir bir yerdeki halının üstüne düşer ve karmakarışık bir yığın meydana getirirken, onun soyunmasına da yardım etti. Biraz sonra ikisi de çırlıçplak kalmıştı.

Sevişirken konuşmayı sevmiyordu Zack. Söyleyeceklerini dudakları ve elleriyle anlatıyordu. Birbirlerini o kadar çok istemiş ve bunu o ana kadar öyle zor bastırmışlardı ki, daha fazla beklemeye ikisinin de gücü yoktu. Zack ona sahip olduğunda, hayatında ilk kez kendini tam ve bütün bir varlık olarak hissetti genç kadın. Ayakları yerden kesilmiş, onunla, sevdiği erkekle birlikte uçuyordu sanki bulutların üstünde.

Seviştikten sonra da, uzun bir süre daracık gemi yatağında birbirlerinin kollar arasında yattılar. Cynara, bakire olmadığı için onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını merak ediyordu. Gerçi Paul'la olan nişanlılığını, nişan sona ermeden önce birbirlerine ne kadar yakın olduklarını anlatmıştı ama, yine de merak ediyordu işte. Bir hafta içinde Zack'a kendisiyle ilgili ne kadar çok şey anlatmıştı böyle. Buna karşılık, her ne kadar üzüntü duyduğunu, karısına hâlâ derin bir şefkat beslediğini ve oğlunu deli gibi sevdiğini biliyor olsa da, kendisi hakkında aynı açıklıkla davranmamıştı genç adam. Ondaki o sonsuz kendine güvenin biraz da sınırsız servetinden ileri geldiğini de fark etmişti Cynara. Buchanan imparatorluğunun işleri onun bütün zamanını alıyordu. Onun neden yalnızca geçici bir ilişkiye ihtiyaç duyduğunu da anlayabiliyordu. Bu bir haftalık birlikteliklerinde çok iyi vakit geçirmiş mutlu olmuşlardı. Ne zamanı, ne de ayrı dünyaların insanları olduklarını ve birbirlerinin dünyasına asla ayak uyduramayacaklarını düşünmüşlerdi.

Sabahın erken saatlerinde istemeye, istemeye ondan ayrılmış ve odasına dönmüştü genç adam. Michael uyandığında onun yanında olmak istiyordu.

Birkaç saat sonra gerçekleşecek ayrılığın acısını tam yüreğinde duymaya başlayan Cynara ise, gözlerini bile kırpmadan kaskatı yatmıştı yatağında.

Vedalaşmaları çok resmi olmuştu. Aralarındaki yakınlaşmaya şahit olan yolcuların, meraklı bakışlarının farkındaydı ikisi de. Cynara, Zack'ı ve yanındakileri almak için bekleyen siyah limuzini güverteden izlemiş, sonra da genç adam dönüp yukarı baktığında, gözlerindeki yaşlan aceleyle silerek gülüp el sallamıştı. Onun hafızasında mutsuz bir görüntü bırakmak istemiyordu. Genç adam onu düşündüğü zaman yalnızca paylaştıkları sevgiyi ve gülüşleri hatırlasın istiyordu. Tabii eğer onu düşünecek olursa.

Bir sonraki tur birkaç gün sonra başladığında, bunun geminin son seferi olmasına şükretmişti. Sahnede ondan beklenen neşeyi ve canlılığı gösteremeyeceğini çok iyi biliyordu. Geminin hangi köşesine gitse, kendine ve Zack'a ilişkin anılar buluyordu. Hele kamarasına dönüp de onunla paylaşmış olduğu o daracık yatağı görünce, kalbine bıçaklar saplanmış gibi oluyordu. O notu alana kadar sürdü bu.

Türkiye'ye gelmişlerdi. Gemi İstanbul Limanı'na yanaşınca, genç kadın bu fırsattan yararlanarak karaya çıkmış ve şehri gezmişti. Kapalıçarşı'daki kuyumcu dükkânlarında gördüğü mücevherlerden gözleri kamaşmış ve dolaşmaktan bitkin bir halde kamarasına döndüğünde, kapısının altından sürülmüş olan notu fark etmemişti başta. Fark ettiği zaman da, bunun gemi yönetiminin her zamanki duyurularından biri olduğunu sanmış ve fazla aldırış etmeyerek, yatağına uzanmayı tercih etmişti.

Aradan epey zaman geçtikten ve biraz kendine geldikten sonra, yatağından kalkarak zarfı almış ve gönülsüzce açmıştı. Mesaj kısa ve özdü. Beni ara. Zack.' Sayfanın en altında da bir telefon numarası yazılıydı.

Bundan sonra, gemi limandan ayrılıp da telefon bağlantısı yeniden kuruluncaya kadar, çaresizlik içinde, kamarasında dönüp durmuştu genç kadın.

'Seni bekliyor olacağım,' demişti Zack ona. Ve beklemişti de.

Bu kez onunla yeniden arkadaş olabilecekleri gibi bir hayale kapılmıyordu genç kadın. Böyle bir şey artık mümkün değildi. Genç adamın gözlerinde kendisine bakarken gördüğü soğukluk ve tiksinden, anılara daldığı ve aynı sonuçlara vardığı belli oluyordu.

Oysa aradan geçen beş yıl bile, Cynara'nın onu görünce yüreğinin titremesini, kendini onun kollarına atmak için önüne geçilmez bir ihtiyaç duymasını engelleyememişti. Şu son beş yıldır yarı ölü gibi yaşadığını, kalbinin hâlâ bu adama ait olduğunu o anda fark etti genç kadın. Apansız, 'Yüreğimi söküp atmışken, nasıl bütünüyle yaşayabilirdim ki?' diye düşündü.

O günkü ilk şovunun geri kalan bölümü kâbus gibi geçti Cynara için. Kendini ağzını

açıp kapayan ve birtakım sesler çıkaran bir robot gibi hissediyordu. Son birkaç yıldır, şarkı söylemek düzenli bir iş haline gelmişti, ama yine de söylediği her şarkıya kendini katar, zevk alırdı. Şimdiyse otomatiğe bağlanmış gibiydi. Bir an ona öyle geldi ki, zaman hiç ilerlemeyecek ve bu işin sonu hiç gelmeyecek. Sesinin her falsolu çıkışında, hafifçe kısılan o yeşil gözlerin soğukluğundan kurtulamayacak!

Zack'ın yaptığı her hareketin farkındaydı. Hiç kimseyle konuşmamıştı genç adam, kadehi boşaldıkça derhal yeni biri ile değiştiriliyordu. Gözlerini de bir an olsun ondan ayırmamıştı. Sonunda şov bitip de genç kadın kendini sahnedeki dışarı attığında, canlı bir cenazeye dönmüştü. Soyunma odasına koştu hemen.

«Neyin var Cyn?»

Odaya kapıyı vurmadan dalan Rod'a bıkkınlıkla baktı. Menajerydi Rod onun. «Bana Cyn diye hitap etme,» diye atıldı. «Ne işin var burada?»

«Josie bugün keyfinin pek yerinde olmadığını söyledi. Ben de kendi gözlerimle göreyim dedim.» Uzun boylu, sarışın, son derece yakışıklı bir erkekti Rod. İstese, o fiziğiyle, filmlerde başrole bile çıkardı, ama o her zaman yıldızların arkasındaki adam olmayı tercih etmişti.

Tam o sırada Josie girdi odaya. Suratı asıktı. «Üzgünüm,» diye bağışlanmasını ister gibi baktı Cynara'ya.

Yorgun yorgun gülümsedi Cynara ona. «İyi ki ikinizi de bu kadar çok seviyorum.»

«Sahnedeyken neler oldu Cyn?» Kendisini böyle kısa isimle çağırıldığı zaman gösterdiği hırçınlıktan zerrece etkilenmemişti Rod.

«Kendi kulaklarınla duydun,» diye içini çekti Cynara.

«Her zamanki kadar hareketli ve coşkulu değildin, o kadar?»

«Berbattım,» diye kısaca meseleyi ortaya koydu Cynara.

Sabırsız bir hareket yapan Rod, «Kaç yıldır bir kez tatil bile yapmadın,» diye onu savunmaya devam etti. Sonra da sözlerinin ne kadar doğru olduğunu fark ederek kaşlarını çattı.

Beş yıldır tatil yapmamıştı Cynara. Arada bir boş kaldığı ve sözüm ona dinlendiği günler olmuyor değildi, ama hep kendi seçimi dışında oluyordu böyle zorunlu tatiller. Bir şovdan ötekine çılgınca koşuşturmanın biraz olsun durulduğu bu aralarda, yalnızca kendisinden ödüresiye nefret eden o sevdiği adamı düşünüyordu. Onun kendisinden nefret etmesini isteyen yine kendisiydi. Ama bu, onun kendisinden gerçekten nefret ettiğini düşündükçe hissettiği yalnızlık duygusunu zerrece hafifletmiyordu ki.

«Benim yaşantım zaten tatil gibi biraz,» diye cevap verdi Rod'a. «Geçen ay

Almanya'daydım, ondan önce de Las Vegas'ta. Pahalı lokallerin birinden ötekine koşturup duruyorum.»

«Çalışmak için,» diye katı bir sesle inat etti Rod.

«Ne yapayım. En iyi yapabildiğim tek şey bu,» diye omuzlarını silkti Cynara.

«İstesen tatil yapmayı da gayet iyi becerebilirsin,» diye asık bir suratla cevap verdi Rod. Belki de bunun için daha fazla ısrar etmem gerekiyordu.»

<Rod, bir sonraki şova hazırlanmak için yalnızca kırk dakikam var. Duş yapacağım, üstümü değiştireceğim ve izin verirsen bir şeyler yiyeceğim,» diye homurdandı Cynara.

«Tekrar sahneye çıkacak mısın?»

«Tabii. Sesimdeki bozukluk o zamana kadar geçer. Ayrıca ben bir profesyonelim, unuttun mu?»

İyice astı suratını Rod.< Ona ne şüphe,» diye içini çekti. «Pekâlâ, ama eğer fikrini değiştirip bir tatil yapmak istersen, bana bir haber vermen yeterli. Ben her şeyi ayarlarım.»

«Değiştirmeyeceğim,» diye kesin bir ifadeyle hemen cevap verdi Cynara. Eğer sahneden bir süre için bile ayrılıp, önündeki Zack'sız geçecek yılları düşünmeye başlayacak olursa, nasıl dağılıp gideceğini biliyordu. Günü gününe yaşıyordu genç kadın; yarım asla düşünmemesi gerekiyordu; eğer yaşamak istiyorsa, başka türlü de mümkün değildi.

Soyunma odasına göndermeleri için bir sandviç ismarladıktan sonra, saçlarını bir bone içine toplayıp duşun yolunu tuttu ve kendini suyun sakinleştirici etkisine bıraktı. Acaba, bu şovunda, o sahneye çıktığı anda, Zack orayı terk eder miydi? Neden gelmişti sanki oraya? Herhalde meraktan. Belki de kendisinin değişip değişmediğini görmek istemişti. Değişmiş miydi? Hayır, sanmıyordu... Parlak kızıl saçları hep bu uzunluktaydı, son derece usta bir makyajla daha da güzelleşen yüzü de değişmemişti. Belki eskisinden biraz daha inceydi, ama bu onun klasik yüz çizgilerini daha da belirginleştirmiş, ellerinin ve bileklerinin zerafetini iyice ortaya çıkarmıştı. Vücuduna ikinci bir ten gibi yapışan sahne kostümlerinden bir gram fazlalık bile taşmıyordu. Evet, dıştan bakıldığında değişen bir şey yoktu kendisinde, ama ya içten... Bomboştı içi. Ne acı ne de zevk duygusunun varlığını renklendirmesine izin vermiyordu. Yıkılmamak için sürekli kendini denetlemek zorundaydı.

Garsonun sandviçini getirdiğini duyunca, «Masanın üstüne bırakıverin,» diye seslendi. Kapının kapandığını duyunca da bir havluya sarınıp göğüslerinin üstünde kavuşturarak dışarı çıktı.

«Neyi masanın üstüne bırakayım?»

Duyduğu sesle başını kaldıran genç kadın, Zack'ın hor gören bakışlarıyla karşı karşıya kaldı. Yüzü bembeyaz oldu birdenbire.

«Şovlarının ardından sana hediyeler getirdiğim günler çok geride kaldı,» diye alayla söylendi genç adam. Bir yandan da onu tepeden tırnağa süzüyordu.

Bir süre kendine gelip de nefes almayı başaramadı Cynara. Onun o çok iyi tanıdığı sesini duymak, ardından da gözlerindeki iğrenmeyi görmek, perişan etmişti kendisini. Siyah gece kostümü ve beyaz ipek gömleği içinde çok etkileyici bir görünümü vardı genç adamın, teni, tatilden henüz dönmüşçesine bronzlaşmıştı. Belki de, her İlkbaharda yaptığı gibi Joanne adlı yatını alıp, o çok sevdiği Yunan adalarından birine gitmişti. Kim bilir, belki de yata kızının adını vermişti...

Genç adamın hediye konusunda yaptığı imayı duymamazlıktan geldi; gerçi bu pahalı hediklerin tümünü, onun hayatından çekildikten sonra geri göndermişti. «Senin, yemeğimi getiren garson olduğunu sandım,» diye gergin bir sesle açıklama yaptı. «Ben gidip üstümü değiştirirken, biraz bekler misin?» İkinci şovunda giyeceği siyah elbiseyi aldı. «Uzun sürmez.»

«Neden burada giyinmiyorsun?» diye sordu rahat bir koltuğa yerleşirken. Sonra da altın tabakasından çıkardığı sigarayı yine altın bir çakmakla yakarak, genç kadının ne diyeceğini bekledi.

«Sigarayı bıraktığını sanıyordum,» diye düşünmeden konuştu Cynara. Sonra onun soğuk bakışlarını fark ederek kızardı. Onun bu cüretine şaşmış gibi kaşlarını kaldırmıştı genç adam.

«Yeniden başladım,» diye kestirip attı ardından. «Sana neden burada giyinmiyorsun dedim. Şovlarının arasında üstünü değiştirirken, daima konuşurduk.»

Bir kan dalgası yürüdü Cynara'nın yaylaklarına. «Şimdi yapmadığımız pek çok şey daha yapardık o zaman,» diye mırıldandı.

«Seninle konuşmak istiyorum,» diye tıslar gibi konuştu Zack. «Ve beklemeye de niyetim yok.»

Gözlerinde anlık bir kızgınlık yanıp söndü Cynara'nın. Zack'ın ona kızmaya hakkı vardı. Ondandırısı olmasını istemiş, kendisiyse mümkün olan en aşağılayıcı yöntemle onu reddetmiş çok kötü kırmıştı onu. O kadar kırmıştı ki, genç adamın Joanne'e döndükten sonra bile onu affetmediği açıktı.

«Korkarım beklemek zorunda kalacaksın,» diye sakın bir sesle cevap verdi. Onun önünde giyinmeye hiç niyeti yoktu. «Yoksa benimle hiç konuşamazsın.»

Onun gözlerindeki inatçı meydan okumayı gören Zack'ın dudakları bariz bir biçimde gerildi. Sonunda, «Git ve giyin,» diye adeta emretti genç adam. «Ama beş dakikadan fazla beklemeye niyetim yok,» diye tehdit etmeyi de ihmal etmedi.

Oysa, genç kadının parmaklarındaki titremenin hiç olmazsa fermuarını kapamasına izin verecek kadar durması için bile beş dakika yetmemiştir. Genç adamın otelin sahibi olduğunu, o sırada gerçekten orada kaldığını ve şovu sırasında gözlerinde beliren ifadeyi bilmesine rağmen, onun böyle soyunma odasına geleceğini asla düşünmemiştir. Birbirlerini son görüşlerinde, genç adam artık söyleyecek sözleri kalmadığını açıkça belirtmiştir.

Genç kadın, içerideki o katı erkeğin, kendisine beş dakikadan bir saniye bile fazla zaman tanımayacağını da biliyordu. Makyajını alelacele tamamlayıp saçını fırçaladı. Gözlerinin o her zamanki pırıltısı ölmüştü. Ne yapsa onu geri getiremezdi.

Genç kadın yeniden odaya döndüğünde, Zack masanın üstündeki tavuklu sandviçi işaret etti. «Garson yemeğini getirdi.» Sonra, «Bu öğlen oğlum Michael'la yemek yediğini işittim,» diye araştıran gözlerini onun yüzüne dikti.

Michael'ın karşılaşmaları hakkında babasına neler söylediğini merak eden Cynara içini çekti. Kafeteryadan dışarı fırlayışı göz önüne alınacak olursa, hiç de iyi şeyler söylememesi beklenebilirdi. «Tam olarak öyle olduğunu söyleyemem,» dedi. «O bana katıldığında, benim yemeğim bitmişti. Kendi yemeğini yemeye vakit bulamadan da gitti.»

«Oğluma ikimiz hakkında neler söyledin Cynara?» diye duygudan eser bulunmayan bir sesle sordu Zack

Bu sesteki aşağılayıcı ton, genç kadını derinden yaralamıştı. «Ona hiçbir şey söylemedim.»

«Bana sakın, onun ilişkimizi zaten bildiğini söyleme,» diye ayağa fırladı genç adam. «Baban...»
«Babam, bir çocuğa babasının maceralarını anlatmayacak kadar olgun bir adamdı,» diye onun sözünü kesti genç adam. «Sana göre, dünyadaki bütün kötülüklerden babam sorumlu, değil mi?» diye insafsızca iğnelemeye devam etti. «O söz konusu olduğunda, bir paranoyak gibi davranıyorsun.»

«Paranoyak mı?»

«Evet,» diye haykıran Zack'ın gözleri öfkeyle yanıyordu. «Lanet olsun, adam altı aydan beri hayatta değil. Mezarında bari rahat bırak!»

«Neden bırakacakmışım. O beni daha ben yaşarken rahat bıraktı mı?» diye parladı Cynara. «Michael'a bizim bir zamanlar beraber olduğumuzu söyleyen de o! Bunu kendi oğlun söyledi.»

«Sana inanmıyorum.»

«Neye inanıyorsun peki?» diye hırsıyla sordu genç kadın. «On yaşındaki bir çocuğa, babasıyla yattığını söyleyerek övüneceğime mi? Lütfen bana biraz daha saygı göster Zack. Özellikle, biz ayrıldıktan sonra tekrar onun annesine dönmüşsen.»

İrkildi genç adam. «Ne?»

«Kızından dolayı tebrik ederim Zack,» diyen Cynara'nın sesi giderek zayıflamaya başlamıştı. «Eğer annesine benzemişse, çok güzel olduğuna eminim.» Bir kez bir fotoğrafını görmüştü Joanne'in: Sarı saçlı, yumuşak mavi gözlü, güzel bir kadındı.

«Kelly tıpkı annesi gibi,» diye atılan Zack, çok düşünceli görünüyordu.

Genç kadın, Joanne'in ölümünden dolayı ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu, ama o sırada bunu söylemek çok yersiz kaçacaktı «Michael karşışmamız hakkında sana ne anlattı?»

Yeniden bir sigara yakan Zack'ın dudakları gerilmişti. Kül tablası ağzına kadar dolmak üzereydi. «Bunu tartışmamayı tercih ederim.»

«Buraya ateş yutmuş gibi gelip, bana bir sürü hakaret ettikten sonra, kendimi savunmam için bir fırsat bile vermeden bu konuyu kapatamazsın,» diye parladı Cynara. «Michael in sana ne söylediğini bilmeye hakkım var. Yoksa gidip ona kendim mi sorayım?»

«Bu biraz zor olabilir,» diye cevap verdi Zack, yeni bir sigara yakarken.

«Neden zor olacakmış? Ve lütfen şu sigara içmeye bir son verir misin?» Bu, genç adamın son yirmi dakika içindeki dördüncü sigarasıydı.

Alayla büküldü dudakları genç adamın. «Bu konuda daima çok titizdin,» dedi, ama yine de daha dörtte birini bile içmediği sigarasını tablaya bastırmayı ihmal etmedi.

«Bunun titizlikle filan ilgisi yok. Sadece bana, kendini öldürmenin aptalca bir yolu gibi geliyor. Ama bu kez yalnızca kendim için kaygılanıyorum. Duman sesime çok zarar veriyor.»

«Bu deminki şovun için bir mazeret mi?»

«Eğer hoşuna gitmediyse, menajerimin seninle olan kontratımın sona ermesi için memnuniyetle harekete geçeceğinden eminim,» diye durumu kurtarmaya çalışırken, o gece sahnede ne kadar berbat bir şov sunduğunu iyice anlamıştı genç kadın.

Kayıtsızca omuz silkti genç adam. «Sesinin o boğukluğu her zamanki kadar baştan çıkarıcıydı. Ama ne yazık ki, uğruna baş koyduğün o yüksekliklere çıkamamışsın. Neden Cynara?» Siyah kaşlar alayla havaya kalkmıştı.

«Sanırım yeterince iyi değilim.»

«Ama seninle son konuştuğumuzda, bunun için her şeyi yapabileceğini söylüyordun,» diye ısrarla üstüne gitti Zack. «Seçtiğin yol sana şan ve şöhret getirmedi mi?»

Bu tür bir aşığılamanın geleceğini biliyor ve bekliyordu Cynara, ama bu, yine de saldırıyı karşılayabilmesini kolaylaştırmamıştı.

«Babam sana yeterince para vermedi mi Cynara?» diye insafsızca yüklenmeye devam etti genç adam.

Kuruyan dudaklarını yaladı genç kadın. «Babanın, o çeki bozduрмаdığımı söylemiş olduğundan eminim.»

Zack'ın kahkahası çok yaralayıcıydı. «O çeki zaten bozduramazdın,» diye hoşnutsuzlukla söylendi. «Çünkü, sen hırstan titreyen parmaklarınla çeki kavrayıp çıktığın anda, babam çekin karşılığını iptal ettirmişti!»

Nicholas Buchanan'ın böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydi Cynara! Onun bildiği Nicholas Buchanan'ın o çekin bozdurulması riskini göze alamayacağını bilmesi gerekirdi! Oysa buna bile teşebbüs etmemişti Cynara. Ayrıca, o çeki, herkesin, özellikle de Zack'ın iyiliği için, onu kendisinden soğutmak üzere kabul etmiş olduğunu hepsi biliyordu aslında. Bunu kendisi istemişti. Nicholas Buchanan da istemişti bunu ve yaşlı adam her zamanki gibi kendi yöntemlerini kullanmıştı.

«Neden, senin mesleğinde ilerlemene yardımcı olacak bir koca bulup evlenmedin? Mesela, stüdyodan biriyle...» diye homurdandı Zack.

«Eğer istediğim bu olmuş olsaydı, seninle evlenirdim,» diye parladı Cynara. Gözleri hiddetten kapkara kesilmişti. «Sen, bana bir kayıt stüdyosu alacak kadar zengindin!»

Açık bir hor görüyle süzdü onu genç adam. «Evet, herhalde alırdım,» diye kendinden bile tiksinererek itiraf etti. «Beş sene önce gözüm senden başka hiçbir şeyi görmüyordu. Seninle büyülenmişim.»

Güçlkle yutkunabildi Cynara. «Ve ben de bunun aşk olduğunu sanmıştım.»

«Evet, belki de bir zamanlar öyleydi. Ama âşık olduğun ve sana âşık olduğunu sandığın kadının, seni terk etmek için para aldığını öğrenince, hislerin biraz değişiyor.»

O olayın genç adamı ne kadar yaraladığı, ne denli acı çektiği ve katılaştırdığı belliydi. Yine de, Cynara bu konudaki tek sorumlunun kendisi olduğuna inanmıyordu. «Daha tanıştığımız akşam, bana yalnızca geçici ilişkilerle ilgilendiğini söylediğini gayet iyi hatırlıyorum,» diye usulca anımsattı.

«Fikrimi değiştirdim,» diye saldırdı Zack.

«Ama ben değiştirmedim. Zengin olsun olmasın, koca filan istemiyorum ben.»

«Bunun ben de farkındayım zaten!»

«Bu konuda neden bu kadar ağır konuştuğunu anlayamıyorum Zack,» diye, o andaki ruh halinden tümüyle uzak, yapmacık bir hafifsemeyle sordu Cynara. «Çok kısa bir süre Joanne' le barışmış olmalısın.»

«Evet olmalıyım tabii, değil mi?» Dudakları büküldü. «Bu da bizi tekrar Michael konusuna getiriyor. Onunla yaptığın konuşmadan sonra, ilişkimizi tekrar başlatmamızın bir an meselesi olduğunu sanıyor.»

«Umarım bunun ne kadar saçma bir fikir olduğunu ona anlatmışsındır,» diye atıldı Cynara kuru bir sesle.

Saldırgan bakışlarını onun üstüne dikmişti genç adam. «Özel yaşantımı on yaşında bir çocukla tartışmak alışkanlığında değilim!»

«Bu on yaşındaki çocuk otuz yaşındaymış gibi gözükse bile mi?»

Kabul edercesine başını salladı genç adam. «Michael yaşma göre çok olgundur. Yine de, bizim geçmişte kalan birlikteliğimizi onunla tartışmaktan kaçınabilirdin.»

«Konuyu açanın o olduğunu sana söyledim,» diye umutsuzca ayak diredi Cynara.

«Ve ben de sana inanmadığımı" söyledim.» Tıslar gibi bir sesle konuştu Zack.

«Galiba sana gerçeği söylemesi için Michael'la konuşmam gerekecek,» diye parladı genç kadın.

«Oğlum akşamları saat onda yatar,» diye tehditkâr bir tavırla söylendi Zack. «Yarın da Kelly'yle birlikte annemin evine dönüyorlar.»

Genç kadının gözleri hayretle açıldı. «Seninle beraber yaşamıyorlar mı?»

Bu açıkça söylenmemiş eleştiri karşısında dudakları gerildi Zack'ın. «Çocukları bir otelden ötekine sürüklemenin onlar için uygun bir yaşam tarzı olduğunu mu sanıyorsun?»

Suratını ekşiterek omuzlarını silkti Cynara. «Bu kez seninle birlikte oldukları için sandım ki...»

«Yanılmışsın,» diye sözünü kesti genç adam. «Joanne'in annesiyle Avustralya'da yaptığımız tatilden dönüyorduk. Michael bir iki hafta içinde yatılı okuluna geri dönecek. Kelly ise benim annem ve dadısıyla birlikte kalacak.»

«Onları özlemiyor musun?» Bu soruyu, hiç düşünmeden ağızından kaçırmıştı genç kadın. Zack' m kendisine soğuk bir biçimde baktığını görünce pişmanlıkla dudaklarını ısırdı.

«Çocuklarıma karşı gösterdiğin ilgi çok dokunaklı Cynara. Hele kendini çocuk sahibi

olamayacak kadar mesleğine verdiğini düşünecek olursak.» Ağzı alayla bükülmüştü. «Ama o güzel vücudunu, geçici de olsa bozmak istemeyeceğim görebiliyorum.» Ansızın onun üzerine gelmek istermiş gibi doğruldu. «Bu konuşmanın burada bittiğini sanıyorum.»

«Ben de.»

«Eski ilişkimizi kimseyle tartışmaya kalkma sakın Cynara,» diye uyardı onu yavaşça. «Kimseyle bir şey tartışmadım ben,» diye parladı genç kadın.

«Yine de, artık çalışanların çoğunun ve müşterilerden de bir kısmının her şeyin farkına vardıklarım düşünüyorum.»

Gözleri kısılıp bir çizgi halini alıverdi genç adamın.

İçini çekti Cynara. «Michael yemeğini yememeye karar verdikten sonra, ayağa kalktı ve herkesin içinde yüksek sesle, benim kötü olduğumu ve sana yaklaşmamam gerektiğini söyledi.» Yorgun bir gülümsemeye sözlerini sürdürdü. «Eğer böyle bir şey yapacak olursam beni öldüreceğini de ekledi.»

«Lanet olsun!» diye haykırdı Zack. «Lanet olsun! Lanet olsun!»

«Kime çektiğini şimdi daha da iyi anladım,» diye şaka yapmaya çalıştı Cynara. Yeşil gözler delip geçmek istercesine üzerine dikildi.

«Seninle oğlumun ve benim huyumun nasıl olduğunu tartışmaya hiç niyetim yok,» diye buz gibi bir sesle söylendi. Bileğindeki zarif altın saate baktıktan sonra, «Sanırım yapman gereken bir şov daha var,» diyerek çıkıp gitti.

Karşılaşmaları çok kötü olmuştu. Cynara'nın hayal ettiğinden de kötü. Zack'ı hâlâ seviyordu, ama onlar için bir gelecek olamazdı. Asla olmamıştı ve asla da olmayacaktı. Zack'a tanıştıkları geceki açıksözlülüğü için, minnettar olması gerektiğini düşünmüştü. Birbirlerine âşık olmalarının tüm planlarını altüst edeceği hiç aklına gelmemişti. Zack, ondan kendisiyle evlenmesini istediği zaman da, ne yapacağını ne söyleyeceğini şaşırılmıştı. Ama sonunda bir seçim yapmasına gerek kalmamıştı, çünkü karan Nicholas Buchanan vermişti.

«Yeniden çıkıyoruz,» diye beliriverdi Sean kapıda. «Elbiseni çok beğendim,» diye iltifat etmeyi de ihmal etmedi.

Bu, hem göğüs hem de sırt dekoltesi çok derin olan ve vücudunu sımsıkı saran siyah bir elbiseydi. Yine de Zack için bu baştan çıkarıcı elbiseyi giymesine çuval giymiş olması arasında hiçbir fark olmadığını biliyordu. Yoksa gizliden gizliye, onun kendisini hâlâ çekici bulmasını, geçmişteki ilişkilerinin yeniden canlanmasını mı bekliyordu? Ama Zack'ı öyle incitmişti ki, genç adam onu asla affetmezdi. Sean'ın peşinden çıkmadan önce, gözü masanın üstündeki tavuklu sandviçe ilişti. Şu anda hiçbir şey yiyebileceğini sanmıyordu.

Salonun arkasındaki masada bu kez, iki genç çift oturuyordu. Gözlerini çabucak etrafta dolaştırdı ve Zack'ın orada olmadığından emin oldu. Genç adam onu görmüş, duygularını belirtmişti. Artık onunla ilgilenip daha fazla canını sıkması için hiçbir neden yoktu.

İkinci şov birincisine göre başarı sayılırdı. Zack'ın korkutucu varlığının salonda bulunmayışı, onu bir hayli rahatlatmıştı. Performansından seyircinin hoşnut olduğunun da farkındaydı.

Yine de, saat on ikide, soyunma odasında makyajını temizlerken, kendini tükenmiş hissediyordu. Kendini yatağa atıp uyumaktan başka bir düşüncesi yoktu. Ama bunu başaramayacağını.

Nicholas Buchanan ile yaptığı o son korkunç görüşmenin kafasında dönüp duracağını biliyordu. Bunu düşünmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu, yine de o görüntüler kafasından silinmiyordu işte. Silinmeyecekti de. Zack, daha önce de defalarca yaptığı gibi, hafta sonu tatili için onu ailesinin evine davet etmişti. Genç adamın ailesi, onların üç aydır Londra'da aynı daireyi paylaşmalarını kabul etmiş görünüyordu. Annesi, Cynara'ya karşı her zaman sıcak ve arkadaşça davranmıştı. Babası ise, açıkça söylememekle birlikte, tek oğlunun gece kulüplerinde çalışan genç bar şarkıcısından çok daha iyilerine layık olduğunu açıkça ima etmişti.

Cumartesi gecesi, Zack'la birlikte yakındaki kulübe gidip akşam yemeği yemişler ve yemekten sonra, ay ışığıyla yıkanan bahçede yürürken, Zack ona evlenme teklif etmişti. Duyduğu şaşkınlık olduğu gibi yüzüne yansımış olmalıydı Cynara'nın.

«Sevgilim, bu böyle şaşılacak bir şey değil,» diye bir kahkaha atmıştı genç adam. Zaten birlikte olduklarından bu yana o kadar çok gülüyordu ki... Cynara'nın ilk tanıştığı o içine kapalı, uzak erkekle ilgisi kalmamıştı. «Ellerimi bir türlü senin üzerinden ayıramamandan sana âşık olduğumu anlamış olman gerekirdi.»

Yatakta birlikte geçirdikleri zamanın çokluğunu anımsayınca kızarmıştı Cynara. Zack, sevişmedikleri anlarda bile ona dokunmayı, onu okşamayı çok seviyordu. İlişkilerinin fiziksel yönü, asla tartışma konusu olmamıştı zaten. Olamazdı da, daha baştan mükemmeldi çünkü. Aslında Cynara için ilişkinin tümü mükemmeldi, çünkü Zack'm hukuken hâlâ Joanne ile evli olması, üzerinde daha sürekli bir ilişkiye girmesi yönünde herhangi bir baskı duymasını engelliyordu.

Ama işte birkaç saniye içinde Zack her şeyi değiştirmişti ve içinde yükselen paniği sezebiliyordu genç kadın. «Olduğumuz gibi mutluyuz Zack.» diye geçiştirmeye çalıştı. «Gel bunu berbat etmeyelim:»

«Berbat etmek mi?» Genç adamın yüzündeki gülüş yavaşça silinmişti. «Evlenmek neyi berbat edebilir ki?»

«Bana ikinci defa sürekli ilişki istemediğini söylemiştin,» diye hatırlatmıştı genç kadın gülerek, ama dudaklarındaki gülümseme gözlerindeki acıyı silememişti.

«Cynara, seni seviyorum,» diye sabırsızca atıldı genç adam. «Senin de beni sevdiğine inanıyorum. »

«Seviyorum.»

«Öyleyse sorun ne?» diye somurtmuştu Zack. «Birbirlerini, seven insanlar genellikle evlenirler.» «Ben... ben yalnızca... aramızdaki şeyleri altüst etmek istemiyorum,» diye kekeleyen Cynara, bayılacak kadar sararmıştı. «Bir zamanlar Joanne'i seviyordun ve şimdi o evliliğe ne olduğuna bak,» diye umutsuzca eklemişti.

«Joanne'i hâlâ severim,» demişti genç adam yavaşça, «Ama ona âşık olduğumu hatırlamıyorum. İkimiz de üniversitedeyken karşılaştık, hem birbirimize âşık olduğumuzu sandığımız, hem de Joanne'in anne babası ona Avustralya'ya dönmesi için baskı yaptıklarından evlendik. İlk heyecan geçtiği sırada Michael yoldaydı. Yıllar geçtikçe, birbirini seven arkadaşlara dönüştük. Ve bir sene önce, Joanne birisiyle karşılaşınca, onun mutluluk yolunu kapatmak istemedim. Harika bir kadındır o. Mutlu olmayı hak etmiştir. Ama sanıyorum, mutlu olmayı ben de hak ediyorum.» Biraz durgunlaştıktan sonra sözlerini sürdürmüştü. «Bundan dört ay kadar önce, o gemiye doğru yürürken, aklımda ne âşık olmak ne de evlenmek vardı. Ama seni tanıdım ve sevdim. Artık sensiz olmayı düşünemem bile.»

Cynara da böyle hissediyordu aynen, ama onunla evlenemeyeceğini biliyordu. Ve gerçeği öğrenirse, çok kırılacağını da. «Evlilik çok kısıtlayıcı Zack,» demişti pırıl pırıl bir gülümsemeye. «Bense hür olmalıyım, her istediğimi yapabilecek kadar hür.»

«Peki istediğin nedir?» diye kızgınlıkla atılmıştı genç adam. «Beni istediğini sanıyordum!»

«İstiyorum,» diye üstüne basa basa söylenmişti Cynara. «Ama aynı zamanda bir kariyer de istiyorum. Bu kariyerin beni sürükleyeceği yere gitmeyi de.»

«Bunları benimle evliyken de yapabilirsin,» diye karşı çıkmıştı genç adam.

«Zack Buchananın karısı bir şarkıcı, ha?» diye takılmıştı Cynara. «Olacak şey değil. Arkadaşların, ailen ne der sonra?»

«Onların ne söyleyeceği umurumda bile değil. Ben senin karım olmanı istiyorum.»

«Bunu şimdi istiyorsun,» diye suratını asmıştı Cynara. «Ama ya birkaç yıl sonra, arkadaşlarının ve ailenin söyledikleri önem kazanmaya başlarsa? O zaman ne olacak Zack?»

«Öyle bir şey olmayacak,» diye sabırsızca söylenmişti genç adam. «Ayrıca senin kariyerini her zaman bu kadar isteyeceğini de sanmıyorum.»

«Neden istemeyim?»

«Şey... ben... yani, bütün hayatın boyunca şarkı söyleyemezsin demek istiyorum,» diye homurdanmıştı genç adam.

«Neden söylemeyeyim?»

Sabırsız bir biçimde içini çeken Zack, «Çünkü, elbet bir gün daha rahat yaşamayı, yerleşmeyi isteyeceksin.»

«Hayır,» diye inatla başını sallamıştı Cynara. «Bunlar tam da benim istemediğim şeyler.»

«Yani sen bu gün olduğu gibi birlikte yaşamaya devam edelim mi diyorsun?»

«Evet!»

«Peki, ya ben daha fazlasını istiyorsam?»

Güçlkle yutkunabilmişti Cynara. «Sana daha fazlasını veremem.»

Dudakları hiddetle incelmıştı genç adamın. < Bir kez daha düşünmeye ihtiyacın olduğuna inanıyorum. Sonuç olarak, ben hâlâ Joanne'le evli olduğum için, şimdike kadar aramızda evliliğin sözü bile geçmemişti. Bu senin için çok ani oldu tabii.» Yanılıyordu Zack. Evliliği çok düşünmüştü genç kadın ve vazgeçmişti. Vazgeçmek zorundaydı.

Dönüşte ikisi de konuşmamışlardı. Cynara, ayrı odalarda yatmalarına ilk kez memnun olmuştu. Çünkü o gece Zack'la o kadar yakın olursa, dayanamayıp gerçeği haykıracağından korkuyordu. Cynara'nın yatak odasının kapısı önünde ayrılırlarken, genç kadın onun yüzündeki hayal kırıklığı ifadesinden, o gece gizlice odasına gelmeyeceğini anlamıştı. Onunla birlikte olmayı istemeyecek kadar kırılmıştı Zack.

Sabaha kadar gözüne uyku girmemişti Cynara'nın. Zack'ın onunla evlenmek için ısrar etmekten asla vazgeçmeyeceğinden, kendisinin ise onunla asla evlenmeyeceğinden emindi.

«Oğlum ata binmeye gitti,» diye bilgi vermişti Nicholas Buchanan, kahvaltıya inen Cynara'ya. «Biraz canı sıkkın görünüyordu.»

«Sahi mi?» Kahvesini yudumlarlarken, Alice Buchanan'ın da orada olup, kendisini her görüşünde hoşnutsuzluğunu belli etmekten geri kalmayan bu adamdan kurtarmasını öyle istiyordu ki. Ama Alice, odasında kahvaltı ederdi, o yüzden o taraftan böyle bir yardım beklemek anlamsızdı.

«Tartıştınız mı?» diye üstelemişti Nicholas Buchanan.

Oğlu kadar uzun boylu ve iri yapılı olmamakla birlikte, Nicholas Buchanan'da daha farklı bir güç vardı. Cynara, tanıştıkları andan itibaren üstünden ayrılmayan mavi gözlerden bir türlü kurtulamamıştı.

«Şey... küçük bir tartışmamız oldu,» diye yorgun bir tavırla açıklamak zorunda

kalmıştı Cynara.

«Seninle yalnız olduğumuza sevindim,» demişti yaşlı adam yumuşak bir sesle. Bir yılanın olabileceği kadar sevimliydi ancak. «Seninle kişisel bir konu hakkında konuşmak istiyorum.»

«Evet?»

«Çalışma odamda. Orada rahatsız edilmeyiz.»

Cynara, Nicholas Buchanan'ı takip ederken, huzursuzluğu giderek artıyordu. Onunla daha önce hiç bu tarzda konuşmamıştı. Bu konuşma çok uğursuz geçeceğe benziyordu.

«Otur,» diye emretmişti adam, koca bir masanın ardına geçerken. «Sana göstermek istediğim bir şey var.»

«Evet?» diyerek oturmuştu genç kadm. Kendini her zerresiyle bitkin hissediyordu. Nicholas Buchanan'ın gözlerinde, kurbanın üzerine son kez atlamaya hazırlanan bir yılanın bakışı vardı. Kurban da kendisiydi.

Adam arkasındaki duvarda asılı olan bir tabloyu oynatınca bir kasa görünmüştü. Kasadan bir dosya çıktı. «Bunun ne olduğunu biliyor musun?» diye ona dönmüştü adam.

«Bilmem mi gerekiyor?» diye homurdanmıştı Cynara.

«Belki de. Keşke beni biraz daha iyi tanısaydın.» Duygudan eser olmayan bir sırtışla bakmıştı genç kadına. «Tek oğlum ve varisim, senin gibi ucuz bir şarkıcıya tutulur ve onu annesiyle babasına tanıştırsa, kendimi onu korumak ve aptal durumuna düşmekten kurtarmak için çabalamaya zorunlu hissederim.»

Bu duygusuz hakaretleri büyük bir gerginlikle dinleyen Cynara, arkadan daha beterinin geleceğini anlamıştı.

«Bu nedenle senin hakkında araştırma yaptırıttım...»

«Hayır!» diye haykırmıştı genç kadın.

«Evet,» diye buz gibi bir sesle hecelerin üstüne basarak konuşmuştu Nicholas Buchanan. «Bu dosya, bana Cynara Wilfıams hakkında bilmek istediğim her şeyi anlatıyor. Oğlumun sana evlenme teklif edeceğini düşündüğümü anlamışsındır.»

«Etti zaten,» diye boş bakışlarla itiraf etmişti Cynara. Dosyanın içinde ne olduğunu da anlamıştı. «Dün gece etti.»

Buz gibi bakan mavi gözler kısılıvermişti. «Sen ne cevap verdin?»

«Hayır dedim.»

«Ama tabii, Zack bunu senin son ve kesin cevabın olarak kabul etmedi.»

«Hayır,» diye inlemeye benzer bir ses çıkmıştı genç kadının gergin dudaklarının arasından.

Başını bir yana yatırarak sormuştu o zaman yaşlı adam ısıklık gibi bir sesle. «Bu dosyanın içinde ne olduğunu biliyor musun?»

«Evet.» Güçlkle soluk alıyordu Cynara.

«Peki, ya oğlumun buna tepkisinin ne olacağını?»

«Evet,» diye yutkunmuştu Cynara, boğazına tıkanan yumruyu yok edebileceği gibi.

«Sanırım, Zack'ı gerçekten hayır dediğin konusunda ikna etmen, hepimizin iyiliğine olacak. Değil mi?» diye yumuşacık bir sesle onun üstüne gitmeyi sürdürmüştü adam..

«Denedim,» diyen sesi çatallaşmıştı. «O... o, istediği zaman çok inatçı olabiliyor.»

«Öyleyse, daha çok denemelisin Cynara,» diye apaçık bir zevkle tıslamasını sürdürmüştü Nicholas Buchanan. «Tabii, benim onu Paul Raymond' la tanıştırmamı istemiyorsan.» Genç kadının boğazından yükselen çığlık, onu yalnızca gülümsetmişti. «Bakıyorum Paul'ü hatırlıyorsun.»

«Hatırlıyorum,» demişti Cynara, ne söylediğini bile anlamadan.

«Şimdi evlenmiş, üç tane de çocuğu var,» diye soğuk bakışlarını onun üstünden ayırmadan eklemişti. «Sabık nişanlıyı yıllardan beri görmediğine pek de inanmıyorum. Ne dersin?»

«Onu, düşünümüzü iptal ettirdiği geceden beri bir daha görmediğimi bildiğinize eminim,» diye gözleri çektiği acıdan kapkara kesilmiş, haykırmıştı.

«Doğru,» diye ipek gibi yumuşacık bir sesle onaylamıştı onu Nicholas Buchanan. «Onu Zack' la tanıştırmamı ister misin?»

«Sanırım bu gerekli olmayacak,» diye başını öne eğmişti Cynara. «Zack'ı evlilik konusunda ikna edeceğimden eminim.»

Başını hayır anlamında iki yana sallamıştı adam o zaman. «Korkarım bu yeterli olmayacak.»

Kaşları çatılmıştı genç kadının. «Benden daha ne istiyorsunuz?»

«Senin oğlumun hayatından tümüyle çıkmanı istiyorum. Zack'ı bilirim ben,» diye içini çekmişti. «Dediğin gibi, çok inatçı olabilir. Bir şansı olduğunu düşünürse, fikrini değiştirebileceğine dair en küçük bir ihtimal sezerse, istediğinden asla vazgeçmez.»

«Ben de hayır demekten vazgeçmem. Lütfen, Mr. Buchanan,» diye yalvarmaya başlamıştı Cynara. «Beni ondan ayrılmaya zorlamayın.» Kadife yumuşaklığındaki kahverengi gözlerde yaşlar vardı.

«Korkarım, bu tek yol,» demişti son derece ilgisiz bir tavırla yaşlı adam. «Ve ileride birleşmeyeceğinizi garanti altına almak için de, sana elli bin paund vermeyi düşünüyorum.»

«Paranızı istemiyorum,» diye haykırmıştı Cynara.

«Biliyorum,» demişti adam, insanı çileden çıkaran bir sükûnetle. «Ama bu olmaksızın, Zack senin nasıl küçük bir çıkarıcı olduğuna asla inanmaz.»

Gözyaşlarını güçlükle tutuyordu Cynara. «Ona dosyayı gösterecek misiniz?»

«Göstermemi ister misin?» diye omuzlarını silkinişti adam.

«Hayır!»

«Öyleyse parayı kabul et. Böylece senin hakkındaki gerçeği asla öğrenemeyecek, tamam mı?»

Onu nasıl yere serdiğinin çok iyi farkındaydı Nicholas Buchanan. Zack'ın, hakkındaki gerçeği öğrenmesine, gözlerinde beliren ilk şaşkınlık ifadesinin ardından yerini acımaya bırakmasına ve ona karşı duyduğu aşkın yavaş yavaş ölmesine dayanamazdı Cynara. Bu tür bir ayrılık her şeyi kökünden çözecekti. En azından genç adamın ona karşı duyacağı nefretin açık bir nedeni olacaktı.

«Bırakın onunla kalayım,» diye, umutsuz olduğunu bile bile son bir teşebbüste bulunmuştu Cynara.

Başını ağır ağır salladı yaşlı adam. «Bu riski göze alamam. Unut bunu Cynara. Şarkı söylemene bak sen. Ve Zack gibi erkeklerden de uzak dur,» diyerek çek defterini çıkarıp yazmaya koyulmuştu.

Genç kadın eline tutuşturulan çeke anlamsız, donuk gözlerle bakarken, kalbinin vücudundan sökülüp alındığını hissedebiliyordu yalnızca. Ama Zack'a gerçeği söylemesi mümkün değildi.

«Ve oğlumu gördüğün zaman da,» diye söze başlamıştı Nicholas Buchanan, dosyayı tekrar kasaya kilitlerken. «İnandırıcı olmaya çalış. Kafasında, ikinizin arasında her şeyin bittiği konusunda en ufak bir şüphe bile kalmasın. Anlıyor musun?»

«Neden yapıyorsunuz bunu bana?» diye inlemiş ti Cynara, acı içinde. «Size ne yaptım ben?»

«Bu ailenin bir üyesi olmaya kalkıştın, hayatım. Ve buna asla izin veremem ben.»

Oysa böyle bir şey aklından bile geçmemiştir Cynara'nın. Zack'la evlenmesinin mümkün olmadığını zaten biliyordu. Tam o sırada Zack kapıda belirmişti.

«İnandırıcı olmak zorunda olduğunu unutma,» diye fısıldamıştı Nicholas Buchanan oğluna dönmeden önce. «Her şey yolunda mı Zack?» Oğluna hitap ederken sesi nasıl da birden sıcaklaşmıştı?

«Evet,» diye kestirip atmıştı genç adam. «İkiniz bugün pek sıkıntılı görünüyorsunuz.» Sorularla dolu gözleri kısılmıştı.

Cynara, onun kendisini babasıyla birlikte bulduğunda ne kadar şaşırıldığını anlamıştı. O zamana kadar bu tür şeylerden hep kaçardı çünkü.

«Cynara ve ben küçük bir iş meselesini tartışıyorduk,» diye açıklama yaptı Nicholas Buchanan.

Cynara kaskatı kesilmişti. Zack'ın gözleri birer çizgi gibiydi artık. «Cynara'yla ne tür bir iş ilişkiniz olabilir ki?»

«Hiç. Yalnızca ona mesleğinde ilerlemesi için elli bin paund verdim,» diye keyifle konuşmuştu Nicholas Buchanan, yerinden doğrulurken. «Bunu, seninle birlikte kalmaktan çok daha çekici buldu.» İkisini yalnız bırakmak üzere çıkarken, oğlunun omzunu okşadı, destek vermek istercesine.

O çıktıktan sonra odaya hâkim olan sessizlik öylesine korkunçtu ki, Cynara öleceğini sanmıştı oracıkta. Zack'a babasının ona şantaj yaptığını söylemek en basitiydi esasında. Hatta genç adamın, babasının kasasının şifresini biliyor olması ve dolayısıyla dosyayı ona Cynara'nın kendisinin göstermesi bile muhtemeldi. Ama bunu yapmak demek, Zack'a kendi hakkındaki gerçeği açıklamak demektir. Hayır, yapamayacaktı.

«Cynara?» diye sorar gibi bakmıştı ona genç adam. Sert yüzünden inanmazlık akıyordu.

Derin bir nefes almış ve ayağa kalkmıştı genç kadın. Ona bakarken dudaklarına kondurduğu gülümseme her zamanki kadar parlaktı. Gizlemek istediği acıyı ve yalnızlığı yalnızca gözleri ele veriyordu. «Zack,» diye meydan okur bir sesle söze başlamıştı.

«Doğru değildi, öyle değil mi?» diye şiddetli ve keskin bir sesle yinelemişti sorusunu Zack. «Babam aptalca bir şaka yapıyordu!»

«Hangi bölümüne inanmak istemiyorsun Zack?» diye işi şakaya vurur gibi yapmıştı genç kadın. «Paranın miktarına mı yoksa senin hayatından çekilmeme mi?»

«Her ikisine de!» diye patlamıştı Zack.

Çeki havaya kaldırarak omuzlarını silmişti Cynara. «Biri olmadan ötekine sahip olamıyorum.»

Zack, sanki ciğerlerindeki bütün hava çekilip boşaltılmış gibi bakıyordu ona. «Benim hayatımdan çıkmak için elli bin paund mu aldın?» diye güçlükle denetleyebildiği bir sesle sormuştu genç adam.

«Evet,» demişti Cynara kısaca. Onun nasıl sendelediğini görmemek için de bakışlarını kaçırmıştı.

«Cynara, buna inanmam.» diye haşın bir tavırla karşı çıkmıştı Zack. «Sen böyle bir şey yapamazsın.» Güçlkle soluyordu.

«Elli bin paundla pek çok şey yapabilirim Zack.»

Kesik bir kahkaha atmıştı genç adam. «Dün gece hür olmak derken kastettiğin bu muydu? Sana umutsuzca âşık olmamı, evlenme teklif etmemi, sonra da kabul etmemek için şantaj yaparak babamdan para sızdırmayı hep sen mi planladın?» Bıçak gibiydi sesi.

Onu kandırmayı başarmıştı Cynara. İsteddiği de buydu. Genç adamın kendisini böyle görmesi ye buna inanması gerekiyordu çünkü. «Çok iyi becerdiğimi kabul etmelisin,» diye alay etti!

«Karım olsaydın, sana bundan çok daha fazlasını verebilirdim!» diye haykırdı genç adam.

«Ama böylece, seni koca olarak almadan paraya kondum.»

Ansızın donup kaldı genç adam. Gözlerindeki tüm ışık sönmüştü. Yüzünde yalnızca derin bir güvensizlik vardı. «Defol buradan,» diye fısıldadı buz gibi sesle. «Londra'ya git, eşyalarını topla ve ben gelmeden evden taşın. Senin o hilekâr yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum.»

Gitmişti Cynara. Yüreğini bırakarak gitmişti.

O zamandan beri de hiçbir duygu yeşermemişti içinde. Zack'tan sonra hiçbir erkekle çıkmamıştı. Yüreğini ona vermişti ve artık geri alamıyordu. Ama artık Zack'ın gözünde en ufak bir değeri bile yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi akşam, ilk şovuna hazırlanırken, sinirleri had safhada bozuktu genç kadının. Ağızım açacak halı olmadığı için o öğleden sonraki provaları iptal ettirmiş, odasında dinleniyordu. Aslında sesi şimdilik iyi görünüyordu, ama önünde çok zorlu bir akşam

vardı; bunu kazasız belasız atlatmayı dilemekten başka da yapacak bir şeyi yoktu.

Sahneye çıkar çıkmaz gördü onu. Yine aynı masaya oturmuş ve gözlerini ona dikmişti. Sinirlerinin bir tel gibi gerildiğini hissetti. Eğer bu gece, bu adamın önünde, sesi ona bir oyun oynarsa, ölmeyi tercih ederdi.

Salonun en arkasındaki masada oturan erkeğin varlığını unutmaya çalışarak söylediği ilk şarkılar pek fena gitmedi. Sıra yavaş bir aşk şarkısına gelmişti. Aslında bu, sesinin ilk sınavıydı ve sesindeki kısıklığın giderek arttığını fark ettiği anda, işin sonunu getiremeyeceğini anladı.

Bakışları, salonun en gerisinde oturan erkeğe kaydı. O anda Daniel'le konuşuyor olmasına rağmen, gözleri dimdik kendisinin üzerindeydi. Sesinin giderek zayıfladığını hissedince paniği iyice arttı. Bu arada dinleyiciler de ondaki hali fark etmiş, merakla izliyorlardı. Sonunda sesi iyice çatallaştı ve sustu.

Daha ne olduğunu anlamadan, .güçlü parmaklar tarafından tutulup sahne dışına çıkarıldığını hissetti. Bu arada Daniel, izleyicilere, genç kadının hafif bir larenjit geçirdiğini, ancak kimseyi hayal kırıklığına uğratmamak için şovunu sonuna kadar sürdürmek istediğini anlatmaktaydı. Ama işte sonucu hep birlikte izlemişlerdi. Daniel'in konuşmasından sonra, salonda müthiş bir alkış koptu. Sonra da otel müdürünün herkesi dansa davet eden sesi işitildi.

Bu sırada, sahnenin gerisinde, Cynara başını Zack'ın göğsüne gömmüş ağlıyordu. «Bu gece söylemeyi asla denememeliydin,» diye dişlerini gıcırdatarak söylendi genç adam.

Genç kadın ondan uzaklaşarak kendini toparlamaya çalıştı. «Üzgünüm,» dedi büyük bir gayretle. «Seni böyle sıkıntıya sokmayı asla istemezdim.»

Gözleri koyulaştı Zack'ın. «Kendimden bahsettiğim falan yok,» diye homurdandı. «Senin kendine nasıl işkence ettiğinden söz ediyorum. Da-niel, bütün gün kısık bir sesle dolaştığını söyledi.»

«Sesimi kaybettim,» diye acı bir ifadeyle hıç-kırdı genç kadın.
«Bir doktora görünmelisin.»

«Hayır,» diye atıldı Cynara. «Yalnızca birkaç gün dinlensem yeter. Yarın zaten programım yok. Perşembe gününe kadar iyi olurum.»

«Bundan çok şüpheliyim,» diyerek kaşlarını çattı Zack.

Parlak gözlerini ona dikti Cynara. «Bu tür şeyler bir şarkıcı için meslek hayatının sonu demektir,» diye atıldı. Bu tartışma sesindeki çatallaşmayı arttırmaktan başka bir şeye yaramamıştı. «Biraz dinlenmeye ihtiyacım var,» diye ayak diredi.

«Senin bir doktora ihtiyacın var,» diye haşın bir ifadeyle tekrarladı genç adam sözlerini.

«Pekâlâ,» diye bağıır gibi konuştu Cynara kızgınlıkla. «Bir doktora gideceğim, ama kendiminkine, seninkine değil!»

«İyi, sonunda ne olacağını görecekiz,» diye sert bir sesle cevap veren Zack, dönüp gitti.

Zack'ın onunla, yalnızca otelinin ününü düşünerek ilgilendiği açıktı. Konuklarını her gece en iyi bir biçimde eğlendireceklerini ilan ve vaat etmişlerdi; oysa Cynara'nın bu geceki gösterisi bu vaade tam bir darbe olmuştu.

Sesinin kısıklığını uyumak da geçirmemişti. Ama ertesi gün daha iyi olacağından emindi genç kadın. Ne var ki canını asıl sıkan da buydu.

Ertesi sabah kafeteryada kahvaltı ederken, Josie kahve içmek için yanma geldi. «Dün gece olanları işittim. Bu gün nasılsın?»

«Nasıl görünüyorum?» diye cevap veren Cynara, sesinin iyice kısıldığını görünce, suratını astı.

«Kötü. Neymiş? Larenjit mi?»

«Öyle bir şey,» diye başıyla da doğruladı Cynara. «Sana kim söyledi? Diana mı?»

«Evet. Ona bakılırsa, Daniel seni sahneden kurtarmak zorunda kalmış.»

«Korkarım bu işi yapmak zorunda kalan Mr. Buchanan'dı.» Zack'ın bu işe karıştığını saklamanın hiç anlamı yoktu. Onun kendisini sahneden çıkarışını yüzlerce insan görmüştü. «Daniel açıklama yapmak için geride kaldı,» diye ekledi.

«Cynara,» diyerek kaşlarını çattı Josie. «Mr. Buchanan sana ne söyledi.»

«Fazla bir şey değil,» diye omuzlarını silkti, Cynara.

«Bir doktora görünmelisin.»

«O da böyle söyledi,» diye kederle gülümsedi genç kadın. «Ben de görüneceğimi söylediğim için, bir saat sonrası için bir randevu aldım.»

«Çok hızlısın,» diye hayretle kaşlarını kaldırdı Josie. Bu, durumun çok ciddi olduğunu gösteriyordu.

«Sakin Rod'a bundan bahsetme,» diye yalvardı Cynara. «Birisi hastalandığında tıpkı anaç bir tavuk gibi etrafında dört döner.»

Onun bu sözleri Josie'yi güldürdü. «Söylemem. Ama sesinin durumuna bakılırsa, söylemek zorunda kalabilirim.»

Biraz sonra, doktorun bekleme odasında otururken, avuçları ter içinde kalmıştı Cynara'nın. Sesi, yitirdiği şeylerden yalnızca birisiydi. Zack' la birlikte olabilseydi, bütün ömrü boyunca ağzından tek bir nota bile çıkmadan yaşayabilirdi, ama onsuz bir hayatı çekebilmesi için müzikten başka yapabileceği bir şey yoktu. Şimdi eğer

bunu da yitirse, kaybettiği aşkının anılarından başka hiçbir şey kalmayacaktı.

Sekreter, gülümseyerek sırasının geldiğini bildirdi. Dr. Hadley onu kapıda karşıladı... Ufak tefek, gözlerini sürekli kırıştıran ve gülümsemesiyle insanın içini ısıtan bir adamdı John Hadley. «Seni yeniden görmek ne güzel,» diye elini sıkarak, onun oturmasına yardım etti.

Sonra birden ciddileşerek, «Yoksa değil mi?» diye şüpheyile sordu.

Cynara, sesinin onu rahatsız etmeye başladığı zamandan beri, yani sekiz aydır, bu adamı düzenli olarak görüyordu. «Sizi görmek benim için de gerçekten çok güzel, ama keşke daha iyi koşullarda olabilseydi,» diye cevap verdi. Fazla bir şey söylemesine gerek kalmamıştı, sesinin durumu doktora her şeyi anlatmıştı.

«Sana dinlenmen gerektiğini söylemişim,» diye kaşlarını çattı doktor.

«Eğer hatırlıyorsanız, ben de size düşünmek zorunda olduğum bir kariyerim olduğunu söylemişim,» diye gülümsedi Cynara.

«Sesinin durumuna bakılacak olursa, bu kariyer pek uzun sürmeyecek.»

Bu uyarıyı aylarca önce de işitmişti genç kadın. «Ne yapayım?» diye omuzlarını silkti. «Elimden başka bir şey gelmiyor, John.»

Aylarca önce duymuş olduğu bu mazereti işitince, iç çekme sırası doktora gelmişti. «Bir gün seçim yapma şansını tümüyle yitireceksin,» diyerek muayenesine başladı doktor. «Ses tellerini o kadar uzun zamandır zorluyorsun ki, uzun bir dinlenmeye ihtiyacın var. Hatta bir ameliyat ve daha da uzun bir istirahat gerekebilir.»

Dudakları yukarı kıvrıldı Cynara'nın. «Bense şu milyonerin teklifini geçen hafta reddettim!» diye eseflendi.

Onun bu şakasına hiç gülmedi John. Masasının kıyısına ilişirken düşünceli görünüyordu. «Ya en az altı ay dinleneceksin ya da sesini tümüyle yitireceksin.»

«Sözleşmelerim var John. Altı ay şarkı söylememeye ne zamanım ne de niyetim var.»

«Seçme şansın yok Cynara,» diye yumuşak bir sesle hatırlattı doktor. «Belki birkaç günlük dinlenme yeter.»

«Evet belki, ama yalnızca birkaç hafta daha devam edebilmen için,» diye sözünü kesti doktor. «Ondan sonra, yine bana geleceksin. Ziyaretlerinin giderek sıklaştığının farkında değil misin? Seni ilk muayene edişimden sonra dört ay hiç gelmedin. Sonra bu süre altı haftaya, daha sonra da bir aya indi. Şimdiyse aradan yalnızca üç hafta geçmiş bulunuyor.»

Bu gerçeğin tabii ki farkındaydı Cynara, ama şarkı söylemekten vazgeçemiyordu bir türlü. Hatta geçici bile olsa. Zamanını doldurmak için şarkı söylemesi gerekiyordu,

yoksa dayanamazdı.

«Biliyorum,» diye geçiştirmeye çalıştı doktorun söylediklerini. «Ama, bu kez de, birkaç hafta idare edecek bir tedavi uygulayamaz mısınız?»

«Cynara...»

«John, lütfen.» Gözlerini ondan ayırmadan yal-varıyordu genç kadın. «Şarkı söyleyemezsem ölürüm.»

«Hayatta bundan başka şeyler de vardır Cynara.»

«Benim için değil,» diye kestirip attı genç kadın.

«Hayatında, sana ne kadar aptallık ettiğini söyleyecek bir erkek yok mu?»

«Eğer hayatımda böyle bir erkek olsaydı, belki de bu kadar aptallaşmazdım,» diye atıldı Cynara.

«Bütün bu erkekler kör mü?» diye homurdandı doktor.

Gergin bir biçimde gülümsedi genç kadın. «İlgilenmeyen benim John.»

Onun bu inatçılığı karşısında suratı iyice asıldı John Hadley'in. «Sesinin şu andaki durumuna bakılırsa, hayatını hep böyle kazanabilmen biraz zor.»

«Ama şimdi kazanıyorum.»

Derin derin içini çekti doktor. «Sana mantığın yolunu gösterebilmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim bir şey yok gibi görünüyor.»

Doktorun muayenehanesinden çıkarken, sesi biraz olsun düzelmmişti. Böyle giderse, ertesi gün yeniden sahneye çıkmaya başlayabilirdi. Ama John'un söylediklerini de ihmal edemezdi. Boğazındaki derdin giderek arttığının farkındaydı. Bu durumun nasıl içinden çıkabileceğini bilmiyordu.

Otele dönüp de, Zack'ın kendisini kral dairesinde beklediğini öğrenince, çok şaşırıldı. Bunu hiç beklemiyordu.

«Ona doktora gittiğini söyledim, ama bir buçuk saatten beri her beş dakikada bir arayıp seni soruyor,» diye açıklama yaptı Josie, asık bir suratla.

Güçlkle yutkundu Cynara. «Ne istediğini söyledi mi?»

«Herhalde işi bırakmanı istiyordur,» diye oturduğu yerden laf attı Diana. «Dün gece çok berbat olduğunu duydum,» diye alay etmeyi de unutmadı.

«Eğer sesini kesmeyecek olursan...»

«Dur Josie,» diye araya girerek arkadaşını yatıştırmaya çalıştı Cynara. «Diana haklı olabilir,» diye homurdandı.

«Doktor ne söyledi?» diye sordu Josie. Diana' ya kızgın bir bakış atmayı da ihmal etmedi bu arada.

«Yalnızca ,basit bir larenjitmiş,» diye geçiştirdi genç kadın.

«Yukarı gidip, Mr. Buchanan'ı görsene,» diye atıldı Diana yine. «O senin patronun.»

«Neden burnunu başkalarının işine sokuyorsun,» diye parladı Josie daha fazla sabredemeyerek.

«Yapma Josie,» diye tekrar onu yatıştırmaya çalıştı Cynara.

«Kendisinin hepimizden iyi olduğunu sanıyor. Artık şurama geldi,» diye homurdandı Josie. «Görüyorum,» diye güldü genç kadın. «Aslında bu kadar aldırmamam lazım,» diye gülümsemeye çalıştı Josie de. «Diana, bugün yalnızca her zamankinden daha ters.»

«Bu mümkün mü,» diyen Cynara, gülmeye başlayan arkadaşını bırakarak, asansöre yöneldi.

Asansörün kapıları kapanır kapanmaz, yüzündeki neşeli ifade silindi. Acaba Zack kontratın sona ermesini mi isteyecekti? Belki de böylesi herkes için daha iyi olurdu. Gerçi, bu işsiz geçen bir yaz mevsimi demek olacaktı ama olsun. Zaten Doktor Hadley de altı ay dinlenmesi gerektiğini söylememiş miydi? Ama hayır, Rod ona hemen başka işler bulabilirdi. Bu süreyi çalışmadan geçirmeye dayanamazdı. Kapı hemen açıldı. Zack'ın üzerinde son derece şık siyah bir pantolon ve uçuk yeşil bir gömlek vardı. Genç adam öylesine şıktı ki, Cynara kendi kadife pantolonunun ve ipek gömleğinin onun yanında çok sönük kaldığını fark etti.

«İçeri gel,» diye emretti genç adam. «Doktor sesin için ne dedi?»
«Larenjitmiş,» diye yalan söyledi Cynara, biraz önce Josie'ye yaptığı gibi.
«Ciddi bir şey mi?»
«Eğer kontratı bozmak istiyorsan...»
«Sana ciddi miymiş dedim,» diye soludu genç adam.

Omuzlarını silkti Cynara. «Hayır, pek değil.»

Yeşil gözler kısılıp birer çizgi halini aldı. «Daha önce de olmuş muydu?»
Başını sallayarak doğruladı Cynara, «Şarkıcılar ve sanatçılar arasında çok yaygındır bu. Burası da ne kadar güzel bir daireymiş.» Şık ve rahat odalardan çok hoşlanırdı Cynara. Bu daire ise, benzerlerinden çok daha lüks döşenmişti. «Çok güzel bir otelin var,» diyerek konuşmayı başka bir konuya çekmek istedi.

«Beğenmene memnun oldum,» diye zor fark edilir acı bir alayla karşılık verdi genç adam. «Yarın çalışabilecek misin?»

«Şey, evet...»
«Pek emin değil gibisin,» diye homurdandı genç adam, onun sesindeki tereddütü fark edince.
«Eminim,» diye cevabı yapıştırdı Cynara, dikleşerek. «Ama sen emin değilsen onu bilemem.»

«Kontratı benimle değil otel yönetimiyle imzaladın,» diye parladı Zack.

Bunu öyle bir tarzda söylemişti ki, 'Bana kalsa sana şu anda kapıyı gösterirdim,' der

gibi bir hali vardı. «Tabii eğer istersen onların kararlarını veto edebilirsin,» diye fikir yürüttü Cynara.

«Etmemi ister misin?»

Kızardı genç kadın. «Hayır.»

Kayıtsız bir tavırla başını salladı genç adam. «Bildiğim kadarıyla Daniel'in senden hiçbir şikâyeti yok,» dedi alçak bir sesle. «Aslına bakarsan, seni överken biraz fazlasıyla coşkulu görünüyordu. Aranızda bir şeyler mi var?»

Sabırsızlıkla içini çekti Cynara. Onun bu suçlamaları, Diana'nınkilerden çok daha dayanılmazdı. «Bunu neden kendisine sormuyorsun?»

«Sordum.»

«Sordun mu?» diye yerinden fırladı Cynara. «Ne dedi peki?»

«Hiçbir şey olmadığını söyledi,» diye soğuk bir tavırla cevap verdi genç adam.

«Evet, yok.»

«Ama olmasını çok istermiş gibi bir hali vardı» diye üsteledi genç adam.

«Daniel'in istekleri beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Hiç değişmedin, öyle değil mi Zack? Hâlâ benim çok kötü olduğuma inanıyorsun.»

Dudakları acıyla büküldü genç adamın. «Hatırladığım kadarıyla, bunu sen kendin ispat ettin bana,» diye hırsla söylendi. «Küçük hesaplan olan bir çıkarıcı, isteklerine ulaşabilmek için, bir erkekle yatmak da dahil her şeyi yapan bir kadın.» Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Bu suçlama karşısında dehşete kapılmıştı Cynara. «Eğer bitirdiyse, odama gidip...»

«Henüz bitirmedim Cynara!» Sesinin tonu, Cynara'nın damarlarındaki kanı bile dondurmıştu. «Henüz seninle işim bitmedi!» Ve, tiksintiyle dolu bakışlarını bir an bile üzerinden çekmeden, onu yakalayıp arkaya doğru eğerek, cezalandırmak ister gibi öpmeye başladı.

Onun bu öpüşe, içindeki bütün nefreti kattığını ve bunu göstermek için tam beş yıl beklediğini bilen Cynara, karşı koymaya bile çabalamadı.

Zack nihayet genç kadını bıraktığında, soluk soluğaydı. «İşte şimdi bitirdim,» diye dişlerinin arasında homurdandı. Gözlerinde yalnızca nefret vardı.

Cynara'ysa onun kızgınlığının şiddeti karşısında büyük bir dehşete düşmüştü. Eli ayağı birbirine dolanarak kendini dışarı attığında, bayılabileceğini hissediyordu. Bu öpüşte ne arzudan ne de şefkatten eser vardı. Yine de onun tarafından böyle tutulmuş ve öpülmüş olmak bile, genç kadını perişan etmeye yetmişti. Zack'ı sevmemesi mümkün değildi. Ama Zack'la olamazdı o. Hiçbir erkekle olamazdı. Sesi hâlâ biraz kısıktı, ama o akşamüstü yaptıkları kısa prova, pek de fena gitmemişti. Cynara bunun uzun sürmesi için dua ediyordu.

Sahneye çıkınca, salonun gerisindeki masaya bakmadı bile bu kez. Onun orada olduğunu biliyordu. Yine de bir süre sonra, üzerinden ayrılmayan bakışların çekimine dayanamayarak baktı ve gördüğü manzara dudaklarındaki gülümsemeyi bir anda solduruverdi.

Yalnız değildi Zack! Masasında, ateşli ateşli konuşan, otuz yaşlarında gösteren, çok güzel sarışın bir kadın oturuyordu. İçinden gelen bir ışıkla aydınlanır gibiydi. Joanne'nin ölümünden sonra, genç adamın yalnız bir hayat sürmediği açıktı. Ama Cynara'nın, ondan ilişkiler konusunda, kendisinin gösterdiği kayıtsızlığı beklemeye hakkı var mıydı? Onu mümkün olan en alçaltıcı biçimde kırmamış mıydı? Kendini acı çekmekten kurtarmak için kabullenmişti bunu Cynara. Bir erkeğin gözlerindeki aşkın nasıl havada savrulan küllere döndüğüne şahit olmuştu. Yıllarca, Zack'ı başka kadınlarla düşünüp durmuştu, ama bunu görmek çok daha farklıydı. Dayanılır bir şey değildi. O kadar yaralanmıştı ki, devam edemeyeceğini hissediyordu.

Giderek zayıflayan sesinde, daha farklı bir şeyler var gibiydi. Nefes almasını bile engelleyen bir acı gelip oturmuştu boğazına. Hava almak için ağzını açtığı anda, boğaz kaslarının son derece acı verici bir biçimde kasıldığını fark etti. Ve ansızın, kızgınlıktan köpürmüş bir erkeğin sahnede belirdiğini fark etti. Zack kendisine doğru eğildiğinde, gözleri dehşetle irileşti.

Bundan sonra olanları, yani Zack'ın onu kucaklayarak sahneden çıkarmasını, salonu terk edip yukarı doğru yönelmesini hayal meyal fark edebildi. Onlar çıkar çıkmaz sessizliğin yerini müthiş bir uğultuya bırakmasını da.

Zack'ın yüzüne bakmaya cesaret edebildiğinde, bu yüzde okuduğu öfke korkuttu onu. Nefes almakta hâlâ güçlük çekiyordu, bu nedenle onun kızgınlığı yerine, kendi durumu üzerinde yoğunlaşmaya çalıştı.

Zack genç kadını kendi dairesine çıkarıp da oradaki sedirin üstüne bırakır bırakmaz, «Doktorunun telefon numarası ne?» diye sordu.

«Doktor mu?» diye gözlerini kırptırdı genç kadın. Nefes alışı biraz olsun kolaylaşmıştı.

«Dün gittiğin,» diye sabırsızca homurdandı genç adam. Sonra da ahizeyi eline alarak numaralan çevirmeye hazırlandı.

Kuruyan dudaklarını ıslattı Cynara. «Evlere gitmiyor.»

Zack'ın yüzünü vahşi bir ifade bürüyüverdi. «Bu kez gidecek. Numarasını söyle Cynara!»

İsteksizce verdi numarayı genç kadın. «Ama buraya gelmez,» diye başını salladı. Zack ona yine korkutucu bir bakış atarak, numaraları çevirdi. Cynara biraz sonra onun söylediklerini duyunca, bayılacağını sandı. «Doktor tiyatroya gitti de ne demek?» diyordu genç adam. «Acil bir durum olduğunda, kendisini çağırılmaz

mısınız?» diye bağırdı. «Öyleyse lütfen çağırın Madam. Burada, şarkı söylemeyi bırakın, nefes bile alamayan bir şarkıcı var!»

Kadına adresi verirken Cynara dinlemedi bile. Bir şarkıcı! Evet, onun için yalnızca bir şarkıcıdan ibaretti. Üstelik de kötü bir şarkıcıdan.

«Bu John Hadley de kim Cynara?» diye soran bakışlarla ona döndü Zack, konuşmasını bitirdikten sonra.

Omuzlarını silkti Cynara. «Yalnızca bir doktor.»

«Telefondaki kibirli hanım, bana onun boğaz hastalıkları konusunda uzmanlaşmış, ünlü bir operatör olduğunu söyledi.»

Yanakları bir anda kızardı genç kadının. «Bu o kadar alışılmamış bir şey değil. Sesim benim her şeyim. Bu nedenle ona çok dikkat etmem gerekiyor.»

«Tabii.» diye hırsla homurdandı Zack. «Kariyerinin senin için ne kadar önemli olduğunu nasıl unutabilirim?»

Bu aşağılamaya da aldırmamış göründü Cynara. «Odama gidip doktoru bekleyeyim,» dedi.

«Hiçbir yere gitmiyorsun,» diye haykırdı genç adam.
«Senin akşamını yeterince berbat ettim zaten,» diye inat etti Cynara. «Konuğundan alıkoymak istemem seni.»

«Konuğum mu?» diye hayretle baktı Zack. Sonra da, «Ha, Jenny'yi kastediyorsun,» diye söylendi.

«Eminim geri dönmen için sabırsızlanıyordun»

«Bundan çok şüpheliyim,» diye zoraki gülümsedi Zack. «Balayındaki kadınlar, genellikle kocalarının dışındaki erkekleri pek özlemezler.»

«Balayı mı?» diye kaşlarını çattı Cynara.

«Jenny ve Nigel Banton otelde balayılarını geçiriyorlar. Jenny, her şeyden ne kadar memnun kaldıklarını söylemek için yanıma uğramıştı.»

«Şey, ben... ben, yine de odama gidip John'u orada beklesem iyi olacak,» diye ısrar etti Cynara. «Seni daha fazla rahatsız etmek istemiyorum.»

«Burada kalıyorsun Cynara.» Sesini yükseltmemişti ama, tehditkâr ifadesi yine de azalmamıştı. «Doktora sormak istediğim birkaç şey var.»

«Ne gibi?» diye sesindeki merak ve endişe ifadesini mümkün olduğunca yok etmeye çalışarak sordu genç kadın. Zack'ın John Hadley'yle konuşmasını istemiyordu.

Doktorunun, onun şarkı söyleyecek durumda olmadığını söylediği anda Zack'ın kontratı feshedeceğinin farkındaydı. Oysa, buna dayanamazdı. Dünden beri, onun kendisini öptüğü andan beri, Zack'ı yalnızca uzaktan görebileceği her nerede olursa çalışmaya razıydı.

«Senin onu ne zamandan beri gördüğün gibi şeyler,» diye parladı genç adam. «Ya da bu durumdayken, senin şarkı söylemene nasıl izin verdiği gibi şeyler!»

Kaskatı kesildi Cynara. «Hiç kimse benim adıma böyle kararlar alamaz.» Yeşil gözler kısıldı. «Bu, doktorunun, sana zaten şarkı söylememen gerektiğini söylediği anlamına mı geliyor?»

«Bunun seni hiç ilgilendirmediği anlamına geliyor.» diye parladı genç kadın, doğrulurken.

«İşverenin olarak...»

«Yine de bu seni ilgilendirmez,» diye atıldı Cynara. «Eğer memnun değilsen beni kovabilirsin, ama benim hayatımı yönetmeye kalkma.»

«Otur Cynara,» diye buz gibi bir sesle emretti genç adam. «Kovulmayacaksın. Tanrım, senin ne kadar hırslı olduğunu biliyordum, ama bunun seni hiçbir noktada durduramayacak bir hastalık haline geldiğini biliyordum.»

«Sen anlamazsın...»

«Asla anlamadım zaten ve asla da anlayamayacağım bu kör edici hırsı. Bu hırs artık senin hayatını yönlendirir hale gelmiş.»

«Bu sahip olduğum tek şey,» diye ateşle savundu kendini genç kadın. İçinden onun kendisini bir an önce yalnız bırakması için yalvarıyordu.

«Böyle olmak zorunda değildi. Bu senin kendi kararındı.»

Cynara, onun bu sözlerle yaptığı evlenme teklifini kastettiğini biliyordu. Ama, bu onun kararı olmamıştı ki, karar zaten onun adına verilmişti. Kariyerini, asla sahip olamayacağı bir koca ve çocuklarla değişmişti; yine de eğer Zack'la birlikte olabilse kariyerini daha o anda bırakacağını biliyordu. Evlenmek filan değil, yalnızca onunla birlikte olmak bile yeterdi ona.

Ama artık Zack onunla değil, yalnızca kariyeriyle ilgileniyordu.

«Evet, benim kararımdı,» diye donuk bir sesle kabullendi.

«Hiç pişman oldun mu Cynara?»

Genç kadın onun gözlerinin ta içine baktı. «Evlilik hakkında mı? Hayır, hiç,» diye bir an bile duraklamadan cevap verdi.

Koyu yeşil gözler hiddetle tutuştu. «Seni kendi saçlarınla asmayı kaç kere hayal

ettiğimi biliyor musun?» diye ıslık gibi bir sesle konuştu.

Ondaki bu ani saldırganlık, Cynara'yı dehşete düşürmüştü. Peki, ya o, kendisinin saçlarından ona bir yastık yapmak istediğini biliyor muydu acaba? Genç kadın kendini harap eden bu hayali söküp atabilmek için, kaç kereler saçlarının hepsini kestirmeyi düşünmüştü. Yine de her seferinde son anda vazgeçmiş ve kendisine işkence eden o hayali seçmişti. «Kaç kez Zack?» diye kederle sordu.

Yüzü kasıldı genç adamın. «Düşünemeyeceğin kadar fazla.»

«Joanne'le barıştığın zaman bile mi?»

«Seni düşünmeden bir tek günüm bile geçmedi,» diye soludu dişlerinin arasından Zack. «Hep sana yapacaklarımı hayal ettim.»

«Öc çok yıkıcı bir duygudur Zack,» diye duyduklarından ürpererek söylendi Cynara.

«Öc,» diye alçak bir sesle tekrarlardı genç adam. «Evet, ama aynı zamanda çok tatmin edici bir duygu da olabilir.»

Genç kadın ne diyeceğini bilemeyerek bakarken, John Hadley içeri girdi. Giyiminden, o gece dışarıda olduğu anlaşılıyordu. «Seni böyle rahatsız ettiğim için çok üzgünüm John,» diye özür dilemek ister gibi konuştu. «Umarım, geceni berbat etmemişimdir.»

John Hadley gülümsedi. Bu arada, odadaki, gözleri öfkeyle parlayan erkeği de hiç sezdirmeden süzdü. «Hiç de değil,» diye güvence verdi Cynara'ya sonra. «Tiyatroya karımı hoşnut etmek için giderim.» Zack'a dönerek elini uzattı. «Siz hizmetçimle konuşan bey olacaksınız.»

«Evet. Ben Zack Buchanan'ım.»

«Cynara'nın işvereni,» diye başını sallayarak muayeneye başladı. Kaşları çatılmıştı.

«Evet,» dedi Zack dik bir sesle. «Ve ona ne olduğunu, ayrıca sizin ne yapmaya niyet ettiğinizi öğrenmek istiyorum.»

«Zack!» diye haykırdı Cynara.

John doğruldu. «İlginizi anlayabiliyorum, Mr. Buchanan.»

«Öyleyse lütfen açıksözlülükle cevap verin!»

John, onu öyle bir pozisyonda muayene ediyordu ki, Zack'a kiminle konuştuğuna dikkat etmesi için hiçbir uyarıda bulunamıyordu genç kadın. Bu yetenekli adamla böyle konuşamazdı. Utancını John'a gözleriyle anlatmaya çalıştı.

Onun amacını anlayan doktor, gülümseyerek Zack'a döndü. «Mrs. Willams benim hastamdır, Mr. Buchanan,» diye alçak, ama Zack'ın tavırlarından hiç de

hoşlanmadığını açıkça ifade eden bir sesle söze başladı. «Muayenem ve teşhisim tümüyle özeldir. Mrs. Williams'ın durumunu size anlatmamı istemesi, tümüyle onun seçimine kalmış bir sorundur.»

Zack'ın dudakları sinirden çizgi gibi gerildi. «Mrs. Williams benim otelimde çalışıyor. Kontra-tındaki şartları yerine getirmeye fiziksel olarak uygun olup olmadığını bilmeye hakkım var.»

Muayenesini bitiren John, Cynara'nın omzunu güven vermek ister gibi sıktı. «Bu soruyu cevaplamak zorundayım Cynara,» diye yavaşça konuştu. Sonra Zack'a dönerek, «Benim fikrimce, Mrs. Williams ne sizinle ne de bir başkasıyla herhangi bir şarkıcılık sözleşmesi yapamayacak durumdadır,» diye homurdandı.

«John!» diye yalvarırcasına bir çığlık attı Cynara.

Bakışlarını ona çevirdi adam. «Üzgünüm hayatım, ama beni dinlemedin ve şimdi de..., korkarım bedelini ödemek zorundasın, ister istemez.»

Genç kadın bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Altı aylık zorunlu istirahat. Buna dayanamazdı.

«Bedeli nedir?» diye yüzü bembeyaz kesilen Cynara'ya hoşnutsuzlukla bakarak homurdandı Zack.

«Korkarım bunu...»

«Söyleyemeyeceksiniz, değil mi?» diye sözünü kesti Zack. «Cynara'yla benim, birbirimize normalde biraz daha yakın olduğumuzu görmüyor musunuz?»

«Zack, yapamazsın...»

«Eğer özel bir tedavi gerekiyorsa, bunu bilmek isterim,» diye gözünü bile kırpmadan yalan söylemeye devam etti Zack. Cynara'nın itirazlarına aldırmıyordu bile.

Doktor içini çektikten sonra omuzlarını silkerek konuşmaya başladı. «Cynara için en iyi tedavi, altı ay kesin istirahattir,» diye söze başladı. «Seni yarın da görmek istiyorum Cynara. Bu arada sesini asla yormayacaksın. Bu kez son, unutma. Eğer yeniden şarkı söylemeye kalkarsan, sesine tamiri mümkün olmayan bir zarar verirsin. Anlıyor musun?»

«Evet,» diye ifadesiz bir sesle onayladı genç kadın.

«Sizinle tanışmak çok iyi bir tesadüf oldu Mr. Buchanan,» diye Zack'a döndü doktor. «Belki de onu kendisine söylenenleri yapma konusunda siz ikna edebilirsiniz.»

Zack, doktora dışarı kadar eşlik ederken, sedirde yatan Cynara, onun ilişkileri olduğu konusunda böyle bir yalan söylemeye nasıl cesaret edebildiğini düşünüyordu. Bunun yalan olduğunu ikisi de biliyordu. Onların arasında asla bir şey olamazdı.

Genç adamın geriye döndüğünü duyunca, hemen yüzündeki endişe ifadesini yok ederek, rahat bir tavır takınmaya çalıştı. O içeri girer girmez de, «John'la bu şekilde konuşmamalıydın,» diye siteme başladı.

«Ben bazı cevaplar istedim, o ise bunları vermeye yanaşmıyordu,» diye kestirip attı Zack. «Onu ne zamandan beri görüyorsun?»

«Aylardır.»

«Öyleyse neden hâlâ çalışıyorsun, cehennem olası?» diye bağırdı Zack kaba bir tavırla. «Kariyerinin senin için her şeyden önemli olduğunu söylüyordun. Öyleyse neden onu tehlikeye attın?»

Hırslanmıştı Cynara. «Peki ne yapsaydım?» diye aynı kabalıkla cevap verdi. «Tabii, sence çok iyi becerdiğim bir başka meslek daha vardı. Amâ ben öyle düşünmüyorum. Hiçbir erkeğin eğlencesi olmaya niyetim yok.»

Soğuk bakışlarla süzdü onu Zack. «Her erkek senin tarafından eğlendirilmek istemez, bunu unutma. Çoğunun kafasında daha ciddi bir şeyler vardır.»

Gitmek için ayağa kalktı Cynara, ama Zack önünü kesmiş geçmesine izin vermiyordu. «Çekil yolumdan Zack.» Genç adamın hiç yerinden kıımıldamadığını görünce, «Eşyalarımı toplamalıyım,» diye söylendi. «Yarın sabah gitmemin bir sakıncası var mı? Şu anda kalacak bir yer ayarlamak için biraz geç oldu.»

«Nereye gideceksin?»

,Birbirlerine o kadar yakındılar ki, Cynara onun sıcak nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

«Ar... arkadaşlarım var,» diye boşuk bir sesle kekeleydi.

«Altı aylık istirahatten sonra ne olacak?» diye sordu apansız Zack.

«Herhalde bir ameliyat,» diye içini çekti Cynara. John'un ona, 'Bedelini ödemek zorunda kalacaksın,' derken yüzünün aldığı ciddi ifadeyi hatırlamıştı. «Ondan sonra yine uzun bir istirahat,» diye ifadesiz bir sesle ekledi.

«Bu sana çok paraya mal olacak,» diyen Zack düşünceli görünüyordu.

«Evet»

«O kadar paran var mı? Kazancının çok iyi olduğunu biliyorum, ama harcamaların da öyledir tabii.»

«Yeterince param var, teşekkürler,» diye çok uzak bir sesle mırıldandı genç kadın.

Odayı arşınlamaya başlayan genç adam, hâlâ çok düşünceli görünüyordu. Pencereden dışarıya bakarak uzun süre durdu ve sonunda ona dönerek konuşmaya başladı. «Sana bir iş teklifim var...»

«Çalışmayacağımı biliyorsun...»

«O tür bir iş teklifi değil.»

Cynara'nın yüzündeki bütün kan çekiliverdi birden. Korkunç bir ifadeyle ona baktığında, onun da kendisine aynı ifadeyle baktığını gördü. «Becerebileceğim öteki işten bahsederken ciddi değildim,» diye soludu.

«Ama ben ciddiyim,» dedi Zack yavaşça. «Hem de çok ciddi. Ne kadar ironik değil mi? Bir zamanlar beni terk etmen için sana para ödenmişti, şimdiyse benimle birlikte kalman için ben para teklif ediyorum.»

Biraz daha sarardı Cynara. «Sana param olduğunu söylemiştim.»

«Sana inanmıyorum.»

Cynara'nın bu konuyu tartışmaya niyeti yoktu. Merakla kısılan gözlerinden garip bir ifade geçti. «Seninle kalmam için para ödemenden neyi kastediyorsun?»

«Çok basit,» diye alay etti genç adam. «Gelip benimle yaşayacaksın. Ve yeniden şarkı söylemeye başlayana kadar tüm masraflarını ben karşılayacağım. Adilane bir teklif, öyle değil mi?»

Kendini uyuşmuş gibi hissediyordu genç kadın. «Peki senin bu işten çıkarın ne olacak?»

«Sen!»

Kulaklarına inanamıyordu Cynara. «Bu kez ikimiz de yerimizi biliyor olacağız,» diye sinirli bir tavırla devam etti Zack, «Aramızda hiçbir aldatmaca olmayacak. Son derece açık bir anlaşma bu.»

«Sen... sen hâlâ beni istiyor musun?» Bu düşünce bir darbe gibi çarpmıştı genç kadına.

«İnanılmaz bir şey, değil mi? Ama seni gördüğüm anda, seni istemekten asla kurtulamadığımı anladım. Ama bu kez seni kendi koşullarımda istiyorum. Aramızda hiçbir duygusal bağlantıya yer yok artık. Eğer ameliyat olman gerekirse onu da karşılayacağım, ama karşılığında, her istediğimde seni yatağımda hazır bulmak istiyorum. Bu konuda baştan anlaşalım.»

Korkunç bir teklifti bu. Ama Cynara yine de alıp bir kenara atamadı. Zack, nasıl kendisini görür görmez, onu hâlâ istediğini anlamışsa, o da Zack'ı görür görmez onu hâlâ nasıl sevdiğini anlamıştı. Genç adam, ona kendisiyle birlikte olabilmesi için bir yol öneriyordu.

Ve bir zamanlar tanıdığı o duygusal ve yumuşak erkeğin, nasıl olup da bu kadar duygusuz ve acımasız hale geldiğine inanamıyordu genç kadın. Onu çok kötü kırmış

ve aşığlamıştı, ama sevdiği, âşık olduğu Zack'm hâlâ bir yerlerde var olduğuna emindi.

«Yatağını paylaşması için bir kadına para teklif ettiğine inanmam,» diye hakaret eder bir tavırla haykırdı onun yüzüne.

«Ne yazık ki istediğim kadın ancak bu yolla elde edilebiliyor,» diye sakin ama buz gibi bir sesle cevap verdi Zack. «Artık oynamak istediğim oyunun kurallarını çok iyi biliyorum. Ayrıca, bu tür bir iş anlaşmasını sahte duygulara tercih ederim.»

Böylece, onun cinselliği dışında hiçbir şeyinin kendisini ilgilendirmediğini de açıklamıştı. Ama zaten ondan başka ne bekleyebilirdi Cynara? Onunla bu koşullarda birlikte olması bile, hiç olmamasından daha iyi değil miydi?

«Ya ailen?» diye atıldı. «Michael benden hiç hoşlanmıyor.»

«Michael'ın bundan haberi olmayacak. İş anlaşmalarımı on yaşındaki oğlumla tartışmak âdetim değildir.»

Bu sesteki soğukluktan tüyleri diken diken oldu Cynara'nın. «İlişkimizin bilinmesini istemiyor musun?» diye atıldı. «Utanç duyulacak bir varlık gibi saklanmak zorunda mı kalacağım?»

«Canının istediği herkese söyleyebilirsin,» diye homurdandı Zack. «Michael dışında tabii. Zaten okulunda olacak o. Bunun dışındaki zamanlarda da annemin yanında kalacak. Onu görmek için ben oraya gideceğim, o buraya gelmeyecek.» Gözleri kısıldı. «Neden tereddüt ediyorsun Cynara? Yatağımı paylaşmak daima hoşuna giderdi,» diyerek ona doğru birkaç adım attı genç adam.

Onun gözlerindeki ifadeyi gören Cynara, dehşetle geri çekildi. «Ne kadar usta bir âşık olduğunu ispat etmen için gösteri yapmana hiç gerek yok.» Başını gururla dikleştirdi. «Her şey tümüyle iş anlaşması kuralları içinde olmalı. Ne zaman gelmemi istersin?»

Gözleri kısıldı genç adamın. «Bu, teklifimi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?»

«Üzerinde düşündüğüm anlamına geliyor.»

«Bu uzun boylu düşünülebilecek bir şey değil. Ya kabul edersin ya etmezsin.»

«Neden olmasın?» diye sanki çok önemsiz bir şeymiş gibi söylendi Cynara. «Çok ilginç olabilir gerçekten. Üstelik önümüzdeki birkaç ay boyunca çabalayıp duracağıma, seninle birlikte lüks içinde yaşarım.» Onunla birlikte olmayı ne kadar çok istediğini fark ederse, hayatını şimdikinden de beter bir cehenneme çevireceğini bildiği için, alaycı bir tavır takınıyordu.

Beklediği cevabı alınca dudakları yukarı kıvrıldı genç adamın. «Meseleye böyle bakacağımı biliyordum. Yarın daireme taşınabilirsin.»

«Hayır, yarın olmaz,» diye itiraz etti Cynara. «John Hadley'yi görmem gerekiyor. Ayrıca bitirmem gereken birkaç iş var.»

«Şu andaki sevgiline, daha yağlı bir kuyruk bulduğunu söylemek gibi bir iş mi?»

Bu hakaret, karşısında bir an soluk alamadı genç kadın. Sonra, hiç etkilenmemiş gibi, «Onun gibi bir şey,» diye omuz silkti.

«Öyleyse salı diyelim. O zamana kadar burada kalabilirsin. Salı akşamüstü bir taksi yollayıp seni aldırırım.»

Demek onu kendisi götürmeye bile yanaşmıyordu. «Kendi yolumu kendim bulabilirim,» diye kestirip attı. «Anlaşmamız, dairenden içeri adım atana kadar başlamıyor.»

«Nasıl istersen.» Onu aşağıladığı ve üzdüğü için çok hoşnut olmuş görünüyordu. Bu garip tatmin duygusu ürperti genç kadını; şeytanın kendisiyle bir anlaşma yapmıştı!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

«Peki birlikte kalacağın bu arkadaş kim?» diye sordu Rod, Cynara'nın eline tutuşturduğu kâğıda bakarken. «Adresine bakılırsa, pek para sıkıntısı çekmiyor.»

«Zack çok zengindir,» dedi Cynara. Böylece birlikte kalacağı arkadaşını açıklamış oluyordu.

«Anlıyorum,» diye kaşlarını çattı Rod. «Ama bu biraz fazlaca ani olmadı mı Cynara?»

«Daha önce onunla birlikte yaşadım,» diye omuzlarını silkti Cynara. «Yıllar önce...»

«Josie bir şeylerden bahsetmişti,» diye homurdanan Rod'un suratı iyice asılmıştı. «Beni senin durumun kaygılandırıyor Cynara. Bu kararı vermekle doğru bir şey yaptığından emin misin?»

«Hayır,» diye asabi bir kahkaha attı genç kadın. «Ama elimden gelen tek şeyin bu olduğundan eminim.»

«Eğer, iş nedeniyle böyle bir karar verdiysen..,»

«Hayır,» diye sert bir ifadeyle cevapladı Cynara. «İster inan, ister inanma ama Rod, onu seviyorum.»

«İnanıyorum,» diye içini çekti Rod. «Peki ya o sana karşı neler hissediyor?»

«Bunu sorma Rod.»

«Neden Cynara? Gördüğüm kadarıyla duygudan yoksun bir erkek o. Sense çok duygusal bir insansın ve yıllardan beri de hiçbir erkekle birlikte olmadın. Şimdi bu ani gidişin beni kaygılandırıyor.»

«İlgin beni çok duygulandırdı,» diye gülümsedi genç kadın. «Ama Zack yüzünden, yıllardır hiçbir erkekle olmadım.» Sonra arkadaşının kaygılı yüzüne bakarak güldü. «Haydi benim sabık menajerim, seni yemeğe götüreyim.»

«Gerçekten de mutlu görünüyorsun,» diyerek ceketini giymeye başladı Rod.

Mutluydu, yıllardan beri olmadığı bir biçimde mutlu hem de. Zack yeniden onun yaşamına girmişti ve bunun ötesinde hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kol kola Ritz e girerken, «Çok dikkat çekiyoruz,» diye takıldı Rod.

«Yalnızca bir iş yemeği,» diye espri yaptı Cynara. «Yeniden çalışmaya başlayınca kadar menajerimi mutlu etmem lazım.»

Yıllardan beri ilk kez yaşadığını hissediyordu Cynara. Bu nedenle çok neşeliydi. Ama neşesi, kahve içmek için girdikleri salonda, kapının yanındaki masalardan birinde oturan Zack'ı görene kadar sürdü. Yanında üç erkek daha vardı. Belli ki bir iş görüşmesiydi bu. Bakışlarını ondan ayırmıyordu genç adam. Yüzündeki şimşekler çakan ifadeden de, Rod'un onun son sevgilisi olduğunu düşündüğü belli oluyordu.

Hemen gülümseyerek ve çok samimi bir tarzda Rod'un elini tuttu genç kadın. «Haydi kahveyi unutup senin evine gidelim,» diye boğuk ama Zack'ın duyabileceği bir sesle konuştu. «Daha birbirimize tam bir elveda demedik.»

Şaşkın şaşkın bakıyordu Rod. «Ne?..»

«Gülümse,» diye fısıldayarak emretti genç kadın, kendisi baygın baygın gülümserken.

İtaat etti Rod, ama bakışlarındaki şaşkınlık silinmemişti. Dışarı çıkınca, «Oradaki Zack Buchanan mıydı?» diye homurdandı.

«Evet,» diye içini çekerek, onun elini bıraktı Cynara.

«Peki böyle bir numaraya niye gerek duydun?»

«Her şey görüldüğü gibi değildir Rod,» diyerek omuzlarını silkti Cynara.

«Demin gördüklerimi hiçbir şeye benzetemiyorum. Kafam karmakarışık oldu.»

Rahatlatmak istercesine onun omzuna vurdu Cynara. «Boş ver, tasalanmana

değmez.»

«Yoksa o numara gerçekten onun için değil miydi?»

«Tam da onun içindi,» diye iç geçirdi genç kadın. «Anlamaya çalış Rod. Zack çok hükmedici bir erkektir. Bense onun bana hükmetmesini istemiyorum.»

«Ah, şimdi anladım,» diye ferahlamış gibi atıldı Rod. «Onun senden tümüyle emin olmasını istemiyorsun.»

Aslında kastettiği tam olarak bu değildi Cynara'nın, ama Rod böyle yorumlamak istiyorsa, varsın yorumlasındı. Zack'ın kendisinden sonra, Cynara'nın hayatında hiçbir erkek olmadığını anlamaması için yapmıştı bunu genç kadın. Eğer bunu öğrenirse, şüphelenebilirdi genç adam. Ve eğer şüphelenirse de, kendisini beş yıl önce neden terk ettiği konusunu deşmeye kalkıştırdı. Bunu hiç istemiyordu Cynara. Sırrının gizli kalması için her şeyi yapabiliyordu. Yapmıştı da zaten!

Beş sene önce, Zack'la birlikte yaşamaya karar verdiklerinde, eşyalarını kendi dairesine taşımasına yardım etmişti Zack. Ne mutlu günlerdi o günler! Bütün paketler yerde karmakarışık dururken, yatağın çekimine dayanamayıp coşkuyla sevişmişlerdi. Ne kadar çok gülerlerdi o zaman, ne kadar çok severlerdi birbirlerini. Ama Cynara, o akşamüstü, elinde Zack'ın verdiği anahtarla genç adamın dairesinin kapısını açarken, artık asla öyle gülemeyeceklerini, öyle sevişemeyeceklerini biliyordu.

Burası herhangi bir birinci sınıf otel odasından farksızdı, O derece ruhsuz ve kişiliksiz. Hatta, kahverengili beyazlı döşemesinin, burayı bir otel odasından bile daha az çekici kıldığı söylenebilirdi. Her şey Zack'ın muazzam servetini ispatlar gibiydi, ama insani bir sıcaklıktan ve rahatlıktan eser yoktu.

Eşyalarını açmadan, öylece Zack'ın yatak odasına bırakarak işe girişti. İlk olarak çiçekçiyi arayıp her odaya uyacak düzinelerle çiçek ısmarladı. Sonra gidip, her odanın mobilyasına göre, bir sürü küçük, rengârenk yastıklar aldı. Daha sonra da bir galeriye gidip çeşitli tablolar ısmarladı. Zack'ın ismini bir kerecik telaffuz etmesi bile, tüm ısmarladıklarının o akşamüstü eve getirilmesine yetmişti. Her şeyi yerli yerine koyduktan sonra, birkaç rötuşla evdeki havanın nasıl değiştiğini memnunlukla seyretti.

Zack'ın, yapmış olduğu değişiklikleri nasıl karşılayacağını düşününce, biraz huzuru kaçır gibi oldu. Öyle ya, belki de evini böyle ruhsuz ve soğuk haliyle seviyordu genç adam.

Bu düşünceyle suratı asıldı. Kendisi evin o halini hiç sevmemişti. Madem o da o evde yaşayacaktı, değiştirmeye hakkı olmalıydı. Yine de Zack' ın, onun bu yaptıklarından pek de hoşlanmayacağını hissediyordu.

«Bu da nereden çıktı? Bütün bir çiçekçi dükkânını satın mı aldın?» Kapıdan girip de, holdeki pembeli beyazlı karanfillerle dolu koca vazoyu gören genç adamın ilk tepkisi bu olmuştu.

«Henüz değil,» diye gülümsedi Cynara, sedire attığı küçük yastıklara uzanmış, dinlenirken.

İçeri girip de evdeki değişiklikleri gören Zack' ın yüzünden düşen bin parça oluyordu. «İyice yerleştiğin anlaşılıyor,» diye homurdandı.

Gülümsemeye devam ediyordu Cynara. «Oh,bunlar benim değil, hepsini yeni satın aldım.»dedi.

«Neden?» diyerek çantasını bir koltuğa fırlattı Zack ve kravatını gevşetmeye çalıştı.

«Bunu gerçekten sormak zorunda mısınız?» diye somurttu Cynara.

«Evet!»

Omuzlarını silkti genç kadın. Onun kendi önünde soyunmaya başladığını fark etmemiş gibi görünmeye çalışıyordu. Önce ceket, ardından yelek, sonra da gömlek... «Eğer burada yaşayacaksam,» diye sıkkin bir ifadeyle söze başladı. «Biraz rahat olmasını istemeye hakkım var.»

Dudakları gerildi genç adamın. «Beyaz duvarları çok pratik buluyorum. Ayrıca, çiçekler ve bitkilerde ben işteyken ölür gider.»

Genç kadın, onun işi nedeniyle sık sık seyahat etmek zorunda olduğunu hatırladı. «Ben onları sularım,» diye cevap verdi, hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışarak.

«Peki, ya sen de gittiğin zaman?» «Aman Tanrım, Zack?» diye gülerken, bu sorudan ne kadar rahatsız olduğunu saklamaya çalıştı. «Belki de o zamana hepimiz ölmüş oluruz. Hem ben çiçekleri çok severim.»

Dik dik baktı ona genç adam. «Bütün bu değişikliklerden nefret ettiğimi söylememin hiçbir etkisi olmayacak sende değil mi?»

«Tasalanma. Giderken hepsini beraber götürürüm,» diye sabırsız bir sesle cevap verdi genç kadın. «Zack, ben de burada yaşayacağım. Yaşayacağım yeri sevmek istememin sence hiç önemi yok mu?»

«Hayır,» diye buz gibi bir kesinlikle cevap verdi genç adam. «Yemekten önce duş yapmam gerekiyor. Bu değişikliklerin yalnızca bu salonla sınırlı kaldığını umut edebilir miyim?»

«Hayır,» dedi uysal bir sesle Cynara.

Yüzü hoşnutsuzlukla buruştu genç adamın. «Umarım yatak odama dokunmamışsındır.»

«Yatak odamız,» diye düzeltti Cynara. «Tabii ki dokundum.»

«Lanet olsun!» diye homurdandı Zack. «Buna hiç hakkın yoktu.»

«Eğer her şeyi geri göndermemi istiyorsan, söyle göndereyim,» diye terslendi Cynara. «Ama bu hiç hoşuma gitmeyecek.»

Dudakları alayla kıvrıldı Zack'ın. «O zaman da bu hoşnutsuzluk yatakta ortaya çıkacak, değil mi?»

Dilinin ucuna kadar ağır bir hakareti zor tuttu Cynara. «Belki de öyledir,» diye duygusuz bir sesle kabullendi. «Faturaları masanın üstüne bırakırım.»

«Bu kahrolası şeylere katlanmam yetmiyormuş gibi, bir de faturalarına mı ödeyeceğim?» diye söylendi.

«Evet,» diye yapmacık bir tatlılıkla onayladı Cynara. «Daha stereo müzik seti gelmedi ama...»

«Ne?»

«Müzik seti ve bir de televizyon,» diye gözlerini kırıştırdı Cynara, masum bir tavır takınarak. «Ben gelmeden önce, akşamları kendini oyalamak için ne yapardın?»

«Benim oyalanmaya ihtiyacım yok. Üstelik akşamları da nadiren burada olurum.»

«Oysa ben burada kalacağım,» diye keyifle söylendi genç kadın. «Şimdiye kadar oturup televizyon seyretmeye, müzik dinlemeye, kitap okumaya o kadar az zamanım oldu ki.»

«Bu senin için tatil değil Cynara,» diye öfkeyle konuştu Zack.

«Ama olacak,» diye gülümsedi genç kadın. «Hem de hiçbir şey ödemeyeceğim.» Sözlerinin etkisini görmek için onun gözlerinin içine baktı.

Ve bu yüzün korkunç bir biçimde karardığını görünce hiç de şaşırmadı. «Benimle yatman dışında,» diye ıslık gibi bir sesle homurdandı Zack. «O küçük alışverişimizi unuttun mu?»

«Niye unutayım?» diye omuzlarını silkti genç kadın. Aslında onunla o gece aynı yatağı paylaşacağını düşündükçe, içi içini yiyordu. Aradan o kadar uzun bir zaman geçmişti ve onu öylesine özlemişti ki... Duygularını ele vermemiş olması için dua etti. «Sanki bir yabancıyla yatıyormuş gibi olmayacak Zack,» diye dalga geçmeye çalıştı. «Aynı yatağı daha önce de paylaşmıştık.»

«Evet,» diye soğuk bir tavırla kabul etti genç adam. «Ama benden sonra kim bilir yatağından kaç erkek geçmişti. Belki de bana nasıl zevk vereceğini unutmuşundur.»

Bu adama nasıl zevk vereceğim asla unutmadığı gibi, ondan nasıl zevk aldığım da bir

an bile unutmamıştı Cynara. Nasıl unutturdu? Ayrıldıklarından beri, o anları binlerce kez yaşatmıştı kafasında.

«Eminim hepsini hatırlarım Zack,» diye üstüne basa basa konuştu. «Yoksa anılarımı tazelemek için hemen yatağa koşmamızı mı öneriyorsun?»

«Ya isteseydim?» diye gergin bir sesle sordu Zack.

«Tabii ki itaat etmek zorunda kalacaktım. Ama eminim tercihlerin bundan daha incedir. Yoksa daha fazla sabredemeyecek kadar susadın mı?»

«Öğleden sonra menajerinle yattın mı?» diye apansız konuyu değiştirdi Zack.

Hiç hoşlanmamıştı bundan Cynara. Kaşlarını çatarak, «Rod'la mı?» diye söylendi.

«Bana masum numarası yapma Cynara. Öğleyin ikinizi beraber gördüğümü biliyorsun.» Yüzü çok haşin bir hal almıştı.

Sanki istemeye istemeye kabullenmek zorunda kalmış gibi başını önüne eğdi Cynara. Sonra da, «Biliyorsun, son sevgilime ilişkimizi bitirdiğimi söylemek zorundaydım,» dedi.

Sanki tokat yemiş gibi sarsıldı genç adam. «Bu, beş sene önce benden sakladığın gerçek yüzün mü?»

«Ne fark eder ki?» diye haykırdı genç kadın.

«O zaman o kadar tatlı ve masumdun ki... Babam bana senin paradan başka bir şey düşünmeyen aşağılık bir fahişe olduğunu söylediğinde ona yanlış düşündüğünü söylemişim,» diye nefretini kustu genç adam. «Babam beni daha önce uyardıma çalışmıştı ve ben onu dinlememişim. Tanrım, ne aptalmışım!»

Gözlerinde beliren acıyı göstermemek için döndü Cynara. O anda Nicholas Buchanan'dan her zamankinden çok nefret ediyordu. «Evet, öyle değil misin?» diye kırık dökük bir sesle sordu.

«Yatağı filan unut,» diye bağırdı genç adam. Midesi bulanıyormuş gibi bir hali vardı. «Seninle sevişmek fikri bile tiksindiriyor beni.»

Omuzlarını silkti Cynara. «Eh, bu durumda yemeğe gitmekten söz edebiliriz.» Duyduğu acıyı bastırmak için kendini zorluyordu...

«Hiçbir yere gitmiyoruz.»

«Burada mı yiyeceğiz?» Bu fikir Cynara'nın hiç hoşuna gitmemişti. Bütün gece onunla yalnız kalmaktan çekiniyordu.

«Genellikle böyle olmaz mı? Yoksa akşam için hiçbir şey hazırlamadın mı?»

«Hazırlamam mı gerekiyordu?»

«Ortalıkta bu işi yapacak başka birini görüyor musun?»

«Yani ciddi ciddi evi temizlemem ve yemek pişirmem gerektiğini mi iddia ediyorsun?»
Dehşete kapılmış gibi görünmekle beraber, aslında bu fikir o kadar da kötü gelmemişi genç kadına. Zack'ın ondan nasıl nefret ettiğine kimsenin şahit olmasını istemiyordu.

«Evet,» diye soğuk bir tavırla ve her heceyi vurgulayarak, cevap verdi Zack. «Yoksa bu ev giderek son derece pis ve berbat bir hal alacak. Temiz çamaşırların da kısa zamanda tükenecek.» Söylediklerinden çok keyif alır gibiydi.

«Ciddi olamazsın,» diye karşılık verdi Cynara.

«Ama çok ciddiyim.»

«Peki hayatımı başka yollarla kazanmak isteyebileceğim hiç aklına gelmedi mi?»

Dudakları alayla kıvrıldı Zack'ın. «Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, ki yanıltmadığına eminim, bu söylediğini kesinlikle yaparsın sen. Ama bütün gün evde kalacağına göre, ortalığı temizleyip yemek pişirmemen için hiçbir neden yok.»

«Seni yalnızca geceleri nasıl geçireceğimin ilgilendirdiğini sanıyordum.»

«Şimdi fikrimi değiştirmiş bulunuyorum!»

«Bu, her aklına estiğinde, anlaşmamızın koşullarını değiştirebileceğin anlamına mı geliyor?» diye burnundan soludu genç kadın.

«Evet!»

«Öyleyse ben de aynı hakka sahibim.»

Gözleri incecik birer çizgi halini aldı genç adamın. «Ne demek istiyorsun?»

«Şu demek: Eğer önüme daha iyi koşullarda bir başka teklif çıkarsa, kabul edebilirim.»

Cynara, geçmişte Zack'ın öfkesinin nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanırdı, oysa ağzından o sözler çıkar çıkmaz, yanıldığını anladı. Bembeyaz olmuştu yüzü Zack'ın. Gözleri alev alev yanıyor, burun kanatlan.titriyordu. Ağzı incecik bir çizgi halini almıştı. Elleriyle Cynara'yı omuzlarından kavrayarak şiddetle sarstı. Ve fazla ileri gittiğini, Zack'ın bunun intikamını hemen alacağını anladı Cynara o anda.

«Hayır, Zack!» diye bir çığlık koptu boğazından.

«Evet!» diye haykırarak onu yere savurdu ve üstüne çöktü Zack. Bir yandan da hırsla söyleniyordu. «Üstelik bu vücuduna susadığım için olmayacak.» Bir yandan dizleriyle dizlerine bastırarak kımıldamasını önüyor, bir yandan da tek eliyle ellerini başının üstünde yerde zaptetmişken, öteki eliyle bluzunun düğmelerini hoyratça açıyordu. Genç kadının giysilerini yırtarak, parçalayarak çıkarttıktan sonra, altında savunmasız yatan çıplak vücudu seyretti. «Sana haddini bildireceğim. Layık olduğun şeyi yapacağım sana,» diye tıslayarak üstüne eğildi sonra.

«Zack, hayır!» diye umarsız bir çığlık koptu Cynara'nın dudaklarından. Tamamiyle soyunmaya bile gerek görmemişti Zack. Hırsla saldırdı genç kadına. Aman Tanrım, tecavüz ediyordu ona! «Zack!..» diye hıçkırarak inledi genç kadın.

«Bundan sonra böyle olacak Cynara. Benden nezaket bekleme.»

Ondan nezaket filan beklememişti zaten, ama böyle bir şey... Aman Tanrım, keşke öldürseydi onu. Duyduğu yalnızca fiziksel acı değildi. Duygusal perişanlığının yanında, fiziksel acı hiç kalırdı. Demek onun için, istediği anda ve istediği biçimde sahip olabileceği bir vücuttan ibaretti.

«Benden alabileceğin tek şey bu olacak Cynara,» diye dudaklarını onun dudaklarının üstüne yapıştırdı Zack ve son bir sarsılmayla bıraktı kendini. İşini bitirmişti.

Genç adam kalkıp ondan uzaklaşırken, Cynara'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Üstüne başına çeki düzen verdikten sonra, giysileri yerde yatan çıplak vücuda fırlattı. Örtünmek için bir tek teşebbüste bile bulunmadı Cynara. Tiksinerek ona bakan Zack, kendi yatak odasına. doğru yürüdü.

Neden sonra kendine gelip de hareket edebildi Cynara. Güçlkle bir koltuğa attı ağrıyan vücudunu. Gövdesi ona ait değilmiş gibi geliyordu. Zack'ın böylesi bir şiddet potansiyeline sahip olduğunu bilmiyor ve hâlâ da kendisine zorla sahip olduğuna inanamıyordu.

Genç adam neden sonra yıkanıp giyinmiş olarak yanına geldiğinde, aynı koltukta hareketsiz yatıyordu Cynara hâlâ. Onu görünce kasılarak çamaşırlarını üstüne çekti.

Zack'ın ifadesi buz gibiydi. «Yemeğe gidiyorum, eğer sen de gelmek istiyorsan, biraz daha giyinik olman gerekiyor.»

Şişmiş dudaklarını ıslattı Cynara. «Ben... ben burada kalmayı tercih ederim,» diye kekeledi.

«Aç değil misin?»

«Hayır,» diye hıçkırır gibi bir sesle cevap verdi genç kadın. Biraz önce olanlardan sonra, onun nasıl olup da yemek düşünebildiğine hayret etmişti.

«Öyleyse sonra görüşürüz.»

Cynara kapının kapandığını duyduktan sonra bile kımlıdayamadı yerinden. Sanki bir kâbusun içinde yaşıyor gibiydi. Tanrım, kendisini böyle alçaltacak kadar nefret ediyordu demek ondan genç adam.

Saatler sonra, kendini toplayıp oturduğu yerden kalkabildi Cynara. Yatak odasına giderek buz gibi çarşafın arasına uzandı ve sabitleşmiş bakışlarını tavana dikti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Çok güzel bir rüya görüyordu. Birisi yumuşacık temaslara sarılmış okşuyordu onu. Yanaklarında sert ama sıcacık dudaklar dolaşıyordu. Ve uykunun sisleri arasından ona sarılan erkek belirdi. «Zack,» diye fısıldayarak ona sokuldu genç kadın.

«Neyse ki ismi bari yanlış söylemedin,» diyen sert bir ses işitildi.

Ve bu sesle birlikte bir önceki gece tüm çıplaklığıyla, korkunçluğuyla canlandı Cynara'nın kafasında. Uykudan sıyrılan genç kadın irkilerek kendini onun kollarından kurtardı ve geri çekildi. Vücudunun belden yukarısı çıplaktı genç adamın. Bronzlaşmış göğsü koyu renkli tüylerle kaplıydı. Cynara, aslında onun tümüyle çıplak olduğunu biliyordu. Daha birkaç saniye önce rüyasında ona sarılmamış, bacaklarını dolamamış mıydı? Olduğu yerde korkuyla büzülen Cynara'nın üstünde, bir önceki gecenin vahşi izlerini taşıyan paramparça bluzdan başka bir şey yoktu. Genç kadın onu çıkarma takatini bile bulamadan uyuyup kalıvermişti.

Onu tekrar kollarına alıp kendine çekerken dudakları haşin bir gülüşle aralandı Zack'ın. «Sevgiline böyle mi günaydın dersin?» diye sordu.

«Sen bir sevgili değilsin Zack,» diyerek boşu-boşuna onun mengene gibi kollarının kıskacından kurtulmaya çalıştı Cynara. «Sen. bir vahşisini»

Yalnızca dudaklarıyla gülümsedi genç adam. «Ben yalnızca para için her şeyi yapabilen küçük bir fahişenin bu hale getirdiği bir erkeğim,» dedi. «Bir günaydın öpücüğüne ne dersin?»

«Hayır!» diye inledi Cynara, onu kendinden uzakta tutmaya çalışarak. Omuzlarını kavrayan ellerin baskısı arttıkça mukavemeti kırılıyordu. Zack onun vücudunu bir kez daha kendi vücudunun ağırlığı altında hapsedince, inleyerek hıçkırmaktan başka şey şey gelmedi elinden. Şişmiş ve berelenmiş dudaklarının üstünde dolaşan dudaklar, cezalandırmak ister gibi eziyordu ağzını.

«Ne oldu?» diye sabırsızca sordu, onun gözlerindeki perişan ve acılı ifadeyi görünce Zack sonra, «Lanet olsun,» diye homurdanarak doğruldu ve yatak örtülerini sıyrıp attı. Genç kadının çıplak vücudundaki morlukları görünce, çenesi kasıldı. «Canını acıttığımı neden söylemedin?» diyerek aceleyle kalktı ve bornozunu sırtına geçirdi.

«Bilmiyor muydun?» diye acı bir sesle sordu Cynara. «Birisine tecavüz ederken genellikle canını acıtırsın!»

«Sana tecavüz filan etmedim kahrolasınca,» diye gürlledi Zack.

«Beni yere fırlattın, elbiselerimi yırtarak çıkardın, ellerimi tuttun ve bana zorla sahip oldun. Buna tecavüz değil de ne denir?»

«Biz bir iş anlaşması yaptık,» diye hatırlatmada bulundu genç adam.

«Tecavüz için değil!» diye haykırdı .Cynara.

«İstediğim her şey için,» diye buz gibi bir sükûnetle cevap verdi genç adam.

«Benimle değil Zack,» diye başını salladı Cynara. «Geçmişin öcünü almak istiyorsan, bunu keskin dilinle yap. Ama böyle kaba kuvvet kullanma bana karşı bir daha. Sakın kullanma.»

«Seçim şansın yok,» diye hırsıyla konuştu genç adam.

Genç kadının kabarık banka hesabı, ona böyle bir şansı olduğunu hatırlatıyordu, ama bu Cynara'nın yapmak istemediği bir seçimdi. «Daima bir seçme şansım oldu Zack. Ya bundan sonra burada, dün geceki gibi sahneler yaşanmayacağına inanır ve kalırım ya da çeker giderim.» Meydan okur gibi baktı Zack'a.

«Ya sana çekip gitmeni söylersem.»

«Giderim,» diye hiç tereddütsüz cevabı yapıştırdı Cynara.

Onun gözlerindeki kararlılığı gören Zack, derin derin içini çekti. «Kal,» dedi sabrı taşmış gibi. «Dün gece olanlar, yalnızca uzun süre bastırılmış bir öfkenin eseri idi. Bir daha olmayacak.»

Kaşları çatıldı genç kadının. «Bundan nasıl emin olabilirim?»

«Senin vücudunu her istediğim zaman hazır bulmak istiyorum. Eğer bu vücudu dün gece kullandığım gibi kullanırsam, ertesi sabah kullanmak istediğimde işe yaramayacak kadar tahrip etmiş olurum. Bu nedenle bir dahaki sefere çok özenli olacağımdan emin olabilirsiniz.» Söзlerinin etkisini ölçmek ister gibi baktı genç kadına.

Yapmış olduğu şey için ne pişmanlık duyuyor, ne de özür diliyordu. Yalnızca ertesi sabah kullanamayacak kadar zarar vermiş olduğu için kızılıyordu. Son beş yılda her sınırın ötesinde bir değişim geçirmişti genç adam. Cynara, eski Zack'a erişebilmeye yetecek kadar uzun bir süre onunla kalmaya dayanıp dayanamayacağını merak ediyordu.

Duş yapıp giyindikten sonra, mutfakta kahvaltı hazırlayan Cynara'ya katıldı Zack.

Koyu kahverengi takım elbisesi ve krem rengi gömleğiyle çok çekici bir görünüşü vardı.

Genç kadın yumurtaları ve salamı onun önüne koyduğunda, dudaklarından alaycı bir gülümseme geçti genç adamın. Ama, Cynara'nın mutfaktan çıkmaya hazırlandığını görünce, bu gülümseme yerini öfkeye bıraktı. «Sen benimle birlikte yemeyecek misin?»

«Aç değilim.»

«Dün gece bir şeyler yedin mi?»

Mutfaktan çıkmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığını bilen Cynara'nın dudaklarından hıçkırığa benzer bir kahkaha yükseldi. «Hayır.»

«Öyleyse neden şimdi bir şey yemiyorsun?»

«Belki bir şeyler yerim, ama daha sonra.»

«Ama benimle birlikte değil, öyle mi?»

«Evet,» dedi Cynara kısaca ve çıkıp gitti.

Onun gittiğini duyduğunda duştaydı genç kadın. Uzun süredir tuttuğu gözyaşlarını bıraktı. Yaşlar akıp giden suya karışarak süzüldü yanaklarından. Ona genç adamın kafasındaki Cynara Williams imgesine uygun olarak davranmıştı ve bu nedenle dün geceki muameleye maruz kalmıştı. Can evinden vurmuydu onu Zack. Ama bırakıp gidemeyecek kadar çok seviyordu genç kadın, onu.

Ama, bundan sonra, Zack'ın kafasındaki Cynara imgesine uygun olarak davranamayacağı ortadaydı. Bundan sonra, onunla kendisi olarak ilişkiye girmesi gerekiyordu. Bu, kendisine çok fazla acıya ve bütün savunmalarından vazgeçmeye mal olacak olsa bile. Zack onun kendisini delice bir tutkuyla sevdiğini fark etmediği sürece, onun zalimliğinden kurtulmuş sayılırdı.

Giyindikten sonra ilk iş olarak, evi eski sıkıcı ve iç karartıcı haline getirmeye girişti. Tabloları ve yaştıkları geri gönderdikten sonra, çiçekleri de yakındaki bir hastaneye gönderdi. Televizyon ve müzik seti için vermiş olduğu siparişleri iptal ettirdi. Gereken tüm ödemeleri de kendisi yaptı. Artık ev eski ruhsuz ve soğuk havasına kavuşmuştu. Mutfak ve yatak odasını da temizleyip düzenledikten sonra, birlikte öğle yemeği yemek için Josie'yle buluşmaya gitti.

«Rod sana benimle Zack'tan söz etmiş olmalı,» demekten kendini alamadı, Josie'nin durgunluğunu görünce.

«Şey, evet. Etti!»

Kederle gülümsedi Cynara. «Sen de Rod gibi bu ilişkiyi onaylamıyor musun?»

«Bunun bizi hiç ilgilendirmediğinin farkındayım.»

Derin derin iç geçirdi Cynara. «Bu bir hata, ama insan her zaman kendisi için iyi olan şeyleri yapamıyor.»

«Sen onu seviyorsun.»

Bu soruya cevap vermesi dakikalar aldı. Evet Zack'ı seviyordu, ama onun dün geceki davranışını sindirebilmesi için bayağı uzun bir zamana ihtiyaç vardı. «Onunla birlikte olmak istiyorum,» diye ihtiyatla konuştu. «Ama onun da aynı şeyleri hissettiği türünden bir yanılısama içinde değilim.»

«Onunla yaşamayı o mu istedi?»

«Evet.»

«Bundan pek mutlu olmuş gibi görünmüyorsun?»

Acı acı güldü Cynara. «Zack'la yeniden birlikte olmak, beni dünyanın en mutlu insanı yaptı.» Oysa o anda kendini, beş yıl önceki ayrılışlarında olduğu kadar umutsuz ve kederli hissediyordu. Ama, neyse ki bu kez, her şeye rağmen yanındaydı Zack.

Onun düşüncelerini okumuş gibi, «Aşk, her şeyin mutlu bir biçimde sonuçlanacağı anlamına gelmiyor,» diye söze başladı. «Mesela Rod'la beni al. Eğer Rod bana evlenme teklif ederse, ki edeceğini sanıyorum, onun annesiyle birlikte yaşamayı başarabileceğimden emin değilim. Ama eğer onunla birlikte oturmazsak da kendimi suçlu hissedeceğim. Çünkü o hem yaşlı, hem de yalnız. Ayrıca hayatta Rod'dan başka hiç kimsesi yok.» Hüzünlü bir ifadeyle omuzlarını silkti. «Ondan sonra hep mutlu yaşadılar türünden bir masala inanmıyorum ben. Eğer dünyada böyle 'hep mutlu bir çift' varsa eğer, eminim birbirlerinden ölesiye sıkılıyorlardır. Demek istediğim şu; sevdiğinle birlikte bir süre için olsun mutlu olmak, hiç olmamaktan iyidir.»

Üç gün önce, aynen böyle düşünerek karar vermişti Cynara. Dün gece yüzünden bu kararını değiştirecek miydi? Zack, kendini kaybettirene kadar tahrik etmişti onu. Gerçi bu, genç adamın ona yaptıklarını mazur göstermezdi ama, kendisinin de bu işte bir parça sorumluluğu olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. I «Teşekkürler Josie,» diye gülümsedi. «Sanırım, r şeyi daha geniş bir çerçeveye oturtarak, doğ-dürüst düşünmeme yardımcı oldun.» «Buna çok sevindim,» diye atıldı Josie. «Ne kadar zor günler geçirdiğini biliyorum,; Önce sesini yitirdin, sonra da Zack'la yeniden karışlaştın.»

Cynara tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, Diana yanlarında beliriverdi. «Vay, vay, vay,* diye söze başladı. «Burada ne arıyorsun?»

Cynara, Josie'nin bir hindi gibi kabardığını görünce, arkadaşını sakinleştirmek için elini oranına koydu. «Diana,» diye çok sevinmiş gibi söze başladı. «Seni tekrar görmek ne güzel.»

«Bundan eminim,» diye tepelerine dikildi Diana. Yemeğini almaya gidecekti ama bir türlü gidemiyordu

«Burada bedava yemek yemeye hâlâ hakkın olduğunu sanmıyordum,» diye kızgın bir tavırla havlar gibi konuştu.

«Evet, haklısın. Ama bu bir kutlama yemeği,» diye cevap verdi Cynara.

Merakla kalktı Diana'nın kaşları. «Ne kutlaması bu?»

«Bilmiyor musun?» diye çok hayret etmiş gibi sordu Cynara. «Halbuki bu senin fikrindi.»

«Ne benim fikrimdi?» diye homurdandı Diana.

«Daniel'den daha yağlı bir kuyruk bulmamı öneren sen değil miydin? Ben de şöyle bir düşündüm ve bu fikri çok tuttum.»

Diana'nın ağzı bir karış açılmıştı. «Yani soğukkanlılıkla gittin ve kendine bir erkek mi buldun?»

«Herhangi bir erkek değil,» diye onu ayıplamış gibi baktı Cynara.

«Tabii çok zengin biridir,» diye homurdandı Diana.

«Ah, tabii,» diye bir kahkaha attı Cynara. «Yoksa beni alıştığım lüks içinde nasıl yaşatırdı?» Bu arada, gülmemek için kendini zor tutan Josie'ye de masanın altından hafif bir tekme attı. «Ona karşı bir teşebbüste daha bulunmam için bana öğüt verdiğinden dolayı ne kadar memnunum bir bilsen,» diye masumca konuştu. «Gerçekten, kutlamamıza neden sen de katılmıyorsun?»

«Ama kim? Ah, Mr. Buchanan!» diye bir çığlık attı birden Diana. Nihayet anlamıştı. «Mr. Buc-hanan'la çıkıyorsunuz!»

«Çıkmaktan biraz daha fazlasını yapıyorum Diana. Bize katılmayacak mısınız?»

«Hayır, teşekkürler!» diye söylendi Diana, tükürür gibi. «Sen... senin iğrenç olduğunu düşünüyorum!» Yemek yemeyi filan unutup fırtına gibi çıktı restorandan.

Deminden beri güçlükle tuttuğu kahkahasını nihayet koyveren Josie, gülmekten katılacaktı neredeyse. Cynara da ona katıldı. «Şansını çok fazla zorladın,» diye kahkahalar arasında söylendi Josie. «Ya gerçekten bize katılsaydı?»

«Böyle bir şeye pek ihtimal vermiyordum da ondan,» diye dudak büktü Cynara.

«Artık iyice aksileşecek, çünkü Daniel biraz önce geldi ve dosdoğru konuklardan birinin yanına gitti. Şu zengin Mrs. Grover'ın.»

«Bekâr ve zengin Mrs. Grover'in mi?» diye alayla kaşlarını kaldırdı Cynara.

«Kocasından ayrılmış,» diye doğruladı Josie. «Milyonlarla oynuyor.»

«Zavallı Diana.»

«Evet,» diye içini çekti Josie. «Neden bu işi bitirip kendine daha güvenilir birini bulmuyor, anlamıyorum.»

Hiçbir şey söylemedi Cynara. Her iki kadın da bu işin ne kadar karmaşık ve zor olduğunun farkındaydı. Zack'ın içindeki o vahşi güdüyü Cynara ortaya çıkarmamış mıydı? Şu anda, Zack'ın bir gün önceki davranışını hatırladıkça, en az kendisi kadar, hatta daha da fazla şoke olduğundan emindi. Ve, sonuçlarını bile bile, aynı koşullar altında yine aynı biçimde davranacaklarını da biliyordu. Birini sevmek, onun için daima en iyi şeyi yapmak anlamına gelmiyordu.

Tekrar eve dönen Cynara, Zack'ın yemeğini hazırlamak için uzun uzun uğraştı. Çok sevdiğini bildiği soslu bir et yemeği yaptı. Yemek için seçtiği şarabı, dikkatle bir sürahiye boşalttı.

Kilitte dönen anahtarın sesini duyduğunda, tatlıya son rötuşlarını yapıyordu. Bir anlık bir sessizlikten sonra, yere düşen bir şeyin sesi duyuldu. Bir terslik olduğunu düşünerek fırladı mutfaktan Cynara. Zack ellerini beline dayamış, suratından düşen bin parça, ayakta dikilip duruyordu. Çantası yere düşüp açılmış, içindekiler yere saçılmıştı.

«Ne oldu?» diye telaşla sordu genç kadın, onun bu halini görünce.

Delici bakışlarla tepeden tırnağa süzdü onu genç adam. Tepesinde gevşek bir topuz halinde toplanmış alev rengi saçlarını, güzel yüzünü, vücudunu sararak dizlerine kadar inen siyah elbisesini. «Bütün o şeyler nereye gitti?» diye kızgınlıkla soludu. «Tablolar, yastıklar, çiçekler, o üstüne uzandığın gülünç şey?»

«Hepsini geri gönderdim,» diye somurttu Cynara.

«Çiçekleri de mi?»

«Onları bir hastaneye gönderdim. Çiçekçi geri almazdı,» diye omuzlarını silkti genç kadın. «Merak etme, hepsinin parasını kendim ödedim,» diye acı bir alayla devam etti. «Eğer duş yapıp üstünü değiştirmek istiyorsan, yemek on beş dakika içinde hazır olacak.»

Havayı koklayan Zack, «Yoksa tahmin ettiğim şey. mi?» diye sordu.

«Evet. iki saattir onu hazırlamakla uğraşıyorum. Lütfen acele et de, soğumasın.»

«Cynara...»

Ona döndü genç kadın. Yüzünde yorgun bir ifade vardı. «Evet?»

«Hiçbir şey yok,» diye sert bir tavırla kestirip attı genç adam. Sanki dilinin ucuna kadar gelen şeyden dolayı çok rahatsız olmuş ve kendine kızmış gibi bir hali vardı. «Gidip bir duş alayım.»

Masayı hazırlarken, aklına gelen düşünceleri kovmak için insanüstü bir güç harcadı Cynara. Zack yıkanmış ye üstünü değiştirmiş bir halde, yatak odasından çıkıp geldiğinde, nefis bir kavunu masanın ortasına yerleştirmekle meşguldü. Beyaz, hafif ceket ve siyah pantolonuyla çok yakışıklı görünüyordu Zack. Saçları hâlâ biraz ıslaktı. Sürdüğü parfüm ise insanın içini gıcıkliyordu. Yemek servisini yapan Cynara'ya, «Neden her şeyi geri gönderdin?» diye sordu.

«Bu senin evin. Sen burada kendini nasıl rahat hissediyorsan, öyle olmalı.»

Dudakları gerildi genç adamın. «Bugün avukatımla konuştum,» dedi.

Konunun bu ani değişimi Cynara'yı çok tedirgin etmişti. «Ya?» diye ihtiyatlı bir sesle sordu.

«Anlaşmamızın koşullarını resmi bir kontrata bağlamakta hiçbir sakınca olmadığını söyledi.»

Şaşkınlıktan elindeki çatalı düşürüverdi Cynara. Çatalı yerden alıp doğrulduğunda kıpkırmızı olmuştu yüzü. «Sen... sen ona anlaşmamızdan mı söz ettin?» diye inanamayarak sordu.

«Tabii,» diye sabırsızca cevap verdi genç adam. «Hiçbir sorunun çıkmayacağından başka nasıl emin olabiliriz?»

«Peki, ona bundan bahsederken, hiç rahatsız olmadın mı?»

«Tabii oldum. Bir kadına benimle birlikte olması için para ödediğimi kabullenmek çok zoruma gidiyor.»

«Öyleyse neden böyle bir şey yaptın?»

«Çünkü dün gece olanlar, bana, sözlü bir anlaşmanın yeterli olmadığını gösterdi. Bu anlaşmadaki yerimizi iyice bilmemiz gerek.»

«Bu, bana bir daha tecavüz edilmeyeceği anlamına mı geliyor?» diye üstüne üstüne gitti Cynara.

Dudakları kasıldı genç adamın. «Bu, ikimizin de yerimizi iyice bileceğimiz anlamına geliyor. Yani, bir daha ben seni dünkü gibi zorlamayacağım, ama sen de her hoşuna gitmeyen durumda, gitmekten bahsetmeyeceksin.»

Başını salladı genç kadın. «Bana tecavüz etmenin nedeninin bu olmadığını ikimiz de biliyoruz.»

«Bunu tekrarlayıp durmaktan vazgeçer misin?» diye hay kırarak yumruğunu masaya indirdi Zack.

«Ama olan buydu Zack.»

«Ne olduğunu ben de biliyorum,» diye bağırdı genç adam öfkeyle. Gözleri yine korkunç bir ateşle yanmaya başlamıştı. «Hayatımda, daha önce hiçbir kadına karşı zor kullanmamıştım.»

«Ama dün gece kullandın,» diye soğuk bir ifadeyle hatırlatmada bulundu Cynara. «Gerçi, bu meselede benim sorumluluğum olmadığı da söylenemez...»

«Bu kadar aptal olma...»

«Ama doğru söylüyorum Zack,» diye çok ciddi bir sesle devam etti genç kadın. «Senin çok üstüne gittim. Damarına bastım. Sonunda da bedelini ödedim.»

«Bu benim davranışımı mazur göstermez,» diye kederle yineledi genç adam.

«Zack, dün gece olanları unutamaz mıyız?» diye yalvardı Cynara. «Olan oldu. Unutalım artık. Yemeğin nasıl?» diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

«Daha şu kontrat meselesini konuşmadık.»

«Çünkü kontrat filan olmayacak,» diye parladı genç kadın. «Nasıl davranmam gerektiğini biliyorum. Bunun için kontrata gerek yok.»

«Ama belki benim var.»

«Öyleyse bu senin sorunun, benim değil,» diye başını salladı Cynara. «Ve eğer yemeğim bitirmeyecek olursan, kendimi çok aşağılanmış hissedeceğim, bunu bil. Herkes için yemek pişirmem,» diye işi şakaya vurarak aralarındaki gergin havayı yumuşatmaya çalıştı.

«Tam da sevdiğim gibi olmuş,» dedi Zack durgun bir sesle.

«Tabii öyle olacak. Bir erkeğin tercihlerini asla unutmam,» diye espri yaptı Cynara.

«Peki, hepsinin tercihlerini biliyor musun?»

İçini çekti genç kadın. «Sana Joanne'den ayrıldıktan sonra beraber olduğun kadınlar hakkında hiç soru soruyor muyum ben?»

«Hiçbir kadına dokunmadım... yani uzun bir zamandan beri,» diye sertçe söylendi Zack.

«Joanne öleli çok mu oldu?»

«İki yıl.»

«Bilmiyordum,» diye mırıldandı Cynara. «O sırada Kelly ufacık bir bebektir herhalde.»

«Annesini hiç hatırlamıyor,» diye doğruladı Zack.

«Ne acı!» Ağzından kaçiveren bu ifadeyi fark edince, hemen sustu Cynara. Kelly'nin annesiz büyümesinden duyduğu üzüntüyü, Zack'ın anlamasını istemiyordu. Aslında Zack, onun böyle bir üzüntü duyabileceğine bile inanmazdı ya!

«Evet,» diye homurdandı genç adam. «Ama asil perişan olan Michael'dı.»

«Ve tabii sen.»

«Kuşkusuz,» diye atıldı Zack. Sonra birden, Yemekten sonra bir yere gitmek ister misin?» diye sordu.

Bu soru şaşırtmıştı Cynara'yı. «İşten zaten geç döndün,» dedi. «Yorgun değil misin?»

«Bana, daha fazla sabredemeyecek kadar susadın mı yoksa?»

Bu sözlerin söylenişindeki şakacı ifade ve genç adamın gözlerinde yanan neşeli parıltı, içini sevinçle doldurdu genç kadının. Hemen karşılık verdi. «Eğer beni dansa götüreceksen olursan, belki biraz sabredebilirim.»

Genç adam, onun alt dudağındaki hafif şişkinliği şefkatle okşadıktan sonra, «Bir daha olmayacak,» diye fısıldadı. Cynara için bu kadarı yeterliydi. Daha fazla açıklama yapmasına ya da özür dilemesine gerek kalmamıştı.

Londra'nın en lüks ve o sırada en revaçta olan gece kulübüne gittiler. Cynara, oradaki kadınların neredeyse yarı çıplak denebilecek kadar açık giyimleri karşısında bir hayli afallamıştı. Ama Zack, onun vücudunu kendininkine bastırarak, yanağını başına dayamış bir halde dans ederken, bu kadınların farkına bile varmamış gibi gözüküyordu.

Cynara için zamanın da ötesinde anlardı bunlar. Müziğin sesi ve gece kulübünün uğultulu havası, konuşmalarına engel oluyordu. Kendini Zack'la beraber olmanın hazzına bırakmıştı Cynara. Zack'ın da en az kendisi kadar mutlu olduğunu hayal ediyordu.

Genç adam gitmeyi önerdiğinde, saat ikiyi çoktan geçmişti. Uykulu uykulu onayladı Cynara.

Eve geldikleri sırada, «Bir içki ister misin?» diye sordu genç adam.

«Yalnızca sen istersen.»

«Hayır,» diye gözlerinin ta içine bakarak söylendi Zack.

Güçlkle konuştu Cynara. «Öyleyse doğrudan doğruya yatağa gideceğiz.»

«Evet.»

Bu gece de, bir önceki kadar yanıltı aslında. Yeniden iki yabancı oluvermişlerdi.

Zack'ın bu geceki öpüşlerinde ve okşamalarında bir gece önceki vahşilikten eser kalmamıştı, ama sıcaklıktan da eser yoktu. Sanki seviştiği, o gece tesadüfen karşılaşip evine davet ettiği herhangi bir kadındı. Bir tek istisnaıyla! Başka hiçbir erkek, onun vücudunun duyarlı bölgelerini Zack kadar tanıyıp, duygularını bu denli uyaramazdı. Sevişmeleri bitip de, yorgun, ama birbirlerine hiç değmeden yatağa uzandıklarında, ikisi de o gece zevkin doruklarına ulaştıklarını biliyordu.

«Haklıymışsın,» diye ansızın konuşmaya başladı genç adam. «Tercihlerimden hiçbirini unutmamışsın.» Sonra sırtını dönerek, uyumaya hazırlandı.

Ertesi sabah hiç konuşmadan giyindiler. İkinin de sanki birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri kalmamıştı.

Mutfakta sessizce kahvaltı ederlerken, «Bu hafta sonu ne yapmayı düşünüyorsun?» diye nazıkçe sordu genç adam.

«Nasıl yani?» diye kaşlarını çattı Cynara.

«Bir saat sonra, Michael ve Kelly'yi görmek üzere yola çıkacağım. O yüzden de senin ne yapmak isteyeceğini merak ettim,» diye mesafeli bir sesle konuştu Zack.

Yüzünün bembeyaz kesildiğinin farkındaydı genç kadın. Yine de duyduğu acıyı saklamayı başardı. Zack, ona, hayatının kendi ailesiyle ilgili olan bölümünde hiç yeri olmadığını bundan iyi anlatamazdı.

Cynara'nın hiçbir şey söylemediğini görünce, konuşmaya devam etti genç adam. «Sana, hafta sonlarında çocuklarımı görmeye gideceğimden bahsettim. Bu hafta sonu ise özellikle önemli, çünkü Michael pazartesi günü okuluna dönüyor.»

Genç kadın ne kadar yaralandığını belli etmemek için, mutfağı toparlamaya girişti. «Hareketlerinin hesabını vermek zorunda değilsin Zack,» dedi. «Ben senin parayla tutulmuş eşimim. İstedığın zaman yanında, istemediğin zaman uzakta.»

«Evet, öylesin,» diye homurdanarak kalktı genç adam. «Yarın gece, geç vakitte burada olacağım.»

Genç adam, onu ciddi bir tavırla selamlayıp çıkınca, evi birden tümüyle terk edilmiş gibi hissetti Cynara. Boş ve yalnız. Ta ki kapının zili çalınca kadar!

Önce sepetler dolusu çiçek geldi. Cynara'nın ilk ismarladıklarından çok daha fazla çiçek. Ardından parlak renkli, küçük yastıklar, tablolar, bir müzik seti ve televizyon. Tümü de Zack Buchanan adına sipariş edilmişti.

Genç adamın hiç hoşlanmadığını söylediği şeyleri geri getirtmesi, Cynara'nın içinde bir umut duygusunun doğmasına neden oldu. Ne yazık ki, bu duygu, ertesi akşam kapıda beliren haşin silüetle birlikte sönüp gitti.

Kahvesini getirirken, «Gördüğün gibi her şey hiç kırılıp dökülmeden ulaştı,» dedi Zack'a.

«Görüyorum,» diye ters bir sesle cevap verdi genç adam. Aslında, evin ne kadar sevimli bir hal aldığını hiç mi hiç fark etmemiş gibi bir hali vardı.

Onun ayaklarının dibine, halının üstüne oturdu Cynara. Zack'ın yüzü öylesine sert ve asıktı ki, ona dokunmaya bile cesaret edemiyordu. «Michael ve Kelly'yle iyi vakit geçirdin mi?» diye sakınarak sordu.

Gözleri birden yeşil buz zerreciklerine dönüştü genç adamın. «Sanırım dün, benim hayatımdaki yerinin ne olduğu konusunda anlaşmıştık,» dedi gözleri kadar soğuk bir sesle. «Bu ilişkide, çocuklarım konuşma konusu değil.»

Sanki kendisine vurulmuş gibi irkildi Cynara. Ayağa kalktı. «Öyleyse, hayatında girmeme izin olan yere gitsem, daha iyi olacak... Yatakta seni bekliyor olacağım!» Koşarak kaçtı odadan. Gözleri yaşlardan kör gibiydi.

ALTINCI BÖLÜM

Kapının çalındığını işiten Cynara, çabucak bir havluya sarınarak dışarı fırladı. Gelenin kim olduğunu merak etmişti. Hafta içinde birkaç ziyaretçileri olmuştu, ama bunlar daha çok Zack'ın birlikte iş yaptığı kimselerdi. Kapıdaki ziyaretçiyi ise hiç beklemiyordu genç kadın. Basamaklarda duran, Michael Buchanan'dı.

Kapıyı açanın Cynara olduğunu görünce, dalgın yüzü altüst oldu çocuğun. «Sen?» diye bağırdı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. «Ne arıyorsun burada?» diye sordu.

«Sanırım bu soruyu asıl benim sormam gerekiyor,» diye nazikçe karşılık verdi genç kadın. Okulda olman gerekmiyor mu?»

«Babam yok mu?» diye sordu Michael, onun sorusunu hiç duymamış gibi. »

«Bugün senin okulda olman, gerektiği gibi, baban da işte bulunuyor,» diye hatırlattı Cynara.

Çocuğun gözleri şüpheyle üstüne dikilmişti. Neden buradasın?» diye sordu. «Babamla hiçbir ilişkin olmadığını söylemiştim.» Sesi suçlayıcıydı.

«İçeri gelsen daha iyi olacak Michael,» diye onu davet etti Cynara.

Garip garip bakarak, onu izledi Michael. Gözlerini sürekli etrafta dolaştırmasından, babasının evini ilk kez ziyaret ettiği belli oluyordu.

Cynara düşünceli düşünceli süzdü onu. Üzerinde okul forması vardı. Bu saatte burada ne aradığını anlayamamıştı genç kadın onun. Zack'ınsa onu hiç beklemediğini biliyordu. Eğer bekliyor olsaydı, kendisinden o gün evden çıkıp başka bir yere gitmesini isterdi.

«Gidip giyinmem için izin verir misin Michael?» dedi yavaşça. «Hemen dönerim.»

«Efendim?» diye döndü çocuk. «Oh... oh, evet.Tabii.»

«Bir şeyler yiyip içmek istersen, mutfak şu tarafta,» diye işaret etti Cynara. Sonra da, Michael'ın gözlerinin nasıl parladığını görerek devam etti. «Buzdolabında pilıç ve kola var.»

Giyinirken bir taraftan da düşünüyordu. Saat daha ondu. Michael'ın Surrey'deki okulundan buraya gelebilmesi için en geç yedide oradan ayrılmış olması gerekirdi. O gün tatil filan olmadığına göre, okuldan kaçmıştı çocuk.

Dar bir pantolon ve V yakalı bir tişört giyip, saçlarını hafifçe kuruttuktan sonra, mutfağa Michael'ın yanına gitti. Pilici hemen hemen bitiren çocuk, arkasına yaslanmış kolasını içiyordu.

Kendine bir fincan kahve doldurup onun karşısına oturduktan sonra, «Şimdi daha iyi misin?» diye sordu.

İhtiyatla gözlerini onun üstünde dolaştırdı çocuk. «Bana burada ne aradığını söylemedin.»

«Bu soruyu benim sormam gerekmiyor mu?» diye tekrarlayarak kaşlarını kaldırdı genç kadın.

«Burada, babamla beraber mi yaşıyorsun?»

«Senin fikrin ne?» diye işi şakaya vurdu Cynara.

«Bana senden bahsetmemişti,» diye öfkeyle homurdandı Michael.

«Babanla, böyle özel meseleleri konuşmak için biraz genç değil misin?»

«Onunla beraber olmadığını söylemiştim,» diye mırıldandı çocuk, suçlayıcı bir ifadeyle.

«Bazı şeyler değişti.»

Dudakları kısıldı çocuğun. «Sana ondan uzak durmanı söylemiştim.»

Gülümsedi Cynara. «Ne yazık ki, on yaşındaki bir çocuğun tehditleri beni korkutmuyor. Şimdi, bana neden okuldan kaçtığını anlatır mısın?»

Kıpkırmızı oldu Michael. «Kaçmadım...»

«Michael,» diye azarladı onu genç kadın. «Yaptığın yanlışlığı, bir de yalan söyleyerek iyice büyütme.»

«Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim.»

«Eğer sana yardım etmemi istiyorsan, anlatacaksın.»

«Senin yardımına ihtiyacım yok benim.»

«Michael, lütfen,» diye yumuşak, ama yeterince otoriter bir sesle onun sözünü kesti Cynara. «Bana hakaret etmen, hiçbir işe yaramaz.»

«Eğer anlatırsam, babama söylersin,» diye homurdandı Michael.

«Hayır,» dedi Cynara ciddi bir sesle. «Ama sana yardım etmek istiyorum ve bana hakaret ettiğin sürece de bunu yapamam.»

«Şana nasıl yardım edebilirsin ki?» diye mırıldandı çocuk.

Bunun üzerine Cynara'nın içinden gelen ilk şey, ona sarılmak ve kederi geçene kadar da bırakmamak oldu, ama çocuğun o sırada böyle bir hareketten ürkeceğini biliyordu. Bakışlarından ise, hayatında yalnızca birkaç kere böyle kucağa alınmış olduğu anlaşılıyordu.

Tabii bu düşündüklerinin hiç birini yapmadı genç kadın. Onun yerine, «Belki konuşmak yardımcı olabilir,» diye cesaret vermeye çalıştı.

«Okuldan nefret ediyorum,» dedi Michael kesin bir ifadeyle.

«Çocukların çoğu okuldan nefret eder,» diye gülümsedi Cynara. «Bunu büyüyünce anlayacaksın. Bazen, 'İnsan büyüdüğü zaman keşke okula gitse,' diye düşünürüm.»
«Bana büyüklük taslama,» diye atıldı Michael. «Okuldan nefret ediyorum ve geri de dönmeyeceğim.»

«Michael!..»

Ateşle ayağa fırladı çocuk. «Oradan nefret ediyorum,» diye tekrarladı.

Kaşlarını çattı genç kadın. «Özel olarak o okuldan mı nefret ediyorsun, yoksa genel olarak okuldan mı?»

«Windmour'dan nefret ediyorum.»

«Neden?»

«Öğretmenlerden, oradaki oğlanlardan, orada yaşamaktan nefret ediyorum!»

Bu sonuncusu en önemlisiydi herhalde. Zaten düzenli bir aile hayatı yaşamamış olan çocuk, belli ki evini çok özliyordu. Keşke gündüzlü bir okula gidip gelse ve babasıyla birlikte yaşayabilseydi. Ama bu düşündüklerinin bir tekini bile söylemedi Cynara.

«Benim dışımda kimse okuldan kaçtığını biliyor mu?» diye sordu.

Omuzlarını silkerek, «Okul müdürü herhalde şimdiye kadar anlamıştır,» diye cevap verdi.

«Ve tabii babanla büyükanneni haberdar etmiştir. Seni kim bilir ne kadar merak etmişlerdir,» diyerek doğruldu Cynara.

Dehşete kapılarak baktı ona Michael. «Nereye gidiyorsun?»

«Babana ve büyükannene telefon etmeye. Yoksa sen kendin mi aramak istersin?»
«Şey... hayır,» diye çabucak reddetti Michael. «Sen arayabilirsin.»

Önce Zack'ın bürosunu arayan Cynara, oradan genç adamın, Manchester'daki bir toplantıya katılmak için bir saat önce ayrıldığı cevabını aldı. Manchester'daki ofisi arayarak, Michael'ın yanında olduğunu, gelince Zack'a bildirmelerini istedi.

Bundan sonra yapacağı konuşma o kadar kolay olmayacaktı. Alice Buchanan'ın telefona gelmesini beklerken, sıkıntıdan avuçları terlemişti.

«Cynara?» diye şaşırılmış bir ses duyuldu ahizenin ucundan. «Sen misin?»

«Evet,» dedi büyük bir sıkıntıyla Cynara. Yaşlı kadının şaşkınlığını anlayabiliyordu.

«O kadar uzun zaman oldu ki,» dedi Alice Buchanan, sıcak bir sesle. «Sana nasıl yardımcı olabilirim?»

Durumu kısaca özetledi Cynara. Alice Buchanan arada küçük çığlıklar atarak dinliyordu onu. Sonunda, «Okuldan biraz önce arayarak, Michael'ın kaçtığını haber verdiler,» dedi. «Ne yapacağımı şaşırılmıştım. Michael'la konuşabilir miyim?»

Kapıda durmuş onları dinleyen Michael'ın yüzündeki inatçı ifadeyi görünce, «Sanırım şu anda canı pek konuşmak istemiyor,» diye cevap verdi Cynara. «Onu eve getirmeme ne dersiniz. Böylece kendisiyle yüz yüze konuşabilirsiniz.»

«Zack'a haber verebildin mi?» diye sordu Alice heyecanla. «Ben aradım, ama bürosunda olmadığını söylediler.»

«Evet, gelir gelmez kendisine vermeleri için bir mesaj bıraktım.»

Bıkkınlıkla içini çekti Alice. «Ne zaman ona ihtiyacımız olsa, bulamayız zaten,» diye söylendi. «Eğer Michael'ı buraya getirmek çok zahmetli olacaksa, ben gelip alabilirim Cynara.»

«Hayır, hiç değil.»

«Seni tekrar görmek beni çok sevindirecek,» diye karşılık verdi yaşlı kadın. Sesinde son derece dostça bir ifade vardı.

Cynara, Alice'in onu görmekle neden sevineceğini merak ediyordu, ama nedenini sormadı.

Michael'a dönerek, «İşte duydun,» dedi.

«Babam yok ve sen de beni büyükanneme götüreceksin,» diye cevap verdi çocuk.

«Peki, sen buna razı mısın?»

«Ben mi?» diye hayretle sordu Michael.

Onun bu tepkisinden, genellikle fikrinin sorulmasına pek alışık olmadığı anlaşılıyordu. Zack'ın oğlunu kendinden uzaklaştırdığını neden göremediğini anlayamıyordu genç kadın. Bir süre sonra, bir şeyler yapmak için geç kalınmış olacaktı. Belki de bir şeyler yapmak istemiyordu genç adam. Joanne'in ölümü, onu çocuklarından soğutacak kadar üzmüş olabilir miydi? Bir insan sevgisini, nasıl olurda çocuklarından esirgerdi?

«Eğer burada kalıp babanı beklemek istersen, büyükanneni tekrar arayıp bunu anlatabilirim.»

«Eve gitmeyi tercih ederim,» diye istekle atıldı Michael. «Kelly'yi bir görsem.»

Zack'ın oğlunu nasıl kırdığını anlayınca, bir kez daha içi burkuldu Cynara'nın. Michael'in küçük kız kardeşini pek çok özlediği ve onun yanında kalırsa çok daha dengeli bir çocuk olacağı ortadaydı. Yine de duygularını asla belli etmedi çocuğa.

Arabada, Cynara'nın kendisi için almış olduğu dondurmayı keyifle yalayan Michael, «Neden bana karşı bu kadar nazıksın?» diye sordu.

Gülümseyerek ona baktı Cynara. «Olmamam mı gerekiyor?»

«Büyükbabam demişti ki...»

«Büyükbabanı bu sorunun dışında tutamaz mıyız?»

«Ama o seni sevmiyordu.»

«Ben de onu sevmiyordum,» diye kederle gülümsedi genç kadın: «Ama seni seviyorum.»

Kocaman yeşil gözler üstüne dikilmişti şimdi. Gerçekten mi?»

«Evet.»

«Şey... ben pek...»

«Nazik davranmadın, değil mi?» diye tamamladı onun cümlesini Cynara, tatlı bir sesle. «Kim bilir, belki senin yerinde ben de olsam aynı şeyi yapardım.»

Sessizce dondurmasını yedi Michael. Derin düşüncelere dalmış olduğu belliydi. «Hiç

çocuğun var mı?» diye damdan düşer gibi sordu.

Genç kadının bu soruyla nasıl sarsıldığını söylemek, onun duygularının yanında yetersiz kalırdı. Öyle altüst olmuştu ki, uzun bir süre konuşacak gücü bile bulamadı kendinde. Sonunda, «Ben hiç evlenmedim Michael,» diye mırıldanabildi.

«Çocuk sahibi olmak için evlenmek gerekmediğini biliyorum,» diye böbürlendi Michael.

On yaşındaki bir çocuk için gerçekten çok şey biliyordu ve büyükbabasından fazlasıyla etkilenmişti. Belki de büyükbaba ölene kadar, hep onunla yaşamak zorunda kalmıştı.

«Hiç çocuğum olmadı,» dedi hafif bir sesle.

«Peki, olmasını ister miydin?»

«Michael!»

«Babamla evlenecek misin?» diye büyük bir ciddiyetle sorularına devam etti çocuk.

Genç kadın, o zaman, onun bu soruları niye sorup durduğunu anladı. «Hayır, evlenmeyeceğim,» dedi yavaşça. «Ama senin gibi bir oğlum olmasını isterdim.»

«Peki ya Kelly gibi bir kızın?»

«Eminim ki o da çok şeker bir çocuktur.»

«Öyledir,» diye bir ağabey olmanın gururuyla başını salladı Michael. «Ona saymayı öğretiyorum.»

«Ona daha bir sürü şey öğrettiğinden eminim Michael,» diye güldü Cynara.

«Ama annemiz olmayı istemiyor musun?»

«Hey, hani tekrar babana yaklaşıp olursam, beni öldüreceğini söylüyordun,» diye espriyi karşılık vermeyi daha uygun buldu Cynara.

Bunun üzerine kıpkırmızı oldu Michael. «O zaman belki de yanılıyordum.»

Alice Buchanan'ın evine geldiklerinde, öğlen olmuştu. Kırmızı tuğladan yapılmış bu muazzam malikâneyi ve bir cennete benzeyen koca bahçeleri görünce, Zack'ın oğlunu bütün bunlardan mahrum etmekle ne kadar hatalı davrandığını düşündü Cynara.

< Michael! » Kapıdan kollarını açarak çıkan yaşlı kadın, koşarak torununa sarıldı. Sonra Cynara'ya dönerek sıcak bir sesle selamladı onu.

Alice Buchanan her zaman şaşırtmıştı Cynara' yı. Bu ufak tefek, gümüş saçlı, yumuşacık mavi gözlü, duygulu kadının, nasıl olup da Nicholas Buchanan kadar soğuk ve duygusuz bir adamı sevebildiğine akıl erdiremiyordu bir türlü.

«İçeri gel,» diye gülerek davet etti onu yaşlı kadın. Kolları hâlâ torununa sarılıydı.

«Birlikte yemek yiyelim.»

«Geri dönmek zorundayım,» diye başını sallayarak reddetti Cynara. Zack'ın bu işten hiç hoşlanmayacağını biliyordu.

«Haydi,» diye ısrar etti Alice. «Daha bu küçük haylazın nasıl olup da sana geldiğini bile anlatmadın.» Şefkatle okşadı Michael'ın saçlarını.

«Cynara babamla birlikte yaşıyor,» diye kinle açıkladı Michael. Sonra da, «Kelly nerede?» diye sordu.

«Yukarıda, dadısının yanında,» diye cevap veren Alice, onun merdivenlere atıldığını görünce, müdahale etmek gerektiğini duydu. «Cynara'ya teşekkür ettin mi?» diye hatırlattı.

-Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim,» diye isteksizce söylendi Michael. Büyükanesi tekrar durdurdu onu. «Okuldan bu biçimde kaçmanın babanı çok sinirlendireceğini de biliyorsun değil mi?»

Omuzları çöktü çocuğun. «Evet.»

Alice Buchanan'ın yüz ifadesi biraz yumuşadı bunun üzerine. «Ama baban henüz burada değil,» diye gülümsedi. «Haydi git de Kelly'yi gör.» Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıkan çocuğun arkasından gülerken baktıktan sonra, «Keşke onun enerjisi bende olsaydı,» diye söylendi.

Onunla yalnız kalmaktan son derece tedirgin olan Cynara, «Evet,» diye bir şeyler geveledi.

«Yemeğe gelmen için ısrar ediyorum,» dedi Alice yavaşça. «Seninle konuşmak istiyorum.»

«Mrs. Buchanan!.»

«Bana Alice de.»

«Alice,» diye içini çekerek söze başladı Cynara. «Michael'ın söylediği doğru. Zack'la birlikte yaşıyorum. İlişkimiz görüldüğü kadar ciddi olmasa bile, beni evinize davet etmek zorunda hissetmenize gerek yok.»

«Zorlandığım filan yok. Tam aksine çok hoşuma giderdi.»

«Kocanız...»

«Pek nazik bir adam değildi. Gerçi onun her zaman, ailesini korumak kaygısıyla hareket ettiğini düşünüyorum, ama şu anda bunun senin durumuna hiçbir faydası yok. Yine de sana, kocam ölene kadar, onun sana ne yapmış olduğuna dair en küçük bir fikrim olmadığını söylersem, bana inan lütfen!.»

«Alice!»

«Cynara, gel de Kelly'yi gör,» diye haykırıyordu Michael merdivenlerin tepesinden. Yeşil gözleri kardeşinden duyduğu gururla pırl pırlıdı.

«Haydi gidelim de Kelly'yle tanış,» diye üsteledi Alice. «Onu seveceğinden eminim.»

Mavi bir tulum ve açık mavi bir gemici gömleği giymiş olan, san saçlı meleği sevmemek mümkün müydü? Cynara bir türlü onu kucağından yere bırakamıyor ve Michael da bırakmaması için elinden geleni yapıyordu.

«Öğle yemeği zamanı geldi,» diye sonunda araya girdi Alice. «Bir saatten fazladır buradasın Cynara.»

«Fark etmemiştim,» diye boynuna dolanan kolları çözmeye çalışarak doğruldu genç kadın.

Alice'in ifadesi yumuşacık olmuştu şimdi. «Çocuklarla çok iyi anlaşıyorsun.»

Yanakları kızardı genç kadının. «Gerçekten gitmem gerekiyor. Zack buna çok...»

«Zack benim oğlumdur Cynara ve onu çok severim, ama burası hâlâ benim evim ve sen de benim konuğumsun,» diye ciddi bir sesle karşılık verdi yaşlı kadın. Sonra torununa döndü. «Michael bizimle mi yoksa Kelly'yle mi yemek istersin?»

«Kelly'yle.» Hiç duraksamadan cevap vermişti çocuk.

Beklediği cevabı almış gibi başını salladı Alice. Çıkarken de, «Önce formanı değiştir,» dedi. «Kelly'nin ne yapacağı belli olmaz.»

Cynara, Zack'ın annesiyle oturmuş yemek yerken, belki de hayatının en sıkıntılı anlarını yaşıyordu. Alice ise son derece rahattı. Sanki iki eski dostmuşlar gibi gülüp gevezelik ediyordu.

Yemek bitince, «Artık gitmem gerekiyor,» diye başladı Cynara. «Çok geç oldu ve...»

Onu hiç duymamış gibi ayağa kalktı Alice Buc-hanan. «Benimle gel hayatım,» dedi. «Sana vermem gereken bir şey var.»

«Efendim?» diye şaşkınlıkla baktı ona genç kadın. «Anlayamıyorum...»

<Geçen defa giderken almayı unuttuğün bir şey,» diye başını salladı Alice, birlikte yürürlerken. «Onu sana daha önce göndermem gerekiyordu, ama senin nerede olduğunu bilmiyordum.»

Hiçbir şey söylemeden onu izledi Cynara. Çalışma odasına girdiklerinde, duvardaki tabloyu yerinden oynatan Alice, arkadaki kasayı açtı ve bir şey çıkardı. Cynara, çıkan

şeyin o çok iyi tanıdığı dosya olduğunu görünce, kaskatı kesilip aldı.

Dosyayı ona uzattı Alice. «Bu sanırım senin.»

Nefes bile alamıyordu genç kadın. Beş yıl önce hayatını mahveden dosyaya, dehşet içinde bakıyordu yalnızca.

«Onu okumadım,» dedi yavaşça Alice. «Ama içinde olan şey her neyse, kocamın onu Zack'ın hayatından çıkman için kullandığından eminim.»

Kocaman gözlerle baktı ona Cynara. «Okumadınız mı?»

İçini çekti Alice. «Kocamı iyi tanırdım. Onun için aile her şeyin üstündeydi. Ve daha baştan senin bu aileye girmemen gerektiğine inanmıştı. Öldüğünde, onun kişisel evraklarını düzenlerken, bunu da buldum. Bir dedektif bürosundan geliyordu ve üstünde senin adın vardı. Ayrıca üzerindeki tarih de, senin Zack'ı terk etmek için kocamdan para aldığı zamana uyuyordu. Gerçi ben bu para alma meselesine hiçbir zaman inanmadım ya.»

«Ama o parayı aldım ben,» diye donuk bir sesle konuştu Cynara.

«Kocam bunu sana gösterdikten sonra,» diye başını salladı Alice.

«Nasıl böyle emin olabiliyorsunuz?»

«Doğru değil mi?»

«Evet, doğru. Ama Zack, kocanızın sözlerine inanmayı tercih etmişken, siz nasıl böyle düşünebiliyorsunuz?»

«Sen söz konusu olduğunda, çok hassastı Zack. Kocama inanmamak için eğer küçük bir destek görseydi, inanmazdı.»

Suçlulukla kızardı Cynara. «Neden bu dosyayı doğrudan Zack'a vermediniz?»

«Çünkü, bunun içinde olan şeyi, oğlumun anlayamayacağını ve kabullenemeyeceğini düşünüyorum. Yoksa sen, bunun uğruna Zack'ı kaybetmeyi göze alamazdın. Ayrıca, bunu Zack'a açıklaması gereken birisi varsa, bu senden başkası olamaz diye düşünüyorum.»

«Bense öyle bir açıklama yapmayacağım,» diye mırıldandı Cynara, dosyayı sımsıkı tutarak.

«Zack'ı yanlış değerlendirme,» diye uyardı onu yaşlı kadın. «Seni, her şeyini affedecek kadar sevmişti bir zamanlar.»

«Ama bu pek acı verici bir af olacaktı,» diye duygulanarak karşılık verdi Cynara.

«Nişanım, bu nedenle benimle evlenmek üzereyken caydı. Bir süre sonra Zack da

aynı şeyi hissedecekti.»

«Peki, şu andaki birlikteliğiniz seni mutlu ediyor mu?»

«Mutlu mu?» diye donuk donuk tekrarladı Cynara. «Hangimiz gerçekten mutluyuz ki?»

«Zack da mutlu değil,» diye başını salladı yaşlı kadın. «Ona defalarca, Michael ve Kelly'ye gerçekten babalık etmesi gerektiğini anlattım. Ama beni dinlemedi bile.»

«Beni de asla dinlemeyecektir,» diye kuru bir sesle cevap verdi Cynara.

«Evet,» diye anladığını belirtti Alice. «Aranızdaki ilişkinin mutlu bir ilişki olmadığını görüyorum. Bu nedenle de çok üzgünüm. Çünkü, onu sıcak ve sevgi dolu bir insan haline getirebilecek tek kişi sensin.»

-Peki ya Joanne?..»

< Çok hoş ve sevgi dolu bir kadındı, ama Zack'a hiçbir zaman ulaşamadı. Bunu bir tek sen basardın.»

«Üzgünüm.»

«Ben de,» diye kaşlarını çattı Alice. «Ona gerçeği söylememekte kararlı mısınız?»

«Evet,» diye çok kesin bir ifadeyle karşılık verdi genç kadın.

Eve geldiğinde, Zack'ı telefonda konuşurken buldu. «Evet anne,» diye sabırsızca söylendi genç adam. «Hemen geliyorum.» Sonra hiddetle Cynara'ya döndü. «Neden bana Michael'la nereye gittiğinize dair bir tek not bile bırakmadın?» diye kükredi. «Sekreterim bana, Michael'ın okuldan kaçtığını bildirdiğinden beri, her türlü hız limitini aşarak Manchester'dan buraya kadar araba sürdüm. Sonunda bir de geldim ki, ikiniz de yoksunuz.» Kızgınlıkla baktı Cynara'ya.

«Düşünemediğim için özür dilerim,» dedi Cynara, gerçek bir pişmanlıkla. Onun bu son saatleri nasıl bir işkence içinde geçirdiğini anlamıştı. «Annen Michael'ı görmek istedi...»

«Benim istemediğimi mi sanıyordun?» Gözlerinde öyle bir öfke vardı ki, Michael orada olmuş olsaydı başına kötü şeyler gelebilirdi.

«Zack, o yalnızca bir çocuk,» diye yalvardı Cynara. «Senin öfkene değil, anlayışına ihtiyacı var.»

«Çocuklarımla olan ilişkim hakkındaki fikirlerini kendine sakla,» diye ıslık gibi bir sesle parladı Zack. «Şimdi oğlumla konuşmaya gidiyorum. Döndüğümde de beni bekliyor olacağını umuyorum!» Kapıyı çarparak çıktı gitti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Zack o gece dönmedi. Yatağında büzülmüş yatan Cynara, nihayet uyuyabildiğinde, sabah olmak üzereydi. Zack son derece ters ve öfkeli bir adam olmuştu. Oğlunun onun sevgisine ne kadar ihtiyacı olduğunu anlayıncaya kadar, iş işten geçeceğinden korkuyordu Cynara. Oğlunun sevgisini tümünden yitirmek istemiyorsa elini çabuk tutmalıydı Zack.

Genç adam ertesi akşamüstü döndü eve. Cynara o sırada üstünü değiştirmektedir.

Odaya girip de onu ten rengi iç çamaşırlarıyla görünce, gözleri kısıldı Zack'ın.

Cynara tedirgin bir bakış attı ona. O fırtınalı ayrılışlarından sonra, ne diyeceğini bilemiyordu.

«Bir yere mi gidiyorsun?»

«Belki yemekten sonra dışarı çıkarız diye düşünmüştüm,» diyerek omuzlarını silkti genç kadın.

«Evde oturmaktan ne çabuk sıkıldın,» diye söylendi Zack ceketini çıkarıp fırlatarak.

İkisinin de birbirinden hiç gizlisi yoktu! Birlikte soyunup birlikte giyiniyorlar, birlikte yemek yiyip birlikte yatıyorlardı, ama yine de son derece uzak iki yabancı gibiydiler. Bir yabancı gibi seviyor, bir yabancı gibi uyanıyor ve akşamları da yine birer yabancı gibi karşılaşıyorlardı. Bu da Cynara'yi perişan ediyordu.

«Hayır sıkılmadım,» diye itiraz etti genç kız.. «Ama ne zaman geleceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu.»

«Bu nedenle de gidip kendine bir eğlence aramayı düşündün hemen, değil mi?»

«Herkesi kendin gibi sanma,» diye karşılık verdi genç kadın. «Yemekten sonra belki bir yere gideceğimizi düşünerek giyindim.»

«Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?»

Onun kendisini yerin dibine sokmak kastıyla söylediği bu sözler, kızdırdı Cynara'yı. «Çünkü kötü bir gün geçirdin. Dışarı çıkmak isteyebileceğini düşündüm,» diye alttan aldı yine de.

«Evet kötü bir gün geçirdim, ama hiçbir yere çıkacak değilim.»

«Öyleyse sen duş yapıp üstünü değiştirirken, ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım,» diye dışarı çıkmaya hazırlandı. Tam kapıya gelmişken, Surdu ve

«Michael'la konuşmanız nasıl geçti?» üye sordu.

Gömleğini çıkarırken durdu birden genç adam.

Sana oğlumla olan ilişkiye burnunu sokmamamı söylemişim,» diye soğuk bir karşılık verdi.

«Kusura bakma ben biraz kalın kafalıyım,» diye parladı genç kadın. «Yine de Michael'ın nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Çünkü bu iş artık beni de ilgilendiriyor.»

«Yalnızca ben burada olmadığım için karıştın sen bu işe,» diye homurdandı Zack. «Senin konumunun ne olduğunu kararlaştırmıştık sanıyorum.»

Ağzına geleni söylememek için kendini zor tuttu genç kadın. «Michael'ın yatılı okula geri dönüp dönmediğini öğrenmek istiyorum yalnızca.»

«Bunu öğrenebilirsin. Onu bu sabah okuluna geri götürdüm. Pek hoş bir durum değildi.»

«Umarım bu sorunu yakında çözümlersin Zack.»

«Bu benim değil, Michael'ın sorunu. Yine de onun okuldan niye kaçtığını anlayabilmiş değilim. Ülkenin en iyi okullarından birine gidiyor.»

«Anlayamadın mı?» diye yutkundu Cynara. «Michael ne hissediyor sanıyorsun? O okuldan nefret ediyor.»

«Bütün çocuklar okuldan nefret eder.»

«Sen etmiş miydin?»

«Aslına bakarsan evet,» diye sinirle itiraf etti genç adam.

«O halde?»

«Ama yine de hepimiz okula gideriz Cynara. Michael da nefretini yenmek zorunda.»

«Sen yenebilmiş miydin?»

«Burada beni tartışmıyoruz.»

«Bir bakıma tartışıyoruz,» diye ayak diretti Cynara, «Neden Michael'a karşı bu kadar katısın? Senin yapmaya cesaret bile edemediğin bir şeyi yaptığı için mi?»

«Hayatım boyunca hiçbir durumdan kaçmadım ben,» diye ayağa kalkarak homurdandı Zack.

Ama Cynara'nın onun yakasını bırakmaya niyeti yoktu. «Çünkü bunu yapamayacak kadar korkuyordun. Baban senin içine öyle bir korku yerleştirmişti ki, herhangi bir zayıflık belirtisi göstermekten ödün patlıyordu.»

«Yine dönüp dolaşıp babama geldik,» diye tiksintiyle süzdü onu Zack.

«Neden olmasın?» diye haykırdı Cynara. «Giderek tıpkı ona benziyorsun.»

«Cynara!..»

«Michael o okuldan nefret ediyor,» diye öfkeyle soluyarak devam etti Cynara. «Herhangi bir okuldan değil, özel olarak o okuldan nefret ediyor. Dünyanın en iyi okulu bile olsa, böyle bu. O yüzden de kaçıma kalktı. Ve fırsat bulduğunda yine yapacak. Üstelik bu kez sana gelmeyebilir.*

«Sen ne söylediğini bilmiyorsun.»

«Çok iyi biliyorum hem de,» diye bağırdı Cynara. «On yaşındaki bir çocuğa göre, çok fazla şey yaşamış. Yalnızca seninle ve Kelly'yle birlikte olmak istiyor.»

«Bunun seninle hiçbir ilgisi yok Cynara.»

«Evet var,» diye hırsla soludu Cynara. «Kendi oğluna karşı nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun, Zack?»

«Çünkü onun için en iyi olanın ne olduğunu biliyorum.»

«Hiçbir şey bilmiyorsun sen.»

«Sen bildiğini mi sanıyorsun?» diye nefretle ona döndü genç adam. «Bir kere restoranda konuştunuz, bir kere de büyükannesinin evine götürdün diye, onu hemen tanıyıpverdiğini mi düşünüyorsunuz?»

«Senden daha iyi tanıyorum,» diye ciddiyetle başını salladı Cynara.

-Artık fazla oluyorsun,» diye patladı genç adam.

«Gerçekleri söylediğim için mi?» diye yumruklarını sıkarak bağırdı Cynara. «Beni korkutamazsın Zack. Kendim çocuk sahibi olmayabilirim, ama bu çocuklara karşı duyarlı olmadığım anlamına gelmez.»

«Burnunu bu işe sokmazsan çok memnun olacağım,» diye onu hırsla yana iterek, gardıroba doğru yürüdü genç adam. «Ben dışarı çıkıyorum. Yalnız!..»

Denemiş ve kaybetmişti genç kadın. Bunu anlıyordu. «Senin için üzgünüm Zack,» diye söylendi.

Hiçbir şey söylemeden baktı ona genç adam. Bakışlarıyla onu yere sermek ister gibiydi.

Kılını bile kıpırdatmadan, aynı bakışlarla karşılık verdi Cynara. «Ben yalnızca sen ve Michael için kaygılanıyorum. Bir gün Michael büyüyecek ve sen onu tanımayacaksın bile.»

Kapıyı çarparak çıkıp banyoya gitti Zack. Biraz sonra duşun sesi duyuldu.

Zavallı Zack... Ve zavallı Michael! Onlar için büyük bir keder duyuyordu Cynara. Nefret ettiği okula dönmek zorunda kalan Michael'ı düşündü. Eline bir fırsat geçtiği anda yeniden kaçacağından emindi.

Hiçbir şey söylemeden çıkıp gitti yine Zack. Yalnız kalan Cynara'nın aklına ilk gelen, eşyalarını toplayıp gitmek oldu ama tuttu kendini. Gitmesini o istemedikçe, ne olursa olsun bırakamazdı onu.

Yine de Alice Buchanan'a telefon ederek Michael hakkında bilgi aldı. Yaşlı kadın onun aramasından çok memnun olmuş gibi konuşuyordu. Michael'la aralarında oluşan bağı sorgusuz sualsiz kabul etmesi, çok sevindirdi Cynara'yi.

Zack döndüğünde yataktaydı, ama uyumuyordu. Genç adam soyunup yatağa yaklaşırken, elindeki kitabı iyice kaldırarak yüzünü kapattı.

Islık gibi bir sesle nefes alarak, onun yanında ayakta durdu genç adam. Sonra ansızın, «Üzgünüm,» dedi. «Gerçekten üzgünüm.»

«Ne için?» diye tereddütle sordu Cynara.
«Sana karşı bu kadar hırçın davrandığım için.»
«Gecen güzel geçti mi?» diye sordu genç kadın.
«Excellence'a gittim. Senin yerine aldıkları şarkıcıyı görmeye.»
«Eee?»
«İyi,, ama senin kadar iyi değil. Senin kadar güzel de değil.»
Gerildiğini hissetti Cynara. «Bu ne anlama geliyor?»
Kendini yatağa attı genç adam. «Başarılı bir şarkıcısın.»
«Ne bakımdan?»

«Şarkı söyleyişinden bahsediyorum Cynara,» diye gülümsedi genç adam. «Yanımda çalışanlarla ilişkiye girmek gibi bir adetim yoktur. Benim komplimanlarımı, içinde başka anlamlar aramadan kabullenmen bu kadar zor mu?»

«Bana kompliman yapmayalı o kadar uzun bir zaman oldu ki. Karın öldükten sonra, kadınlar hakkındaki tercihlerini hiç bilmiyorum üstelik.» Bunları söylerken, onun varlığını bütün yakınlığıyla duyan Cynara, kollarını onun boynuna dolayıp kendine çekmemek için güç tutuyordu kendini.

Hafifçe güldü Zack. «Bir altmıştan biraz uzun boylu, kızıl saçlı ve kahverengi gözlü kadınları tercih ederim,» dedi boşuk bir sesle. «Ve tabii bir de, hayatımda karşılaştığım en duyarlı parmaklara sahip olması lazım.»

Kendisinin bu ayrıntılı tanımı karşısında kızardı Cynara. «Zack!..»

«Artık tartışmak istemiyorum,» dedi Zack pürüzlü bir sesle. Genç kadının alnına düşen bir tutam saçı geri atarak devam etti. «Bir zamanlar çok güzel bir şey yaşadık, yine yaşayabiliriz.»

Kederle başını salladı genç kadın. «Aynı sevgiyi duymadan olmaz.»

«Lanet olsun, deneyebiliriz,» diye homurdandı genç adam. «Bir yabancıyla sevişmekten bıktım. Eski Cynara'yı istiyorum.»

«O Cynara artık yaşamıyor. Çok fazla şey oldu. Benden istediğin nedir Zack?» Kocaman kahverengi gözlerini onun yüzüne dikmişti.

«Sen,» dedi genç adam kısaca. «Bir arkadaş ve sevgili olarak sen!»

«Ben her zaman senin arkadaşındım Zack,» diye hafifçe gülümsedi Cynara. «Ve senin sevgilin olmayı da o kadar uzun bir zamandan beri istiyorum ki.»

Onun o güzel yüzüne uzun uzun baktı Zack. «Beni özledin mi peki?»

«Özlemek benim duygularımın yanında pek hafif kalıyor.»

«Şu anda ne hissediyorsun?» diye kısık bir sesle sordu genç adam. «Söyle bana!»

«Şaşkınlık, heyecan...» Durakladı.

«Evet,» diye üsteledi Zack.

«Bana yine acı çektirmek için mi açık olmaya zorluyorsun Zack?» diye kaşlarını çattı Cynara.

«Yalnızca ikimiz arasındaki gerçeği istiyorum. Ne daha fazla, ne daha eksik.»

«Sen ne hissediyorsun?» diye yavaşçacık sordu Cynara, onu yüreklendirmek ister gibi.

«Kırılabilirlik.»

O anda onun samimi olduğunu, kendisiyle oynamadığını biliyordu Cynara. İlk kez onunla ilgili bir duygusunu açmıştı ona genç adam, yeniden karşılaştıklarından beri. Kollarını onun boynuna dolayarak, kendine doğru çekti. «Seni istiyorum Zack,» diye mırıldandı.

«Ben de seni istiyorum, ama...»

«Evet?»

«Şimdiye kadar olduğu gibi değil,» diye mırıldanarak yüzünü onun boynuna gömdü genç adam.

«Öyle olmaz.»

«Daha iyi olmalı,» diye fısıldayan Zack, genç kadının dudaklarını dudakları arasma aldı.

Oldu da. Bu kez aralarında, aşk yoksa bile şefkat, anlayış yoksa bile duyarlılık vardı. Sevişmenin ateşi söndükten sonra bile, birbirlerinin kollarında kaldılar.

Evi temizlerken çok düşünceliydi Cynara. Zack' la daha yumuşak bir ilişki kurduktan bu yana, iki hafta geçmişti. O günden sonra hiç tartışmamışlardı. Zack bulduğu her fırsatta onu iğnelemekten kaçınıyor, Cynara da onu tahrik etmiyordu. Akşamları oldukça sakin bir biçimde geçiyor, geceleriye ateşle sevişiyorlardı. Aslında her şey olamayacak kadar iyi gidiyordu.

John bile, onun boğazındaki süratli iyileşmeye şaşmıştı. Uzun bir dinlenmeyle, ameliyata bile gerek kalmadan kendine şarkı söylemeye başlamasının mümkün olduğunu söylemişti.

Telefonun sesiyle düşünceleri yarıda kaldı. Üçüncü çalışta ahizeyi kaldırdı.

«Cynara,» diyen telaşlı ses Alice Buchanan'a aitti. «Zack'ı bulmaya çalışıyordum...»

«Bir günlüğüne Paris'e gitti. Bir şey mi var?»

«Michael ve Kelly... »

«Daha mı kötü oldular yoksa?» diye telaşla atıldı genç kadın. Michael'ın hafta sonunda ağır bir suçiçeğiyle eve döndüğünü, Kelly'nin de birkaç gün sonra aynı nedenle yatağa düştüğünü biliyordu.

«Çok kötüler,» diye sızlandı yaşlı kadın. «Ateşleri çok yüksek. Kaşınıyorlar ve çok huysuzlar. İşin kötüsü dadı da hastalığa yakalandı.»

«Hay aksi!»

«Sabrımın sınırındayım Cynara. Zack'ı arayıp bir yardımcı bulması için haber bıraktım.»

«Ben geleyim.»

«Oh, hayır,» diye hemen itiraz etti Alice. «Zack bu işe seni karıştırmamı istemez.»

«Zack şu anda burada değil ve senin de yardıma ihtiyacın var. Bir saat sonra orada olurum.»

«Akla yakın görünüyor ama bilmem ki?.. Hey, sen suçiçeği geçirdin mi?»

«Bir yetimhanede büyürsen, bu tür şeylerin hepsini geçirirsin,» diye güldü Cynara. Zack'a durumu anlatan bir mesaj bırakıp yola çıktı hemen.

Çocuklar gerçekten çok hasta görünüyorlardı. Yine de Cynara, Michael'ı gelirken satın almış olduğu bir model uçakla, Kelly'yi ise legolarla oyalamayı başardı.

Bir süre sonra, salonda oturmuş çay içerlerken, uzun uzun teşekkür etti ona Alice. «Sabrımı yitirmek üzereydim,» dedi. «Hele bir de dadının hastalanması hepsinin üstüne tuz biber ekti. Çocukları nasıl oyalayacağımı şaşırdım.»

«Yetimhaneden böyle şeylere alışkınım ben,» diye gülümsedi Cynara. «Ama biraz sonra o oyuncaklardan sıkılacaklar ve onlara yeni eğlenceler bulmamız gerekecek.»

Çocuklar nihayet deliksiz bir uykuya daldıklarında, ikisi de yorgunluktan bitmişti. Zack'tan hiç ses çıkmamıştı. Ne bürosu, ne de dairesi cevap veriyordu. Havaalanına telefon ettiklerinde uçağının inmiş olduğunu öğrendiler, ama Zack'ın uçakta olup olmadığı belli değildi. . «Belki de Paris'teki işi uzamıştır,» dedi Alice. «Bu gece burada kal. Yarın sabah dönersin.»

«Keşke oradaki oteli arasaydım,» dedi Cynara ve aradı. Oradaydı Zack.

Cynara kendini tanıtır tanıtmaz, genç adamın sert sesi, «Bütün gün hangi cehennemdeydin?» diye gürledi. «Sabahtan beri seni arıyorum.»

«Dışarıdaydım.»

«Bunu biliyorum. Neredeydin?»

Onun bu saldırganlığı şaşırtmıştı genç kadını. Uzun zamandır kendisiyle bu tonda konuşmamıştı. «Annen aradı. Çocuklar...»

«Onlara bir şey mi oldu?» diye atıldı genç adam.

«Hasta olduklarını biliyorsun. Gündüz kötüydüler, ama şimdi uyuyorlar.»

«Annemin evinde mi kalıyorsun?»

«Sözümü kesme de bitireyim. Dadı da hastalandı. O yüzden geldim.»

«Oh, Tanrım,» diye homurdandı genç adam. «Her şey de ben yokken olup bitiyor.»

«Merak etme. Annen ve ben bu işin üstesinden geldik.»

«Orayı hemen terk etmeni istiyorum,» diye kesin bir sesle emretti Zack.

«Neden?»

«Bana soru sorma Cynara. Yalnızca dediğimi yap.»

Yine iki hafta önceki durumlarına dönmüşlerdi. «Bunu yapamam Zack.» dedi sakın bir sesle Cynara. «Annen çok yorgun. İyi bir uykuya ihtiyacı var. Bu gece o uyurken, ben çocukları bekleyeceğim.»

«Bana karşı mı çıkıyorsun?»

«Evet.»

«Öyleyse seninle dönünce konuşuruz. Annem nerede?»

«Odasında. Uyuyor olmalı.»

«Öyleyse ikinizle de dönünce konuşacağım.»

Demek aralarında hiçbir şey değişmemişti. Kendi kendini kandırmıştı Cynara. Zack, onu ailesiyle ilgili meselelere kesinlikle sokmak istemiyordu. Geçen iki hafta boyunca, genç adam annesini ve çocuklarını yalnız başına ziyaret etmişti. Ama döndüğünde, sevişmeleri o kadar sıcak geçmişti ki, umuda kapılmadan edememişti genç kadın. Şimdiyse...

O sırada Alice gelerek Michael'ın uyandığını ve kendisini istediğini haber verdi.

Çocuğu tekrar sakinleştirip uyutana kadar, oldukça' uzun bir süre uğraştı Cynara. Bu kez de iskambiller imdadına yetişmişti. Tam Michael uyumuştı ki, Kelly uyandı. Ona sarılıp okşayarak masal üstüne masal anlatması gerekti genç kadının. Kelly de uyuduğunda, her iki çocuğun kalbinde de özel bir yeri olduğunu biliyordu artık.

Sabahleyin çocuklara bir şeyler yedirmeye çalışırken Alice girdi odaya. «Harap ettin kendini,» dedi onun bitkin halini görünce. «Neden beni uyandırmadın?» Genç kadının gözlerinin altındaki mor halkalara kaygıyla baktı.

Evet, çok yorulmuştu Cynara, ama kendini böyle işe verdikçe, Zack'ı düşünmekten kurtuluyordu.

«Artık sıra bende,» diye gülümseyerek onun omzunu okşadı Alice. «Haydi git de biraz uyu.» Başını koyar koymaz deliksiz bir uykuya daldı genç kadın. Ama fazla sürmedi uykusu. Yatak odasının kapısının gürültüyle çarpılmasıyla sıçrayarak uyandı.

«Sana gitmeni söylemiştim, sanırım,» diye öfkeden köpürerek karşısına dikilmişti Zack.

Hâlâ tam anlamıyla kendine gelemeyen Cynara, doğrulmaya çalışarak cevap verdi. «Ben zıpla dediğin zaman zıplayan, otur dediğin zaman oturan kurgulu bir oyuncak değilim.» Hem yorgunluktan, hem de gördüğü muameleden müthiş sınırları bozulmuştu.

«Seni burada istemiyorum Cynara.»

«Annen de istiyor mu bunu?»

«Annemin duygularının bu işle ilgisi yok.»

«Peki ya çocukların?»

«Onlara bakması için iki hemşire getireceğim.»

«Böylece ben de seninle Londra'ya dönmek için serbest kalacağım, öyle mi?»

Vermek zorunda olduğu karardan çok üzgünmüş gibi başını salladı iki yana.

«Hayır Zack,» dedi bitkin bir sesle.

«Ne demek istiyorsun?»

«Burayı terk etsem bile, seninle birlikte gelmeyeceğim.»

«Ama bir anlaşmamız vardı!»

«Anlaşmayı bozuyorum.» Gözleri öfkeyle parlıyordu.

«Neden?»

«Çünkü, kendime olan saygımı yitireceğimi fark ettim!»

Zack ona herhangi bir malmış gibi davrandığı sürece, onunla birlikte olamayacağını anlamıştı artık. Zack'ı seviyordu, daima da sevecekti, ama bu en ufak bahaneyle üzerine yürüyen adam onun sevdiği Zack değildi.

Onun bu meydan okuyuşu karşısında, öfkeyle kasıldı genç adam. «Nereye gitmeyi düşünüyorsun?»

«Nasıl olsa kendime bir yer bulurum. Hatta yeniden şarkı söylemeye başlayana kadar, çocuk bakımıyla uğraşabilirim.»

«Peki ya para? Nereden para bulacaksın?»

Banka hesabının, kendine çalışmaya başlayana kadar onu rahat rahat geçindirebilecek kadar kabarık olduğunu söylememek için kendini güç tuttu Cynara. Ama eğer böyle bir şey söylerse, soruların arkasının gelmeyeceğini biliyordu. Bu soruları cevaplandırmak da istemiyordu. «Mecbur kalırsam, az bir para ile de idare edebilirim,» dedi.

«Gerçekten edebilir misin?»

Bu sözdeki imayla kızardı Cynara. «Evet,» diye haykırdı.

Dudakları korkutucu bir biçimde kasıldı Zack'ın. «Göreceğiz!» diye haykırarak odayı terk etti.

Tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı Cynara. Aralarındaki o incecik bağı da kırdığını bilerek, umutsuzca ağladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alice Buchanan, Cynara'nın kalmasından gerçekten çok memnun olmuştu. Ancak ana oğul arasında sürtüşmeye neden olmak, genç kadının isteyebileceği son şeydi. Ve, genç adam gözleri kızgınlıktan pırl pırl, annesine dik dik bakarak mutfaktan çıkarken, tam da bunu yapmıştı Cynara.

«Keşke gitseydim ben,» diye somurttu. Şeker koymayı unuttuğu halde, kahve fincanını karıştırıyordu.

«Çocuk olma,» diye başını salladı Alice. «Eğer Zack, sorununu bu saçma sapan yolla halletmeyi seçiyorsa, bunun sonuçlarına katlanmak zorunda. Bana o kadar büyük yardım dokundu ki, sen olmasan ne yapardık bilmiyorum.»

«Ama Zack hemşire getirmeye gideceğini söy...»

«Ne çocuklar ne de ben hemşire istemiyoruz,» diye onun sözünü kesti Alice. «Bu sabah bizimle birlikte burada kahvaltı etmene razı olması için, Michael'ı kandırana kadar neler çektim biliyor musun?»

Michael'ın ona karşı olan duygularının bu kadar kısa zamanda değişmesi, hem şaşırtmış hem de yüreğini kabartmıştı genç kadının. «Babasına ne kadar benziyor,» diye gülümsedi.

«Bazen aynı yaştaymış gibi dururlar,» diye onayladı Alice. «Ama bu kez Zack'ın torunumun yaşında olduğunu bile söyleyemeyeceğim,» diye acı bir sesle ekledi.

Kendini tutamayıp güldü Cynara. «Sanırım Zack bana biraz kızgın.»

«Fark ettim. Sanırım bana da biraz kızgın.» Biraz durdu. «Oysa erkeklerin çoğu, hayatlarındaki kadının çocuklarıyla böyle ilgilenmesinden zevk alırlar.»

«Ben artık Zack'ın hayatındaki kadın değilim Alice...»

Yoksa, çocukları bırakmayı reddettiğin için aranızdaki ilişkiyi bitirdi mi?» diye kaşlarını çattı Alice.

«Hayır, bunu ben yaptım. Muhtemelen daha sonra pişman olacağım.» Daha o anda pişman oldu Cynara.

«Ama o anda en doğrusu bu gibi eldi bana.»

<Eğer Zack o kadar aptalca davranmasaydı, sen de böyle bir zorunluluk duymayacaktın,» diye öteyle söylendi yaşlı kadın.

<Zack beni sevmiyor ki,» diye üzüntüyle başını salladı Cynara.

<Saçma,» diye atıldı yaşlı kadın. «Zack seni daima sevmiştir. Hayatını inadi yüzünden bu denli berbat eden bir başka adama rastlamadım.»

«Zack başarılı bir insandır.»

«Evlenmek, çocuk sahibi olmak, onları mutlu etmeye çalışmak gibi asıl hayati konular dışında, evet,» diye homurdandı Alice. «Onun gerçekten mutlu olduğunu gördüğüm tek zaman, beş yıl önce seninle olan beraberliği sırasındaydı. Otuz sekiz yılda üç aylık bir mutluluk da bayağı bir rekor doğrusu.»

Solgun mavi gözlerini, içini okumak ister gibi Cynara'ya dikmişti. «Cynara, oğlumu seviyor usun?»

Yanakları renklendi genç kadının. «Daima sevdim.» diye mırıldandı. «Öyleyse ondan vazgeçme,» diye yalvarır gibi elini omzuna koydu yaşlı kadın. «Çok dik kafalı ve haşin bir adam olduğunu biliyorum, ama seni düşünür.»

«Hayır,» diye umutsuzca başını salladı Cynara. «Beni düşünseydi, böyle davranmazdı. Onunla başa çıkabileceğimi sandım. Onu ölesiye sevdiğim, benden nefret etmesine rağmen beni arzulamasına dayanabileceğimi sandım, ama artık olmuyor. »

Alice çok perişan görünüyordu. «Ne aptal bir oğlum var.»

«Teşekkürler anne,» diyen buz gibi bir ses duyuldu. Öfke yumağı gözler Cynara'ya dikildi. «Anneme neler anlatıyordun?»

Ne diyeceğini bilemedi Cynara. Ama o daha kendini toplayıp bir şey söylemeden, Alice konuşmaya başladı. «Konuşmamız özeldi Zack. Keşke çocukken sana birkaç tokat atsaymışım, belki o zaman bu kadar kaba davranmazdın.»

Alayla gülümsedi genç adam. «Güç kullanmanın doğru olmadığına inanırdın, öyle değil mi anne?»

«Senin ne kadar bencil olduğunu gördükçe, bu düşüncemden pişman olmaya başlıyorum,» diye hırsıyla cevap veren Alice, başını dimdik tutarak odayı terk etti.

«Sen de annem gibi benim çok bencil olduğumu mu düşünüyorsun?» diye gözlerinde şimşeklerle Cynara'ya döndü Zack.

«Çocuklarına davranışın bu sorunun cevabını vermiyor mu?» diye sert bir sesle cevap verdi Cynara. Sonra yürüyüp gitmek istedi.

Zack hiddetle onu kolundan yakaladı. «Böyle gidemezsin,» diye dişlerinin arasından söylendi. «Beş sene önce, bir daha böyle çıkıp gitmene izin vermemeye yemin etmiştim. Anlaşmamız hâlâ geçerli, anlıyor musun?»

İnanamayarak baktı ona genç kadın! «Ciddi olamazsın.»

«Ben asla bir anlaşmayı yarıda bırakmam,» diye haykırdı genç adam. «Sen de hiçbir yere gitmiyorsun.» Gözleri alev alevdi. «Annem sana benim odamın hemen alt katındaki odayı verdi, değil mi? Öyleyse işimi bitirir bitirmez, yanma geliyorum.»

«Hayır,» diye haykırdı Cynara.

«Evet,» diye büyük bir keyifle tekrarlardı genç adam. «Sen bana aitsin. Tıpkı arabam ve evim gibi.»

Omzunu onun pençesinden güçlükle kurtardı oynara. «Bu anlaşmayı neden kabul ettiğimi bilmiyorum.»

«Para hayatım para,» diye tiksindir gibi bir sesle cevap verdi Zack. «Kendine bir fiyat biçersen, bu tür şeylerle karşılaşsın.»

Odasına çıkıp kendini yatağa attı Cynara. Biraz yattıktan sonra kalkıp kilidi kontrol etti. Anahtar yoktu kapının üstünde. Ne yapacağını düşünerek oturdu bir süre.

Odada kalıp kurbanlık koyun gibi Zack'ın gelmesini beklemeyecekti. Kalkıp, o gece için bir satranç partisine söz vermiş olduğu Michael'ın odasına gitti. Biraz sonra ikisi de oyuna iyice kendilerini kaptırmış görünüyorlardı. Bir ara Cynara, odada bir başkasının daha varlığını hisseder gibi oldu.

«Baba!» diye gözleri mutlulukla parlayarak, bağırdı Michael. «Gel de Cynara'yı nasıl oynuyorum,izle»

«İlginç,» diye gülümsedi genç adam. «Oysa Cynara strateji oyunlarında çok başarılıdır.»

Bu sözdeki alayla irkildi Cynara. Sonra kendini topladı. «Kim bilir, belki de bütün dikkatimi bir başka oyuna verdiğim için yeniliyorumdur.»

O sırada Michael, kalıp kendisiyle oyun oynaması için yalvarmaya başlamıştı babasına.

«Pekâlâ,» diye gülerek razı oldu genç adam. «Sizin oyununuz biter bitmez başlarız.»

«Bu oyunu sana bırakıyorum Michael,» diye ayağa kalktı Cynara. «Gidip Kelly'ye bakayım. İyi geceler Michael.»

«İyi geceler,» diye karşılık veren çocuk, hemen satranç tahtasını yeniden düzenlemeye girişti. Babasıyla oyun oynayacak olması, ona her şeyi unutturmuştu.

Tam kapıda durup birbirine çok benzeyen babayla oğulu seyretti. Bu benzeyiş yüreğini burkmuştu.

Onun duraklamasını fark eden Zack, yavaşça dönerek baktı genç kadına. Sonra, yumuşak bir sesle, «Kahvaltıda görüşürüz,» diye mırıldandı.

Odasına gelmek yolundaki tehdidini yerine getirmeyeceğini bundan daha açık bir biçimde anlatamazdı genç adam. Cynara, onun fikrini neden değiştirdiğini bilmiyordu, ama bundan çok memnundu.

Kelly'yi kontrol ettikten sonra, gidip yattı. Ama kafası geleceğe ilişkin endişelerle dolu olduğundan gözüne uzun süre uyku girmedi. Zack ne derse desin, onunla yeniden ilişkiye girmek niyetinde değildi. Hatta hiç şarkı söyleyemeyecek bile olsa. Kendini, rüzgârın önüne kapılmış, bilinmeyen bir yöne sürüklenen zavallı bir yaprak gibi hissediyordu.

Çocuklar süratle iyileşiyorlardı. Zack'sa hâlâ evdeydi. İşine oradan gelip gidiyordu genç adam. Gerçi bu yorucu oluyordu ama, çocuklar ve Alice onun bu tutumundan çok mutlu görünüyorlardı.

Cynara'yla genç adam arasında ise, soğuk bir nezaket vardı yalnızca. O tehditi savurduğu günden sonra, asla onu ziyarete gelmemişti genç adam.

Bu arada Michael iyileştikçe, yine eskisi gibi aksi ve hırçın bir çocuk olmaya başlamıştı. Bir gün, Cynara'nın epeydir beklediği kıyamet koptu. Her şey, hizmetçinin Michael'a bir tepsi içinde getirdiği pirinçli pudingle başladı.

«Geri götür onu,» diye aksi bir sesle homurdandı

Michael. «Lütfen diyeceksin,» diye araya girdi Cynara.

Dişlerini sıktı Michael. «Lütfen filan demeyeceğim. Hizmetçilere böyle davranmak gerekir.»

Cynara, neye uğradığını şaşırarak hizmetçinin elindeki tepsiyi alarak, onu aşağı yolladı. Sonra, da tepsiyi Michael'ın dizleri üstüne yerleştirerek, sert bir sesle konuştu. «Yemeğinin hepsini bitirir bitirmez, aşağı gidip Laura'dan özür dileyeceksin.»

«Hayır,» diye ayak diredi çocuk.

«Evet.»

«Hayır.»

«Michael, büyükannen ve baban dayağa karşı olabilirler, ama ben değilim.»

«Bana vurmaya cesaret edemezsin.»

«Öyle mi?»

«Büyükanneme söylerim.»

«Ben de. Üstelik, sana neden dayak attığımı söyleyecek olursam, bunu yumuşak bile bulabilir.»

«Babam buna izin vermez.»

«Evet vermez, ama şu anda burada değil.»

«Eve geldiği zaman söylerim bende.»

«Evet, ama o zaman da iş işten geçmiş olur. Şimdi yemeğini ye ve aşağı inip Laura'dan... Michael, hayır!»

Kucağındaki tepsiyi kaldırdığı gibi karşıdaki duvara fırlatan Michael, birden gözyaşlarına boğulmuştu. Doğruca koşarak kollarının arasına aldı onu Cynara. Durumu nasıl da yanlış değerlendirmişti. Michael'ın tepkisinin kendisine yönelik olduğunu sanmıştı. Oysa öyle olsaydı, tepsi duvarı değil kendini hedef alırdı. Hiç susmayacakmış gibi hıçkırarak çocuğa sınımsız sarılarak, «Michael,» diye mırıldandı.

«Burası o kadar güzel ki,» diye başını onun göğsüne gömerek hıçkırarak Michael.

«Kelly'yle, büyükannemle ve... ve seninle birlikte olmak öyle güzel ki. Üstelik babam da eskiden olduğu gibi, bizimle kalıyor. Okula dönmek istemiyorum.»

Derin bir nefes alarak, söze başlamak istedi Cynara. «Michael...»

«Bana, bunun benim iyiliğim için olduğunu söyleme,» diye sözünü kesti çocuk.

«Oradan nefret ediyorum. Burada kalmak istiyorum.»

«Babana bundan bahsettin mi?»

«İlgilenmedi bile. Biz iyileşir iyileşmez yine Londra'ya dönecek ve bizi unutacak.»

«Hayır, sizi asla unutmaz Michael.»

«Evet, unutacak,» diye yineledi çocuk. «Benim doğum günümde Amerika'daydı. Kelly'ninkinde ise Yunanistan'da.»

«Bu onun sizi unuttuğunu göstermez,» diye boşuna akıl yürüttü Cynara. «Çok meşgul bir insan o.»

Zack'ın çocuklarına ve kendine neler çektirdiğini gördükçe, içi sızlıyordu Cynara'nın. Böyle güzel iki çocuğa sahip olduğu için, ne kadar şanslı olduğunu anlayamıyor muydu genç adam?

«Eminim, sizi incitmek istemiyordur Michael,» diye yeniden söze başladı.

«Evet, istiyor,» diye atıldı Michael. «Keşke bize hiç sahip olmasaydı diye düşünüyor.»

«Hayır Michael,» diye telaşla itiraz etti genç kadın.

«Öyleyse neden bizimle hiç ilgilenmiyor?» diye meydan okurcasına dikildi çocuk.
«Neden beni o nefret ettiğim okula gönderiyor?»

«Baban da bir zamanlar çocuktuktu ve o da okuldan nefret ederdi Michael. Ama, okula gitmek zorunlu, biliyorsun.»

«Ama o yatılı okulda okumadı,» diye karşı çıktı Michael. «Buradan üç kilometre uzakta, gündüzlü bir okul var. Eğer oraya gidebilseydim, burada Kelly ve büyükannemle yaşayabilirdim. Ama, babam beni dinlemiyor bile.»

«Belki de büyükannenin bu durumda çok yorulacağını düşünüyordur.»

«Hayır,» diye atıldı Michael, umutsuz bir sesle. «Beni sevmediği için oraya yolluyor.»

Ne söyleyeceğini bilemeyerek dudağını ısırarak Cynara. Michael'a sınımsız sarılıp okşamaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Neyse ki bu bile çocuğun yavaş yavaş sakinleşmesini sağladı.

Epey sonra yeniden konuşmaya başladı. «Bu söylediğinin doğru olmadığını biliyorsun Michael. İki çocuğu birden yalnız başına yetiştirmek, babam için hiç de kolay olmamıştır.»

«Yeniden evlenebilirdi,» diye cevap verdi Michael. «Eminim sen beni o okula göndermezdin.»

Yutkundu Cynara. «Buna imkân yok Michael.»

İçini çekti çocuk. «Öyleyse gidip eşyalarımı toplamaktan başka çarem yok. Babam hafta sonunda beni okula götürüp bırakacaktır.»

«Ya Laura?» diye hatırlatmada bulundu Cynara.

«Aşağı inip ondan özür dileyeceğim,» derken kıpkırmızı olmuştu Michael. Sonra tereddütle sordu. «Bana gerçekten vuracak mıydın?»

Gülerek kaşlarını kaldırdı Cynara. «Hak ettiğini düşünmüyor musun?»

«Evet,» diye mırıldandı Michael.
«Eh, öyleyse cevabını biliyorsun.»

Bu olaydan sonra, Zack'la yeniden konuşmaya karar verdi Cynara. Onu dinlemese bile, bir kez daha denemek istiyordu.

O akşam her zamankinden de geç geldi genç adam. Çok yorgun görünüyordu. Öyle ki, Cynara o gece konuşmaya karar vermekle doğru bir iş yapıp yapmadığını düşünmeye başladı.

Yemekten sonra, artık âdet olduğu gibi, Michael'ı yatağına götürüp pijamalarını

giydirdi ve yatırdı. Bu arada hâlâ konuşup konuşmaması gerektiğini düşünüyordu. Sonunda daha fazla gecikmeden konuşmanın en doğrusu olacağına karar verdi.

Konuşma fırsatı da kendiliğinden çıktı. Michael'ı uyutmuş aşığı inerken, merdivenlerde asık suratlı Zack'la karşılaştı.

«Zack, seninle konuşmak istiyordum...»

«Cynara, seninle konuşmak istiyordum...»

Aynı anda aceleyle söylenen bu sözlerden sonra, sıkıntıyla birbirlerine baktılar. Sonra salona dönerek kanepeye oturdular. «Önce sen,» dedi Zack yavaşça.

«Hayır, lütfen,» diye yalvardı genç kadın. Söyleyeceklerinin onda yaratacağı tepkiyi bildiği için, o anı mümkün olduğunca geciktirmek istiyordu.

Omuzlarını silkerek, viskisinden koca bîr yudum aldı genç adam. «Sana teşekkür etmek istiyordum. Hem çocuklar, hem de annem adına. Sen olmadan bu işin altından bu kadar kolaylıkla kalkamazdık.» Sonra Cynara'nın gözlerindeki şaşkınlığı fark ederek kederle gülümsedi, «Bunun daha önce söylediklerime ters düştüğünü biliyorum, ne var ki doğru.»

«Teşekkür ederim,» diye mırıldanarak yutkundu Cynara.

«Bir şey daha var,» diye boşuk bir sesle kadehine bakarak devam etti genç adam. «Tanırım, hemen senin altındaki odada yatıp uyumaya çalışmanın ne demek olduğunu biliyor musun?» diye mırıldandı. «Seni nasıl istediğimi hiç biliyor musun?»

Kızardı Cynara. «Bütün hafta tehdidini yerine getireceksin diye ödüm koptu.»

«İşte tam da o nedenle yerine getirmedim zaten,» diye koyulaşmış gözlerle doğruldu Zack. «Bu gece yatağını paylaşabilir miyim?»

«Zack...»

«Lütfen!» diye yalvararak gözlerini kapadı genç adam. «Eğer istemezsen, sana elimi bile sürmem. Yalnızca yanında olmak istiyorum bu gece.»

«Anlayamıyorum...»

Omuzlarından tutarak kaldırdı onu genç adam. Gözlerini gözlerinden hiç ayırmıyordu. «Sana bu gece yanında yatıp yatamayacağımı sordum. Öc, tatlı bir duygu olabilir, ama koşullar tarafından zorlanan bir kadınla aynı yatağı paylaşmakta, zevk veren, hiçbir şey yok. Bu gece, seninle her türlü anlaşmanın dışında, yalnızca sen olduğun için birlikte olmak istiyorum. Eğer hayır diyecek olursan...»

«Hayır demeyeceğim Zack,» diye yumuşak bir sesle onun sözünü kesti genç kadın. Onun hassasiyeti yüreğini kabartmıştı. «Eğer kabul etmemin ardında, hiçbir başka neden olmadığına inanacaksan evet.»

«İnanıyorum,» dedi Zack, omuzlarını biraz daha sıkı kavrayarak.

«O halde yatağımı seninle paylaşmaktan onur duyarım.»

Sonra onu yavaşça kendine çekerek öptü Cynara ve bir anda damarlarındaki kan tutuşuverdi. Boğuk bir iniltiyle onu kendine bastırdı genç adam.

Bir süre sonra kendini güçlkle, genç kadının sıcak vücudundan ayırarak, alnını onun alnına dayadı. «Böyle giderse, yatak odasına çıkamayacağız.»

Pırl pırl gözlerle baktı ona Cynara. «Öyleyse bir an önce çıkalım. Kimseye şok geçirtmek istemem.»

Birbirlerini bir kez daha ve bir kez daha öpmek için durarak merdivenleri çıktılar. Odaya girer girmez, giysiler bir bir düştü üzerlerinden. Ay ışığında birbirlerini seyrettikten sonra, daha fazla dayanamayarak sarıldılar,

Büyülü bir geceydi bu. Öpüşmelerin en ateşlisi, okşamaların en dayanılmazı ile dolu uzun bir gece. Her türlü zamanın ve yerin dışında bir gece.

Cynara ertesi sabah uyandığında, Zack hiç kımıldamamıştı. Yine de Cynara onun uyanık olduğunu sezmiş gibi baktığında yanılmadığını gördü. «Teşekkür ederim,» diye fısıldadı genç adam.

«Ben de,» diye anlamlı bir gülümsemeye aydınlandı Cynara'nın dudakları.

Ellerini onun yanağında gezdirmeye başladı Zack. «Dün gece bana ne söyleyecektin?» diye sordu yavaşça.

Söylemek zorunda olduğu şeyin güçlüğünü düşünerek kaşlarını çattı Cynara. «Michael hakkında konuşacaktım,» diye mırıldandı.

«Michael mı?» diye tekrarladı genç adam sertleşerek. Yüzüne yine o şüphe ifadesi gelip yerleşmişti. «Hâlâ ne istiyorsun?»

Aralarındaki bütün yakınlaşmanın bir anda solduğunu hissetti Cynara. «Onunla ben dost olduk ve bana güveniyor,» diye söze başladı.

«Ne hoş!» diye kükredi Zack. «Sana neden güveniyormuş bakalım?»

«Zack, böyle davranma,» diye yalvardı Cynara. «Eğer okuldan niye nefret ettiği konusunda onu dinlemezsen, korkarım çocukça bir şeyler yapacak.»

Dudakları gerildi Zack'ın. «Bu konuşmayı daha önce yapmıştık sanıyorum,» dedi.

«Bu, yine de onu daha az önemli kılmıyor,» diye parladı genç kadın.

«Yoksa dün gece, beni bu konuda yumuşatmak için mi teklifimi kabul ettin?» diye soludu Zack. Sonra da öfkeyle yataktan kalktı.

«Bu, kafadaki imgeye ne kadar da uyuyor, değil mi?» diye haykırdı Cynara. «Küçük

bir çocuğu bile kullanabileceğimi düşünüyorsun.»

«Nasıl emin olabilirim,» diye zümrüt kesmiş bakışlarını ona dikti Zack. «Belki de bir neden olmadan, bir erkekle yatamıyorsundur.»

Gözleri bir anda ışığını yitiriverdi Cynara'nın. «Eğer hâlâ benim için böyle düşünüyorsan, artık birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmamış demektir,» diye donuk donuk söylendi.

Bir an duraklar gibi oldu Zack. «Cynara?..»

«Söylediğine gerçekten inanıyor musun Zack?Gerçekten?»

«Seni tanırım,» diye öfkeyle soludu genç adam. «İstediğin zaman neler yapabileceğini iyi bilirim.»

«Haklısın,» diye bıkkınlıkla cevap verdi Cynara. «Lütfen annene ve çocuklara bu sabah gideceğimi bildirir misin?»

«Seni ben mi zorlamış oluyorum?»

«Hayır. Anlaşmamız artık geçerli değil. Çocuklar da iyileşti. Bu nedenle daha fazla kalmam için bir sebep yok.»

«Gidip kendine başka avlar mı arayacaksın Cynara?»

«İstediğini söyleyebilirsin,» dedi Cynara ifadesiz bir sesle. «Artık söylediğin hiçbir şey beni incitemez.»

«Haklısın,» diye haykırdı Zack olanca öfkesiyle. «Seni hiçbir şey incitemez!»

DOKUZUNCU BÖLÜM

«Ama gidemezsin,» diye haykırdı Michael. «Ben senin burada kalmanı istiyorum.»

Eşyalarını toplayan Cynara, Michael'ın odasına çıkıp o sabah evden ayrılacağını söyleyince, çocuğun tepkisi bu olmuştu. «Michael, burada sonsuza kadar kalamayacağımı anlamalısın...»

«Neden kalamayacakmışsın?» diye atıldı Michael. «Hiç olmazsa, hafta sonlarında burada olacağını sanıyordum.»

«Gitmek zorundayım,» diye yumuşak bir sesle yineledi Cynara.

«Arkadan da babam Londra'ya gidecek,» diye acı acı söylendi Michael. «Ve yine bizi unutacak.»

«Bu doğru değil.»

«Sen de hep onun tarafını tutarsın zaten,» diye darılmış gibi konuştu Michael. «Siz büyükler hep birbirinizi korursunuz.»

«Michael, babanın seni çok sevdiğini biliyorum.» .

«Öyle mi?» diye bağırdı Michael. «Geçen hafta ne kadar birlikte olabildik, biliyor musun? Yalnızca iki yüz on dakika ve bunun elli dakikası da satranç tahtasının başında geçti.»

Soruna böyle bakıldığında, Michael çok haklı görünüyordu. Gerçi Zack, sürekli oradan oraya seyahat eden, çok meşgul bir adamdı, ama koskoca bir haftada oğluna yalnızca iki yüz on dakika ayırmak, gerçekten biraz insafsızcaydı. Kelly bu bakımdan daha da şanssızdı. Zavallı çocuk, babasını yalnızca geceleri iyi geceler demek için odasına uğradığında, bir parçacık görebiliyordu. Çocukların ikisi de, anne babaların her an çocuklarıyla birlikte olamayacaklarını biliyorlardı, ama Zack hiçbir çaba sarf etmiyordu bu konuda.

«Neyse, hiç olmazsa satrançta onu yenmişsin,» diye işi şakaya vurarak durumu yumuşatmaya çalıştı.

«Bana mahsustan yenilmediği ne malum?» diye atıldı Michael. «Böylece benim yanımdan bir an önce gidebilme imkânını bulmuştur,»

Kim bilir, belki de gerçekten isteyerek yenilmişti Zack, ama Cynara bunun nedeninin Michael'in sandığı şey olmadığından emindi. «Haksızlık ediyorsun Michael,» diye gücenik bir sesle cevap verdi.

İsyan etti Michael. «Onun benimle Kelly için şimdiye kadar yaptığı en güzel şey sendin. Şimdi seni de bizden uzaklaştırıyor!»

«Hayır o uzaklaştırmıyor,» diye sabırla açıkladı genç kadın. «Ben kendi isteğimle gidiyorum.»

Pek ikna olmuşa benzemiyordu çocuk. «Babamdan nefret ediyorum,» diye homurdandı.

«Tabii ki etmiyorsun,» diye atıldı Cynara. «Her canın istediğinde birisinden nefret edemezsin. Bir kaç hafta öncesine kadar benden de hiç hoşlanmıyordun.»

«Ama şimdi seni seviyorum,» dedi Michael suratını asarak. «Sen de annem gibi komiksin. Seni Kelly de çok seviyor.»

Her iki çocuk da Cynara için o denli önem kazanmışlardı ki, onlardan ayrılacağını düşündükçe ağlamamak için kendini güç tutuyordu genç kadın. Çocuklar belki zamanla unutulabilirlerdi, ama o Michael'ı ve Kelly'yi asla unutamayacaktı. Tabii Alice'i de. Zack'ın anısını da daima kalbinde taşıyacaktı.

«Yine görüşeceğiz Michael...»

«Şimdi böyle söylüyorsun,» diye homurdandı ,çocuk.

İçini çekti Cynara. «Seni tekrar görmeyi gerçekten çok istiyorum Michael!»

«Ne kadar da dokunaklı,» diyen alaycı bir ses, bomba gibi düşüverdi aralarına birden. İkisi de döndüler ve Zack'ın buz gibi gözleriyle karşılaştılar. «Demek Michael'a planlarımı anlatmamı bile bekleyemedin? Oğlum bana karşı yeterince zehirleyebildin mi bari?»

Bu suçlamanın haksızlığı karşısında, Cynara' nın eli ayağı titremeye başladı.

Genç kadın kendini toplayıp bir şey söyleyemedi, Michael haykırmaya başladı. «Bunu yapmasına hiç gerek yok,» dedi. «Benden nasıl nefret ettiğini biliyorum. Kelly biraz büyüsün, ondan da nasıl nefret ettiğini o da anlayacak.»

«Michael!» Hem Cynara, hem de Zack, aynı anda bağırışlardı.

Cynara, genç adamın sesindeki acıyı fark edince, donup kaldı. Hiç ummadığı birinden korkunç bir darbe yemiş birinin ifadesi vardı bu seste.

«Evet, bu doğru,» diye suçlamaya devam etti Michael. «Annemden ayrıldığın zaman da istemedin beni. O öldüğünde ise, ne Kelly'yi ne de beni istiyordun. Biz senin için hoşlanmadığın sorumluluklardık.» İsyankâr yeşil gözleriyle süzdü babasını.

Zack'ın yüzündeki acı ifadeyi fark eden Cynara'nın üzüntüden kalbi duracaktı neredeyse. Gerçi Zack bu suçlamaların bir kısmını hak etmişti. Kendisi de defalarca, bir gün böyle bir şeyle karşılaşabileceğini anlatmaya, çalışıp durmuştu boşuna. Ama yine de o günün bu kadar çabuk ve ansızın gelmesini beklemiyordu.

«Seni istiyordum Michael,» dedi genç adam yavaşça. «Ama annen ve ben, büyükannele kalmanın daha uygun olacağını düşündük.»

«Kimse bana bunu kabul edip etmediğimi sormadı ama.»

«Daha beş yaşındaydın o zaman...»

«Hissedecek kadar büyüttüm. Ve sizinle kalmak istiyordum.»

Zack, bu son saldırı karşısında, çok sarsılmış görünüyordu. «Bunu bilemezdik...» diye mırıldandı çaresizlikle.

«Çünkü sormak aklınıza bile gelmedi. Aşla gelmemiştin zaten!»

«Michael!»

«Ben aşağıya ineyim. Annenle konuşacaklarım vardı,» diye yavaşça açıklama yaparak kapıya yöneldi Cynara. Bu kritik anda, babayla, oğulun yalnız kalması

gerektiğini anlamıştı.

«Kalmanı tercih ederim,» diye yalvaran bir ifadeyle seslendi Michael. Yüzünde ansızın küçük bir çocuk ifadesi belirmişti.

Zack'a baktı Cynara. Çökmüştü sanki genç adam. Otuz sekiz yılın olanca yorgunluğu vurmuştu yüzüne. «Sanırım, baban seninle yalnız konuşmak istiyor.»

«Hayır, istemiyor,» diye hiç önemsemezmiş gibi kestirip attı Michael. «Onun tek istediği beni o okula geri göndermek. Ben de gitmek zorundayım.» Sonra hiddetle yumruklarını salladı. «Keşke büyük olsaydım. O zaman istediğimi yapabilirdim.»

«Her zaman senin sandığın gibi olmuyor,» diye acı bir sesle müdahale etti Zack.

Nefretle baktı ona Michael. «O zaman o okula kesinlikle gitmezdim,» diye homurdandı.

«Okulundan neden bu kadar nefret ettiğini bana söylemeyecek misin?» diye yumuşak bir edayla sordu genç adam.

«Ne önemi var? Nasıl olsa beni oraya yine göndereceksin.»

«Belki,» diyerek başıyla olumladı Zack. «Ama belki de göndermezdim. Bu senin ileri süreceğin nedenlere bağlı.»

Kafası karışmıştı Michael'ın. Yardım ister gibi baktı Cynara'ya. Ama onların anlaşma noktasına son derece yaklaşmış olduklarını hisseden Cynara'nın müdahale etmeye hiç niyeti yoktu.

«Ben aşağıdayım,» diyerek sessizce odadan çıktı.

Alice küçük oturma odasında gazete okuyordu. Cynara'nın geldiğini görünce hemen gazeteyi bir kenara bırakarak gülümsedi. Sonra genç kadının yüzünün ne kadar sararmış olduğunu fark ederek kaşlarını çattı. «Bir şey mi oldu hayatım?»

«Zack ve Michael yukarıda konuşuyorlar.»

«Zamanı gelmişti,» dedi Alice ciddiyetle. Sonra daha da ciddi bir sesle, «Zack senin bu sabah gideceğini söyledi,» diye söylendi.

«Evet.»

«Nereye gideceksin?»

«Londra'ya.»

«Gitmeyi istiyor musun?»

«Gitmek zorundayım.»

«Zack yüzünden, değil mi?» diye başını salladı Alice üzüntüyle. «Bunu anlamıştım. Peki ya çocuklar ne olacak?»

Dudaklarını ıslattı Cynara. «Çocuklara ne olmuş?»

«Sana ihtiyaçları var hayatım.» Cynara'nın da onlara ihtiyacı vardı.
«Ama onlar Zack'ın çocukları,» diye içini çekti. «O da beni burada istemiyor.»
«Burası benim evim.»
«Geçen sefer bu gerekçenin arkasına sığınabilirdim, ama bu kez olmaz. Zack, Michael ve Kelly'nin bana gösterdiği sevgiden nefret ediyor. Burada kalmakla, onların arasını daha da bozmaktan başka bir şey yapmıyorum.»

«Böyle bir şey mümkün değil.»

«Eğer Zack'la Michael'ın konuşması, umduğum gibi sonuçlanacak olursa, Zack'ın burada ihtiyaç duyacağı son insan herhalde ben olacağım.»

«Tekrar soruyorum. Nereye gideceksin? Ne yapacaksın?»

Omuzlarını silkti Cynara. «Çocuklarla uğraşmayı düşünüyorum. Eğer olmazsa, yeniden şarkı söylemeye başlayabilirim.»

«Hayır!» diye patlayan ses Zack'a aitti. «Bu söylediğini yapmayacaksın.»

Şaşkın bakışlarını ona dikti Cynara. Genç adamın yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi.

«Anne, lütfen bizi birkaç dakika yalnız bırakır mısınız?»

«Tabii,» diyerek hemen kalktı Alice. «Ama seni baştan uyarıyorum. Eğer Cynara'yı buradan gönderecek olursan, bil ki ben de giderim.»

Alice çıktıktan sonra Cynara'ya döndü. «Michael, biraz önce, eğer sen gidecek olursan, kendisinin de gideceğini söyledi.»

«Oh, hayır,» diye inler gibi mırıldandı Cynara.

«Kelly henüz evi terk edemeyecek kadar küçük, ama eminim ona fikrini sorsaydık, o da aynı şeyi söylerdi.»

«Michael'la konuşman iyi geçmedi mi yoksa?» diye kaşlarını çattı Cynara. Oysa bu konuşmadan neler ummuştu.

«Tam aksine, senin açından gayet iyi geçti. Ailemin tüm fertleri, beni gitmekle tehdit ettiğine göre, bana da kalmanı istemekten başka yapacak şey kalmıyor.»

«Hayır!»

«Henüz işine dönemezsin. Biliyorsun, bu senin sonun olur.»

«Bu seni niye ilgilendiriyor?» diye acı bir sesle konuştu genç kadın.

«Yeniden şarkı söylemeye başlayıncaya kadar çocuklarla uğraşmak istediğini söyledin,» diye onu hiç duymamış gibi devam etti Zack. «Neden Michael ve Kelly olmasın?»

«Michael ve Kelly mi?»

«Kabul edersen karşılığını alırsın.»

«Senin paranı istemiyorum,» diye parladı Cynara.

«Beni yanlış anladın,» diye kederle mırıldandı Zack, içki şişelerinin sıralı olduğu rafa doğru giderken.

Cynara onun kendisine doldurduğu koca viski kadehini görünce, elinde olmadan, «Günün bu saatinde içmeye başlamak biraz erken değil mi?» diye homurdandı.

«Buna ihtiyacım var. Eğer dikkat ettiysen sigarayı bıraktım.»

«Fark ettim,» diye mırıldandı genç kadın. Gerçekten de oteldeki o geceden sonra, bir daha hiç sigara içmemiştir genç adam.

«Cynara, çocuklar ve annem kalmanı istiyor. Sen de çocuk bakımıyla ilgili bir iş arayacağını söyledin. Bundan daha uygun bir durum olabilir mi?»

«Ya sen Zack? Sen ne istiyorsun?» Bir an için gözleri parlak zümrütlere dönüştü genç adamın. Sonra yine ışıklarını yitirerek donuklaştılar.

«Benim isteklerim önemli değil. Michael'ın yeni okuluna alışmasında büyük yardımın olabilir.»

«Yani onu okula geri göndermiyor musun?» diye büyük bir mutlulukla sordu Cynara.

«Ben kalpsiz bir canavar değilim Cynara. Gerçi sizlere baktıkça, kendimi öyle sandığım anlar oluyor ya. Her neyse! Michael önümüzdeki hafta yakınımızdaki gündüzlü okula başlıyor. Okul müdürüyle konuştum. Her şey yakında ayarlanacak.»

«Eminim Michael çok daha mutludur şimdi.»

«Biz...konuştuk. Şimdi, söylenenler üzerinde düşünebilmemiz için zamana ihtiyacımız var. Ben Londra'ya dönünce...»

«Hayır!» diye şiddetle başını salladı Cynara.

«Yalnızca birkaç günlüğüne gidiyorum. Şu anda burada kalmamın fazla bir yararı yok. Düşünmem gerek. Michael'ın kendisine çok daha fazla zaman ayırmamı istediğini anladım ve buna katılıyorum. Ancak sürekli burada kalmaya başlamadan önce, işlerimi düzenlemem gerekiyor. Ben yokken burada kalır mısınız?»

«Benim onlar üzerinde kötü bir etkim olabileceğinden korkmuyor musun?»

Çenesi kasıldı genç adamın. «Benim için bunu da yapar mısınız? Biliyorum, senden böyle bir şey istemeye hakkım yok, ama...»

«Senden hiçbir şey esirgedim mi?»

«Yalnızca bir tek şey,» diye dişlerinin arasından soludu Zack.

Onun bu sözlerle beş yıl önceki evlenme teklifini kastettiğini anlayan Cynara, kızarmıştı. «Eğer çocuklarla kalmamı istiyorsan kalırım, ama bunun için asla para almam.»

Zack'ın gözlerinde hayret dolu bir ifade belirmişti. «Pekâlâ,» diye omuzlarını silkti sonra. «Nasıl istersen.»

«Böyle istiyorum.»

«Londra'dan dönerken, eve uğrayıp eşyalarını getiririm.»

«Çok memnun olurum,» diye vakur bir ifadeyle teşekkür etti genç kadın. Giysilerinin çoğu Londra'daki evde kalmıştı.

«Cynara...»

«Evet,» diye döndü genç kadın.

Yeşil gözler gözlerinin ta içine dikilmişti. «Dün gece...»

«Dün geceyi unutmak istiyorum,» diye buz gibi bir ifadeyle kesti onun sözünü Cynara.

«Ben de,» diye haykırdı Zack. «Ama asla unutamayacağımı biliyorum!» Kapıyı çarparak çıktı gitti,

«Şimdi yakaladım seni işte. Hile yapıyorsun,» diye gülerken Michael'ın elindeki kâğıdı tuttu Cynara. Sonra da kenarındaki ufacak işareti gösterdi.

«Peki peki teslim oluyorum,» diye ellerini kaldırdı Michael ve üçü birden kahkahalarla gülmeye başladılar.

Zack, Londra'ya gideli altı gün, Michael yeni okuluna başlayalı bir hafta olmuştu. Çocuktaki değişim gözle görülecek kadar açıktı. O mutsuz, aksi çocuğun yerini gözleri pırıl pırıl, her an konuşmaya ve paylaşmaya istekli bir çocuk almıştı.

Bir ara pencereden bakarak yağmurun hâlâ dinmediğini gören Michael sıkıntıyla, «Şu yağmurdan nefret ediyorum,» diye söylendi. Sonra da, «Avustralya'da hiç yağmur yağmazdı.» diye ekledi.

«Kumsala gidelim,» diye gülümseyerek söze karıştı Kelly.

«Kumsal çok mu seviyorsun bebeğim,» diye onun yanağını okşadı Cynara.

«Avustralya'dayken hep giderdik,» diye açıklama yaptı Michael. «Kelly o günleri hatırlamıyor, ama benim anlattıklarımı dinleye dinleye hatırladığını sanmaya başladı. Harry Amca'nın evi tam kumsalın kenarındaydı.» Dalmış gitmişti Michael o günlere.

«Harry Amca mı?»

«Öyle komik bir adamdı ki,» diye gülümsedi Michael. «Bizi ve annemi daima güldürürdü. İskambildeki hileleri ondan öğrendim.»

«Şimdi anlaşılıyor,» diye mahsustan kaşlarını çattı Cynara. «Şu Harry Amca'yla tanışmak isterdim.»

«Bu mümkün değil,» diye aniden ona döndü Michael. «O kayık battığı sırada, annemin yanındaydı.»

«Oh, üzgünüm Michael,» diye kırdığı potu düzeltmeye çalıştı Cynara. «Bilmiyordum.»

«Mühim değil,» diye geçiştirmeye uğraştı Michael, ama gözleri bulutlanmıştı. «Şimdi ne oynayalım?»

Çocuklar çoktan uyumuş, Alice de yatmak için odasına çekilmişti. Yağmur hâlâ olanca şiddetiyle devam ediyordu. Cynara ansızın bir araba sesi duyarak doğruldu ve pencereye koştu. Evin önünde duran bir arabadan bir silüetin inerek kapıya doğru koştuğunu seçebildi ancak. Gecenin bu geç vaktinde kim olabilirdi acaba? Laura'nın gelip bu beklenmeyen ziyaretçinin kim olduğunu bildirmesini bekledi merakla.

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında, kapıda duran Laura değil Zack'ti. Sırılsıklamdı genç adam. Saçlarından hâlâ sular sızıyordu.

«Zack,» diye hay kırarak ona doğru koştu Cynara. Aralarındaki gerginliği unutmuş, onu şöminenin yanına yaklaştırmaya çalışıyordu. «Çok ıslanmışsın,» diye söylendi.

«Bana bilmediğim şeyi söyle,» diye cevap verdi genç adam.

«Sana yardım etmeme izin ver.»

Genç adam onun kendisini soymaya çalışan ellerini tutarak gözlerinin içine baktı ve «Bana bilmediğim şeyi söyle,» diye tekrarladı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı Cynara. «Senin ateşin mi var? Ben...»

«Çok iyiyim Cynara.»

«Ama... Seni yarından önce beklemiyorduk.»

«O zamana kadar sabretemedim.»

«Bir şey mi oldu?» diye telaşla atıldı Cynara. Genç adamın gözlerinde tuhaf pırıltılar sezmişti. «Michael iyi. Kelly de. Peki, ama neden...»

«Buraya gelmemin nedeni çocuklar değil,» diye kesti onun sözünü genç adam.

Yanlış bir şey yapıp yapmamış olduğunu hatırlamaya çalıştı Cynara. Hayır, onu kızdıracak hiçbir şey yapmamıştı. Genç adamın gözlerindeki o esrarlı ifadenin ne olduğunu çıkarabilseydi bir.

«Eşyalarını getirdim,» dedi Zack yavaşça.

«Oh, ne iyi. Habire aynı pantolonu giymekten bıkip usanmışım? Artık...» Sesi, Zack'ın elindeki çantadan çıkardığı şeyi görünce birden zayıfladı ve durdu. O dosyayı çıkarmıştı genç adam. Soran bakışlarını Cynara'ya çevirince, «Bunu nereden buldun?» diye fısıldayabildi genç kadın güçlükle.

«Yatak odasındaki çekmecenin arkasından.»

Cynara, dosyayı Alice'ten aldıktan sonra, daha sonra yok etmek üzere oraya koymuş, ardından da tümüyle unutmuştu. Oysa, onu çoktan yok etmiş olması gerekiyordu.

ONUNCU BÖLÜM (FİNAL :))

Kuruyan dudaklarını ıslattı genç kadın. «Onun ne olduğunu biliyor musun?» diye güç işitilen bir sesle sordu.

«Bunu anlayamayacak kadar aptal mıyım ben?»

«Peki okudun mu?» diye sesine normal bir ton vermeye çalışarak yine sordu Cynara. Ama ne yapsa sesi normal çıkmıyordu.

«Ne sanıyorsun?»

Genç kadın, Zack'ın gözlerindeki acıyı görmemesi için hemen döndü. Demek kendisi hakkındaki her şeyi biliyordu artık.

«Bu nereden çıktı Cynara?»

Bilmediğine inanamayarak ona baktı Cynara. «Bilmiyor musun?»

Omuzlarını silkti Zack. «Nereden bileyim. Bunu hazırlayan dedektif bürosunun ününü işitmişim, ama bunun dışında dosya hakkında en küçük bir fikrim bile yok.»

«Ama okudun, değil mi?»

«Evet.»

«Sanki, sana bir şey ifade etmiyormuş gibi konuşuyorsun.» Zack'ın sakinliği şaşırtmıştı onu.

«Zaten çoğunu biliyordum.»

«Ama tümünü değil.»

«Evet,» diye kaşlarını çattı Zack.. «Örneğin sende kendi hayatına ait bir .raporunun

neden bulunduğunu hâlâ anlamış değilim.»

«Zack, üç... üçüncü sayfayı da okudun mu?» Onun bu kayıtsızlığını aklı almıyordu.

«Sana söyledim,» diye sabırsızca başını salladı Zack. «Tümünü okudum.»

«O halde...»

«Zackary!» Alice Buchanan mavi geceliği ve bonesiyle kapıda durmuş, dehşet içinde onlara bakıyordu. «Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsunuz? Oh, sırlısıklam olmuşsun sen.»

«Yağmur yağıyordu.»

«Farkındayım,» diye kaşlarını çattı. Sonra Cynara'nın perişanlığını fark ederek oğluna döndü. «Yine onu üzmele mi meşgulsün?»

«Böyle bir amacım yoktu.» Kısılmış gözlerini genç kadının bembeyaz olmuş yüzünde ve irileşmiş gözlerinde dolaştırdı. «Ama ne yapsam onu üzüyorum sonuçta,» diye homurdandı.

«Sana kaç kere... Bunu nereden buldun?» Masanın üstündeki dosyayı fark eden Alice'in de yüzü değişmişti.

Yeşil gözler daha da kısıldı. «Bunu daha önce görmüş müydün anne?»

Onu hiç duymamışçasına Cynara'ya döndü Alice.

«Onu yok edecektim,» diye soluk soluğa konuşmaya başladı genç kadın. «Ama bir türlü uygun bir yol bulamadım. Çekmeceme koydum ve... ve sonra unuttum.»

«En iyisini yapmışsın.»

«Anne, bu dosya hakkında neler biliyorsun?» Zack'ın sesi bir çelik sertliğinde ve soğukluğundaydı.

«Onu okudun mu?» diye bu kez de Alice sordu oğluna.»

«Evet.»

«Ve?»

«Ve ne?» diye soludu Zack öfkeyle. «Ne demek istediğinizi bir anlayabilsem!»

«Cynara'nın aleyhinde herhangi bir şey yok muydu?» diye sordu Alice. Şaşırmış görünüyordu.

«Hâlâ, Cynara hakkındaki bu dosyadan nasıl haberin olduğunu söylemeni bekliyorum,» diye içini çekti Zack. «Tanrım, yoksa bunu ikiniz mi hazırladınız?»

«Zackary Buchanan!», diye gözlerini devirerek ona baktı annesi.

«Tamam, tamam,» diye homurdandı genç adam. «Bu, sizin tarzınız değil. Ama yine de... Hapşu!» Ani bir hapşırmaıyla tüm vücudu sarsıldı.

«Zack, Cynara'yla konuşmanız gerektiğini anlıyorum, ama önce sıcak bir banyo yapıp kuru bir şeyler giymelisin.»

«Hayır...»

«Annen haklı Zack,» diye yavaşça araya girdi Cynara. «Eğer bu ıslak giysilerle biraz daha durursan, zatürree olacaksın.»

«Seninle konuşmak istiyorum.»

«Bunu anlıyorum. Ama bunca yıl beklediğine göre, birkaç dakika daha bekleyebilir.»

«Ben yine de...» İkinci bir hapşırık, tam sözün ortasında yakaladı onu.

«Hemen gidip banyo yapıyor ve üstünü değiştiriyorsun Zackary,» diye kesin bir sesle emretti Alice Buchanan. «Hastalanınca ne beter olduğunu iyi bilirim.»

İsrarla Cynara'ya baktı Zack. «Beni burada bekleyeceksin.»

«Peki,» dedi Cynara donuk bir sesle.

Genç adam tam çıkmak üzereyken geri döndü ve dosyayı alıp koltuğunun altına sıkıştırarak çıktı.

«Oh, Tanrım,» diye inledi Cynara. Takındığı sükûnet maskesi yavaş yavaş yok oluyordu.

«Cynara, anlayamıyorum,» diye karmakarışık bir yüzle ona baktı Âlice. «Zack, dosyada seni utandıracak hiçbir şey yokmuş gibi konuştu.»

«Benimle oyun oynuyor.»

«Hayır, sanmıyorum.»

«Evet, öyle,» diye inatla ısrar etti Cynara. «Sen Zack'ı yalnızca oğlun olarak tanıyorsun Alice, oysa ben onun bambaşka bir taraf mı biliyorum. Şeytana benzeyen tarafını.»

«Bana seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söylersen, belki de...»

«Yapamam,» diye hıçkırdı Cynara. «Gidip eşyalarımı toplamalı ve Zack dönmeden önce gitmeliyim.»

«Gidiyor musun?»

«Evet, mecburum.»

«Peki ama Zack ne olacak? Ona bekleyeceğini söyledin.»

«Yalan söyledim,» diye kederle gülümsedi Cynara. «Bu, zaten onun benden beklediği davranış türüne çok uyuyor.»

«Cynara!» diye durdurdu onu Alice kapıda. «Nereye gidiyorsun?»

«Sana söylersem, Zack'a söylersin,» diye üzüntüyle başını salladı genç kadın. «Gideceğim yere varır varmaz Michael'ı ve Kelly'yi ararım.»

Birkaç parçadan ibaret olan eşyasını toplaması uzun sürmedi. Zack'ın getirdikleri hâlâ arabasındaydı çünkü.

Dışarı çıkıp arabasına koşarak ulaştığında sınırlı olmuştur. Motoru çalıştırmadan eve ve sevdiği erkeğin dünyasına son bir kez baktı. Hiçbir zaman paylaşamayacağı o dünyaya.

Yağmur o kadar şiddetle yağıyordu ki, silecekler son hızla çalıştığı halde, yolunu güçlükle bulabiliyordu genç kadın. Yirmi dakika sonra, o gece Londra'ya varmak fikrinden vazgeçmiş ve karanlıkta geceyi geçirebileceği bir yer aramaya başlamıştı.

Sonunda bir yer buldu. Otelden çok küçük bir handı burası. Cynara ansızın belirdiğinde, kapıyı kilitlemek üzere olan adam şaşkın şaşkın bakakaldı ona. «Londra'ya dönüyordum,» diye en tatlı sesiyle konuşmaya başladı Cynara. Ama görünüşünün ne kadar berbat olduğunun farkındaydı.

«Sekizden sonra kimseye oda vermeyiz,» diyerek şüpheyle süzdü onu adam.

«Yalnızca bir gecelik,» diye yalvardı Cynara.

«Ne oluyor George?» Kapıda şişman bir kadın belirmiş, tuhaf tuhaf onlara bakıyordu.

«Bu genç hanım bir oda istiyor.»

«Öyleyse niye onu orada bekletiyorsun,» diyen kadın Cynara'yı elinden tutarak içeri sürükledi. «Nasıl üşümüş görmüyor musun? Şimdi senin sıcak bir şeylere ihtiyacın var hayatım. Bir kahve, bir banyo ve bir yatak.»

Dumanı tüten koca bir fincan kahve ve Clara Henderson'ın kendi elleriyle hazırladığı sandviç Cynara'yı biraz olsun kendine getirmişti. Aslında hemen yatağa girmek istiyordu, ama önce sıcak bir banyo alsa iyi olacaktı. Soğuk iliklerine işlemişti çünkü.

«Bu gece bir duş aldım, ama eğer orada bana da yer varsa, bir kez daha banyo yapmaya hiç itirazım yok.»

Dudaklarından boğuk bir çığlık yükseldi Cynara'nın. Zack kapıya yaslanmış ona bakıyordu. «Buraya nasıl girebildin?» diye güçlükle sordu Cynara.

«Mrs. Henderson sayesinde,» diyerek gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı genç adam. Sonra da çıkarıp yere bırakıverdi.

«Ne yapıyorsun?» diye dehşetle ürpererek fısıldadı Cynara. Çünkü Zack birkaç saniye içinde çırılçıplak kalmıştı. «Mrs. Henderson'ın odama bir yabancıyı bırakacağına inanmıyorum.» Sonra, küvetin içine kayıveren Zack'tan kaçmak için mümkün olduğunca uzağa gitti.

«Ne yaptığım açık değil mi? Senin yanına gelebilmek için soyunuyorum,» diyen genç adamsa bunu alarak onun tüm vücudunu sabunlamaya başladı. Elleri boynundan göğüslerine, göğüslerinden karnına, oradan da daha aşağılara indi. «Tabii Mrs. Henderson bir yabancıyı yukarı bırakamazdı,» diye keyifle konuşuyordu bu arada.

«Ama...»

«Ona Mr. Williams olduğumu söyledim.» Elleri sabunladığı bedenin her santimetre karesinde uzun uzun oyalanıyordu.

«Peki sana inandı mı?» diyerek onun elini itti Cynara.

«Tabii. Çünkü böyle bir havada ancak bir kocanın karısının peşine düşecek kadar budala olabileceğini biliyordu.»

«Ona böyle mi söyledin?»

«Ne yapayım? İnanmaya öylesine istekliydiler ki.»

«Neden bunca zahmete girdin?»

«Anneme dosyayı okuttum,» diye yumuşak bir sesle açıklamaya girişti Zack.

«Atlamış olduğum yeri hemen buldu.»

Kaskatı oldu Cynara.

«Evet,» diyerek eliyle çenesinin altından tutup kendine bakmaya zorladı onu genç adam. «Oysa ben onu atlamış filan değildim Cynara,» diye boğuk bir sesle konuştu.

«Yalnızca, benim için hiçbir önemi yoktu.»

«Bunu nasıl söyleyebilirsin?.Sen...»

«Artık şu soğumaya başlayan küvetten çıkıp konuşmamızı daha sıcak bir yerde sürdüremez miyiz?»

Suda bu kadar uzun süre kalmaktan parmak uçlarının derisi buruş buruş olmuştu genç kadının. Ama şu anda hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar afallamıştı. Bu yüzden genç adam kendini banyodan çıkarıp bir havluya sardıktan sonra yatağa doğru götürürnce, hiç sesi çıkmadı. Onu bir bebek gibi yatıran Zack, kendi de yanma uzandıktan sonra, göğsüne çekti genç kadını.

«Annem senin hakkında araştırma yaptıranın babam olduğunu da söyledi. Bu, beş yıl önceki o iş görüşmesiyle mi ilgili Cynara?»

«Baban seni terk etmem için bana para verdi...»

«Sen bir yalancısın Cynara,» diyerek onun üstüne abandı Zack. «Zaten son haftalarda olan bir sürü şey, kafamı bulandırmaya başlamıştı.»

Cynara onun kendisini cezalandırmak için mi, yoksa başka bir nedenle mi böyle davrandığını anlayamamıştı. Bildiği bir tek şey vardı. Zack o sırada onu ölesiye istiyordu.

«Bir fırsatçı için gereken hırs ve inisiyatiften yoksundun çünkü,» diye söze başladı Zack. «Ev için aldığın her şeyin parasını kendin ödedin...»

«Faturayı daha sonra göndereceğimi söylemiştim!»

«Ama hiçbir zaman göndermedin. Beraber kalırken, yine bütün ev masrafını sen üstlendin.»

«Ayın sonunda hepsini senden isteyecektim.»

«Çocuklarla kalmak için para almayı reddettin»

«Ben bile çocuklara karşı içten bir sevgi duyabilirim.»

«İstesen benden değerli hediyeler, mücevherler koparabilirdin. Hem de pek az bir çabayla, ama yapmadın.»

«Sırasını kolluyordum.»

«Artık yalan söylemeye paydos Cynara. Ben her şeyi biliyorum. Babamın sana verdiği o çeki bozdurmaya bile kalkışmadın, değil mi?»

Zack'm gözlerine bakamıyordu genç kadın. Bakarsa tüm gerçeği söylemek zorunda kalacaktı çünkü. «Hayır,» diye yüzünü saklayarak cevap verdi.

«Babam seni, benim evlenme teklifimi kabul edersen, sırrını açıklamakla mı tehdit etti?»

Yüzünü onun göğsüne gömdü genç kadın. «Evet!»

«O sabah mı yaptı bunu?»

«Evet!»

«Peki, o sırada beni seviyor muydun?»

«Evet! Evet, evet, evet!» diye inleyerek çılgın gibi baktı ona genç kadın. «Yoksa, kalıp benden nefret etmeni görmeye dayanmaktansa, gitmeyi nasıl göze alırdım?» Ama artık bu itirafların hiçbir faydası yoktu. Çok geçti, çok geç.

«Nişanlıyla bu yüzden mi ayrılmıştın?»

«Evet.» Yine buz kesmişti Cynara.

«Ama benim zaten iki çocuğum var Cynara,» diye yumuşak bir sesle hatırlattı genç adam. «Daha fazlasına ihtiyacım yok, istemiyorum.»

Her şey söylenmişti artık. İşte sırrı yüzüne vurulmuştu. Yani kısır bir kadın olduğu, asla çocuk sahibi olamayacağı. O anda ölmeyi tercih ederdi Cynara.

Annesiyle babasının öldüğü o kaza, kendisinde de böyle bir iz bırakmıştı işte. On altı yaşma kadar ona hiçbir şey söylememişlerdi. Öğrendiğinde de hiç önemsememişti zaten. Ta ki, evlenmelerine bir hafta kala Paul'e söyleyinceye kadar. İşte o zaman kıyametler kopmuş ve Paul kendisini suçlayarak terk edip gitmişti.

«Sevgilim!..»

«Bana, böyle hitap etme,» diyerek onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı Cynara.

«Bana acımanı istemiyorum.»

«Kendimize acıyorum,» diye mırıldandı Zack. «Kaybettiğimiz zamana.»

Kendini zorlayarak ona baktı Cynara. «Ne demek istiyorsun?»

«Benim için önemli olan tek şeyin sen olduğunu bilmiyor muydun?»

«Başka çocuklarının da olmasını istiyordun,» dedi genç kadın acıyla. «Kelly bunun en güzel ispatı.»

«Kelly benim kızım değil ki Cynara. O Joanne' nin kızı. Biz boşandıktan sonra Avustralya'ya gitti ve yeniden evlendi Joanne. Kelly bu evlilikten dünyaya geldi.»

«Harry Amca!..» diye gerçek ansızın kafasına dank ederek mırıldandı Cynara.

«Evet. Harry Rhodes, Joanne'in ikinci kocası ve Kelly'nin de babasıdır.»

«Ama sen...»

«Evet, seni Kelly'nin benim çocuğum olduğuna inandırdım, değil mi? Çünkü seni incitmek istiyordum. Seni böylelikle ne kadar yaraladığının farkında bile değildim.» Bir an sustuktan sonra devam etti. «Kelly ve Michael, babaları ayrı da olsa kardeşler. Harry'nin annesiyle babası da onların birbirlerine ne kadar düşkün olduklarını bildiklerinden, çocuğu benim almamı teklif ettiler. Ben de isteyerek kabul ettim. Kelly beni gerçek babası sanıyor. Cynara, senin çocuklarımın annesi olmanı istiyorum.»

«Hayır!..»

«Gitme Cynara,» diye kendini yataktan atmak isteyen genç kadını yakaladı. «Çocuk sahibi olamayacağın gerçeği, seni benim gözümde hiç de değersiz kılmıyor. Ben seni böyle sevdim ve böyle istiyorum.»

«Benden nefret ediyorsun ve...»

«Seni seviyorum ve daima da sevdim. Sen de beni her zaman sevdim. Bunu biliyorum. Zaten birbirimizi bu kadar sevmeseydik, babam bizi ayıramazdı.»

«O hiçbir şey yapmadı. Bizim zaten ancak geçici bir ilişkimiz olabilirdi.»

«Beni pek hesaba katmıyorsun Cynara. Beni sevmemen dışında hiçbir nedenle gitmene izin vermezdim. Benim zaten iki çocuğum var ve ikisiyle de nasıl başa çıktığımı Tanrı bilir. Daha fazlasını ne yapayım?»

«Şimdi böyle söylüyorsun, ama...»

«Bunun doğru olmadığını biliyorsun,» diye onu omuzlarından kavradı genç adam. «Ben sensiz yaşamıyordum Cynara. Yarı ölüydüm. Michael ve Kelly'yle neden ilgilenmediğimi sanıyorsun? Çünkü senden ayrıldıktan sonra, başka hiçbir şeyle ve hiç kimseyle ilgilenemez olmuştum. Son beş yılda, bırak sevişmeyi, bir kadına dokunmadım bile.»

«Zack!..»

«Benim istediğim sensin,» diyerek sarstı onu genç adam. «Ben yalnızca ve daima seni istedim. Başka hiç kimseyi değil. Sen benim içimdeki bir deliliktin adeta. Söküp atamıyordum seni içimden.»

«Oh, Zack!..» diye hıçkırdı Cynara.

«Seni otele özellikle getirttim. Çünkü artık seni görmemeye dayanamaz olmuştum. Eğer görmezsem çıldıracağımı sanıyordum. Ve daha ilk gördüğüm anda, sana karşı duyduklarımın hiç değişmediğini anladım. Seni hâlâ seviyordum.»

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı Cynara'nın. «Ben de seni seviyorum,» diye hıçkırdı.

«Öyleyse evlen benimle. Lütfen!»

«Yapamam.»

«Michael'ın ve Kelly'nin sana ihtiyacı var. Benim de!»

«Bana daha fazla eziyet etme Zack,» diye yalvardı genç kadın.

«Kendini eksik sanman yüzünden, beni bir daha terk etmene razı olacak değilim.»

«Eksiğim ben,» diye haykırdı Cynara. «Yarım bir kadınıam.»

«Eğer bir kuluçka makinesi isteseydim yıllar önce evlenirdim. Ben çocukların kâğıt üstündeki babaları gibi davranıyordum. Seni istiyorum Cynara. Seni seviyorum.»
Yüzünü genç kadının göğsüne gömerken sesi pürüzlenmişti. Ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu.

«Yapma Zack!» Genç kadın onun bu duygusallığı karşısında şoke olmuştu. «Seni böyle görmeye dayanamam,» diye umutsuzca inledi.

«Neden? Bu beni eksik bir adam mı yapıyor? Yarım bir adam mı oluyorum?»

Sevdiği kadının böylesi bir zayıflığa şahit olmasına izin veren bir erkek, ancak gerçek bir erkek olabilirdi. Bunu biliyordu Cynara. «Oh, Zack,» diye onu kendine çekti. «Sen bu haldeyken seninle mücadele edemem.»

«Benimle mücadele etmeni isteyen kim? Ben yalnızca benimle kalmanı istiyorum. Artık hiçbir acıya katlanmana gerek yok,» diye sımsıkı sararak kendine çekti genç adam onu. «Hele benden gelecek hiçbir acıya. Seni ancak sevebilirim Cynara. Sana ihtiyacım var. Lütfen beni bir daha terk etme!»

Genç kadının artık hiçbir şey yapacak gücü kalmamıştı. Kollarını ona açmak dışında. Hayatin kendisi kadar güçlü ve inatçı bir aşk, ikisini de dalga dalga sardı.

-----SON-----
